

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Austen, Jane.; af Jane Austen ; oversat fra Engelsk af Karup.
Titel Title:	<u>Forstand og Hjerter : Roman</u>
Alternativ titel Alternative title:	Sense and sensibility.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1-2
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøge : trykt paa L. Jordans Forlag hos S. Oettinger, 1855-56
Fysiske størrelse Physical extent:	Deel 1-3 i 2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Førstand og Hjerte.

Roman

af

Jane Austen.

Oversat fra Engelsk af Karup.

Beste Deel.

7514

Kjøge.

Trykt paa E. Jordans Forlag hos S. Dettinger.

1855.

Første Capitel.

Familien Dashwood havde i lang Tid levet i Suß-
ser. Dens Eiendomme vare betydelige og dens Re-
sidents beliggende i Norland Park, Midten af Fami-
liens Besiddelser, hvor den gjennem mange Gene-
rationer havde levet paa en saa respectabel Fod, at
den havde erhvervet sig sine nærmeste Omgivelser
almindelige Agtelse. Den forhenværende Eier af hiin
Besiddelse var en ugift Herre, der opnaaede en høi
Alder, og som i mange Aar besad en stadig Led-
sager- og Huusbestyrerinde i sin Søster. Men hendes
Død, der indtraf ti Aar før hans, frembragte en stor
Forandring i hans Huus. For at erstatte hendes
Tab, indbød og optog han i sit Huus sin Neveys
Familie. Denne, Mr. Henry Dashwood, var den
lovlige Arving til de Norlandſke Godſer, og tillige
den, til hvem hiin havde iſinde at testamentere dem.
I ſin Neveys og Nieces ſamt deres Børns Selſkab

henrandt den gamle Herres Dage meget behagelige. Hans Kjærlighed til dem vorede. Mr. og Mrs. Henry Dashwoods bestandige Opmærksomhed med at imødefomme hans Ønsker, hvilken mere var en Folge af deres Hjertensgodhed end af Egoisme, gav ham tilfulde alle de Behageligheder, som hans Alder var modtagelig for, og Børnenes Munterhed forøgede hans Tilværelses Glæde.

Mr. Henry Dashwood havde ved en tidligere Forbindelse en Søn; med sin nuværende Kone havde han tre Døttre. Sønnen, en stadig, respektabel, ung Mand, var omhyggelig bleven opdragen for hans Moders Formue, hvoraf den halve Deel tilfaldt ham, saasnart han var myndig. Ved at indgaae en ægteskabelig Forbindelse kort Tid efter, forøgede han sin Rigdom. For ham var derfor de Norlandske Godjers Arv ei saa vigtig som for hans trende Søstre; thi disses Formue, uafhængig af det, der maatte tilfalde dem, naar deres Fader arvede hine Besiddelser, vilde kun blive ubetydelig. Deres Moder besad Inter, og deres Fader kun syv Tusinde Pund Sterling til sin egen Disposition; thi Halvdelen af hans første Kones Formue var sikket hendes Søn, og han erholdt deraf kun en Livrente.

Den gamle Gentleman døde; hans Testamente blev læst, og som næsten ethvert Testamente, gav det ligesaameget Anledning til Skuffelse som til Glæde. Han var hverken saa uretsfærdig eller saa utafnemlig at betage sin Neveu Arverettigheden til hans Besiddelser; men havde testamenteret dem paa saadanne Bilskaar, at de tilintetgjorde den halve Værdi deraf. Mr. Dashwood havde mere ønsket denne Arv for sin Kones og sine Døttres Skyld end for sin egen eller sin Søs; men til denne og dennes Søn, et Barn paa fire Aar, var Arven saaledes sikket, at der ikke var levet ham nogen Magt til at sørge for dem, der vare ham meest dyrebare, og som meest trængte til Forsørgelse fra Godserne eller ved Salget af disses værdifulde Skove. Det var imidlertid Altammen opsat til Fordeel for dette Barn, som, ved leilighedsvis med dets Fader og Moder at besøge Norland, havde erholdt Onkelens Kjærlighed ved at besidde saadanne Egenstaber, der ingenlunde ere usædvanlige hos Børn paa to eller tre Aar: en utydelig Udtale, en uroffelig Egenfindighed, mange lystige Streger og en god Deel Spektakel, der overvinder Værdien af hele den Opmærksomhed, som han i Aar og Dag havde modtaget af sin Niece og hendes Døttre. Han havde

imidlertid ikke været uvenlig findet imod dem, men som et Pant paa hans Godhed for de tre Pigebørn havde han skjænket dem hver et tusinde Pund.

Mr. Dashwoods Skuffelse var først alvorlig; men hans Temperament var muntert og sanguint, og han haabede at leve i mange Aar, og, ved at leve sparsomt, at kunne see sig istand til, ved Productionen af en saa stor Eiendom, der strax kunde give Udbytte, at kunne oplægge en betydelig Sum. Men disse Besiddelser, der vare blevne ham tildeel saa sild, vare kun hans et Aar. Han overlevede ikke sin Onkel længere; og titusinde Pund, hvori det sidste Legat var indbefattet, var Alt, hvad han efterlod sin Enke og sine Døttre.

Saa snart hans Liv var i Fare, blev hans Søn hidkaldt, og Mr. Dashwood anbefalede nu denne, med hele den Kraft og Underlighed, som hans Sygdom tilod ham, at tage sig af sin Moder og sine Søstre.

Mr. John Dashwood besad ikke den øvrige Families stærke Følelser; men han blev grebet af en Anbefaling af denne Natur og paa en saadan Tid, og han lovede at gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at tilfredsstille Moder og Søstre. Hans Fader blev beroliget ved en saadan Forsikkring.

John Dashwood var ikke en Mand af slet Charakter, undtagen det at være ufølsom og selvist funde faldes slet Charakter. Men han var i det Hele taget meget agter; thi han opfyldte samvittighedsfuldt sine almindelige Pligter. Dersom han havde giftet sig med en mere elstværdis Dame, da havde han været endnu mere respektabel end han var; han var maaskee endog blevet elstværdis; thi han var meget ung, da han giftede sig, og han var meget inbtaget i sin Kone. Men Mrs. John Dashwood var en stærk Caricatur af sin Mand; hun var mere sneverhertet og selvist.

Da han gjorde sin Fader hiint Løfte, tænkte han paa at forhøje sine Søstres Formue, ved at give hver af dem et Tusind Pund. Han troede sig istand dertil. Udsigterne til firetusind Pund om Aaret, i Forbindelse med hans nuværende Indkomster, ved Siden af hans Moders halve Formue, opvarmede hans Hjerte og fyldte dette med Edelmødighed. „Ja, han vilde give dem tre Tusind Pund: det vilde være anstændigt og smukt! Det vilde være nok til at befrie dem for Mangel. Tre Tusind Pund! Han kunde jo oplægge en saadan Sum med liden Møie.“ Han tænkte derpaa hele Dagen og mange Dage derefter, og han angrede ikke sit Løfte.

Ikke saasnart var hans Fader begravet, førend Mrs. John Dashwood, uden at have sendt sin Svigermøder en Skrivelse angaaende hendes Hensigt, ankom til Norland med sit Barn og sit Tjenerskab; Ingen kunde formene hende Net dertil; Huset tilhørte jo hendes Mand fra det Dieblif hans Fader var død. Men hendes Fremgangmaade var meget ubehagelig, og for en Dame i Mrs. Dashwoods Stilling, med Følelse, maa det have været ubehageligt; i hendes Tanker var der en saa dyb Edelmødighed, at enhver Fornærmelse af denne Art, hvem der end gav den eller var Gjenstand for den, var for hende en bestandig Kilde til Ergrelse. Mrs. John Dashwood havde aldrig været sin Mands Families Favorit; men hun havde førend dette Dieblif ikke havt Leilighed til at vise dem, hvor lidet hun brød sig om Andres Bequemmelighed, naar Leiligheden tilbød sig.

Mrs. Dashwood følte saameget det Uhøflige i denne Fremgangsmaade og foragtede sin Svigerdatter saameget derfor, at hun ved dennes Ankomst vilde have forladt Norland for bestandig, dersom hendes ældste Datters Bønner ikke havde bevæget hende til nærmere at overveie det Rigtige i at forlade det; og hendes egen inderlige Kjærlighed til hendes tre Børn

bestemte hende senere at blive, og for deres Skyld at undgaae et Brud med deres Broder.

Elinor, den ældste Datter, hvis Raad var saa fuld af Birkning, besad en stor Forstand og en rolig Dømmekraft, der gjorde hende skikket til at være hendes Moders Raadgiver, endssjøndt hun kun var nitten Aar gammel, og den satte hende ofte istand til at modarbeide Mrs. Dashwoods hestige Charakter, som sædvanlig vilde have ledet til Uflogskab. Hun havde et ypperligt Hjerte; hendes Charakter var kjærlighedsfuld; hendes Følelser vare stærke; men hun vidste at beherske dem: det var Noget, som hendes Moder først maatte lære, og som en af hendes Søstre havde besluttet aldrig at ville lære.

Marianes Egenstaber vare i mange Henseender ganske liig Elinors. Hun var sølsom og from, men hestig i Alt; hendes Sorger og Glæder havde ingen Grændser; hun var godgjørende, elskværdig, interessant, hun var Alt, undtagen klog. Ligheden mellem hende og hendes Moder var frappant.

Elinor saae med Betymring Udsteielsen af hendes Søsters Følelser; men denne blev skattet og smigret af Mrs. Dashwood. De opvakte gjensidig hinandens hestige Kummer. Sorgen, der først overvældede

dem, blev forfættelig fornyet, søgt og fornyet atter og atter. De overgave sig begge ganske til Sorgen, søgte at forhøie Ulykken ved enhver Reflexion, der funde give Anledning, og forsagede al Trøst for Fremtiden. Elinor var ogsaa meget bekymret, men hun funde kæmpe med Taushed. Hun funde raadføre sig med sin Broder, funde imødefomme sin Svigerinde ved dennes Ankomst, og behandle hende med den rette Opmærksomhed; hun bestræbte sig for at bringe sin Moder til Taushed og Taalmodighed.

Margaret, den tredie Søster, var fuld af Humor og besad en god Charakter; men hun havde allerede indsuget en god Deel af Mariaunes Romantik, uden at besidde meget af hendes Forstand; hun funde ikke i sit trettende Aar sammenligne sig med sin Søster i en mere fremryffet Alder.

Andet Capitel.

Mrs. John Dashwood installerede sig selv som Eier af Norland, og hendes Svigermoder og Svigerinder bleve betragtede som Besøgende. Som saadanne bleve de imidlertid behandlede af hende med megen Høflighed og af hendes Mand med saa megen Venlighed, som han formaaede at føle for Nogen, undtagen for sig selv, sin Kone og deres Børn. Han bad dem med en Slags Oprigtighed at ansee Norland som deres Hjem, og da ingen Plan syntes Mrs. Dashwood saa god som den at blive her, indtil hun havde faaet sig et Huus i Nabolauget, blev Invitationen modtaget.

Et Ophold paa et Sted, hvor Alt mindede hende om tidligere Tid, var netop det, der egnede sig for hende. I den livlige Aarstid var der Ingen, der kunde være mere oprømt end hun eller besidde i en

høiere Grad det sanguiniske Haab, der netop er Lykken selv. Men i Sorg blev hun ligeledes henrevet af sin Phantasi, og saameget over al Trøst, som i Glæden over al Maadehold.

Mrs. John Dashwood var slet ikke enig med sin Mand angaaende Det, han havde isinde at gjøre for sine Søstre. At tage tre Tusinde Pund fra deres kjære lille Søns Formue vilde være at berøve ham i høieste Grad. Hun bad ham atter at tænke derover. Hvorledes kunde han formaae at berøve sit Barn, ja endog sit eneste Barn, en saa betydelig Sum? Og hvilken Fordring kunde Mrs. Dashwoods Døttre, der kun vare beslægtede med ham paa deres Faders Side, Noget, hun anjaae for intet Slægtskab, gjøre til hans Godgjørenhed i den Grad? Det var velbekjendt, at der aldrig eksisterede nogen Kjærlighed mellem en Mands Børn af forskjellig Ægteskab; og hvorfor skulde han ruinere sig selv og deres stakkels lille Harry, ved at bortgive hele sin Formue til sine Halvsøstre?

„Det var min Faders sidste Begjæring,” svarede hendes Mand, „at jeg skulde hjælpe hans Enke og hendes Døttre.”

„Jeg tør sige, at han ikke vidste ret, hvad han jagde; jeg er overbevist om, at han var lidt forstyr-

ret. Havde han været ved sin fulde Forstand, da funde han ikke have tænkt paa at bede dig om at bortgive din halve Formue, at berøve dit eget Barn."

„Han bestemte ikke nogen vis Sum, min kjære Fanny, han bad mig kun i almindelige Udtryk om at hjælpe dem, og om at gjøre dem det mere behageligt, end det stod til ham at gjøre. Maaskee havde det været bedre, om han ganske havde overladt det til mig selv. Han funde neppe troe, at jeg vilde forlade dem. Men da han forlangte mit Løfte, funde jeg jo ikke gjøre andet end give ham det: idetmindste tænkte jeg saaledes dengang. Løftet, som jeg har givet, maa opfyldes. Der maa gøres Noget for dem, saasnart som de forlade Norland og faae et nyt Hjem."

„Velan, lad der blive gjort Noget for dem; men dette Noget behøver ikke at være tre Tusind Pund. Betænk dog," tilføiede hun, „at naar du først har skilt dig ved Pengene, faaer du dem ikke mere tilbage. Dine Søstre vilde gifte sig, og Pengene ere for bestandig tabte. Derjom de endda funde komme vor kjære lille Harry tilgode."

„Du har Ret," sagde hendes Mand meget alvorlig, „det vilde være noget ganske Andet. Den Tid vi

maaskee komme, da Harry vil fortryde paa, at en saa stor Sum blev bortgivet. Dersom han faaer en talrig Familie, vilde det være et godt Tilskud til hans Formue."

„Det vilde det virkelig."

„Det vilde maaskee være bedre for begge Parter, om Summen blev nedjat til det Halve. Fembundrede Pund vilde være et godt Tilskud til deres Formue."

„O, over al Maade stort! Hvilken Broder paa denne Jord vilde gjøre det Halve for sine Søstre, hvis de vare virkelige Søstre! og som det her er Tilfældet . . . Halvsøstre! Men du har en altsor ædel Sjæl."

„Jeg vil ikke handle uædelt," svarede han. „I flige Tilfælde maa man hellere gjøre formeget end forlidet. Idetmindste kan Ingen sige, at jeg ikke gjør nok for dem: de kunne selv ikke vente mere."

„Ingen veed, hvad de gjøre sig Haab om," sagde hun, „men vi har Intet at gjøre med deres Forhaabninger! Spørgsmaalet er, hvad du formaaer at gjøre."

„Sikkert. Jeg tænker, jeg kan give dem femhundrede Pund hver. Uden noget Tillæg fra min Side

vil de hver ved deres Moders Død faae tre Tusinde Pund: en meget smuk Formue for en ung Pige."

„Det er det virkelig, og det forundrer mig, at de kunne tænke paa at ville have mere. De ville faae titusinde Pund til at dele imellem sig. Dersom de gifte sig, faae de det godt, og dersom de ikke gifte sig, da kunne de alle Tre leve meget behageligt af Rente-pengene af titusinde Pund."

„Det er meget sandt, og derfor veed jeg ikke, om det ei var bedre og mere raadeligt at gjøre Noget for deres Moder, saalænge hun lever, end at gjøre Noget for dem; jeg mener en Slags aarlig Understøttelse. Mine Søstre ville nyde godt deraf ligesaavel som deres Moder. Et hundrede Pund om Aaret vil gjøre dem Alle fuldkommen lykkelige."

Hans Kone dvælede lidt med at give sin Indvilligelse til denne Plan.

„Det er virkelig bedre," sagde hun, „end at stilles ved femtindhundrede Pund paa eengang. Men dersom Mrs. Dashwood skulde leve halvtredsfindstyve Aar, da ville vi blive aldeles ruinerede."

„Halvtredsfindstyve Aar! Min kjære Fanny, hendes Liv er ikke den halve Udgift værd."

„Bist ikke; men dersom du vil lægge Mærke

dertil, da skal du finde, at Følf, til hvem en aarlig
 Understøttelse skal betales, leve næsten i en Evighed;
 og hun er meget stærk og sund, og neppe fyrretyve
 Aar. En aarlig Understøtten er en meget besværlig
 Ting: det kommer igjen hvert Aar, og man bliver det
 aldrig qvit. Du veed ikke, hvad du er i Begreb
 med at gjøre. Jeg har kjendt en god Mængde af de
 Besværligheder, som aarlige Understøttelser føre med
 sig; thi min Moder var besværet med at betale tre
 gamle Tjenere, som min Fader havde betænkt i sit
 Testament, og det var græsseligt, hvor ubehageligt
 det var for hende. To Gange hvert Aar skulde disse
 Understøttelser udbetales, og saa var der Uleilighed
 med at sende dem det, og saa blev det fortalt, at een
 af dem var død, men senere viste det sig, at det slet
 ikke var Tilfældet. Min Moder var ganske syg der-
 over. Hun sagde, at hendes Indkomster vare ikke
 hendes egne, saalænge hun havde at betale saadanne
 bestandige Fordringer; og det var meget urigtigt af
 vor Fader, thi ellers havde Pengene ganske været til
 min Moders Disposition, uden nogensomhelst Ind-
 strænfning. Det har givet mig en saadan Afsty for
 alle aarlige Udbetalinger, at jeg ikke for den hele Ver-
 den vilde binde mig til saadant."

„Det er isandhed en meget ubehagelig Ting,” svarede Mr. Dashwood, „disse aarlige Afdrag af Gens Indkomster. Vore Penge, som din Moder rigtigheden har bemærket, tilhøre ikke ganske En selv. At forpligte sig til den reglementerede Udbetaling af saadan en Sum paa hver Termin, er ingenlunde ønskeligt: det berøver os vor Uafhængighed.”

„Naturligviis; og i det Hele taget har du ingen Tals derfor. De ansee sig selv forvisjede om, at du gjør ikke mere for dem end hvad der er din Pligt, og de føle ingen Taknemmelighed. Dersom jeg var dig, saa vilde jeg kun handle efter Godtbefindende. Jeg vilde ikke binde mig selv til at give dem noget Bist aarlig. Det kan maaskee ofte være os besværligt nok at oplægge et hundrede eller vel endog halvtredshundstyve Pund fra vore egne Udgifter.”

„Jeg troer, at du har Ret, min Kjære; det vil være bedre, at vi ikke gaae ind paa noget aarligt. Hvad jeg ellers har isinde at give dem leilighedsviis, vil være dem til større Hjælp end en aarlig Understøttelse; de ville kun leve paa en større Fod, naar de ere visse paa en større Indkomst, og de ville alligevel ikke være en Sixpence rigere ved Enden af Aaret. Det vil sikkert være den bedste Maade. En Gave paa

halvtredshindstyve Pund nu og da vil altid fikke dem for at lide Mangel, og dette vil, som jeg haaber, fuldkommen opfylde det Løfte, som jeg har givet min Fader."

„Naturligviis. Ja, for at tale Sandhed, jeg er overbeviist om, at din Fader ikke havde den ringeste Idee om at du skulde give dem Penge. Den Hjælp, hvorum der er Tale, kan kun have være ten saadan, som kunde ventes af dig; for Exempel, som den, at see at finde dem en lille, hyggelig Leilighed, hjælpe dem med at flytte, at sende dem Foræringer af Fisk og Wildt, naar Aarstiden er dertil. Jeg vil lade mit Liv paa, at han ikke har meent mere; isandhed, det vilde være meget ufornuftigt og underligt, om han havde meent Andet. Betænk kun, min kjære Mr. Dashwood, hvor overordentligt behageligt din Stedmoder og hendes Døttre kunne leve af Rentepengene af syv Tusinde Pund, ved Siden af de tusinde Pund, der tilhører hver af Pigerne, som indbringer dem hver halvtredshindstyve Pund, og naturligviis ville de betale deres Moder dermed for deres Ophold. Tilsammen ville de have femhundrede Pund aarlig, og hvad mere kunne vel fire Fruentimmer ønske sig? De kunne leve billigt! Deres Huusholdning vil slet ikke koste Noget. De behøve

ingen Ekvopager, ingen Heste, og ei engang en Tjener; de ville ikke gjøre Selskaber, og de ville jaaledes slet ikke have Udgifter! Betænk kun, hvor behageligt de kunne leve! Femhundrede Pund om Aaret! Jeg forsikrer dig, at jeg kan ikke indsee, hvorledes de ville kunne give den halve Sum ud om Aaret; og hvad det angaaer med at ville give dem endnu mere, da vil det være ufornuftigt endog at tænke derpaa. De vilde meget mere være istand til at give dig noget."

"Bed Gud," sagde Mr. Dashwood, "jeg troer, at du har fuldkommen Ret. Min Fader har ikke funnet mene andet ved sin Begjæring til mig, end det du siger. Nu forstaaer jeg det tydeligt, og jeg vil siebliffelig opfylde saadanne Pligter imod dem, som du nylig anførte. Naar min Moder flytter til et andet Huus, da skal jeg være hende til Tjeneste i Alt, hvad der staaer i min Magt. En lille Present af Møbler vil maaskee ogsaa være paa sit rette Sted!"

"Ja vist," svarede Mrs. John Dashwood. "Men der er en Ting, som maa tages i Betænkning. Da din Fader og Moder flyttede til Norland, blev vel Indboet paa Stanhill solgt, men Porcellain, Spisestel og Linned blev ikke afhændet, og det er nu overladt

til din Moder. Hendes Huus, saasnart hun faaer et, vil derfor strax være complet udstyret."

„Det er uidentvivel en betydelig Sag. Et værdifuldt Legat! Og dog vilde nogle af Spisestellene have været godt at lægge til vort eget."

„Ja, og Theeporcellainet er to Gange saa smukt som det, der hører til dette Huus. Meget for smukt, i hvilken Egn de end har isinde at leve. Men det er nu engang saaledes. Din Fader tænkte kun paa dem. Og jeg maa tilstaae, at du skylder ham ingen særdeles Taknemmelighed, ingen særdeles Opmærksomhed med at opfylde hans Ønsker, thi vi veed meget godt, at dersom han havde formaaet det, da havde han givet dem den hele Verden."

Dette Argument var afgjørende. Det gav hans Hensigter den Afgjørelse, som de hidtil havde savnet, og han sluttede omsider, at det vilde være aldeles unødvendigt, om ikke i høieste Grad upasseligt, at gøre mere for hans Faders Enke og Børn, end at bevise dem saadanne Venstabsyttringer, som hans Kone havde antydet.

Tredie Capitel.

Mrs. Dashwood forblev paa Norland flere Maaneder, ikke af nogen Utilbøielighed til at flytte, da Synet af enhver velbefjendt Plet ophørte at vække de heftige Følelser, som de vakte en Tidlang; thi da hendes Livsaander atter vaagnede og hendes Tanter vare istand til at bestjæftige sig med andre Gjenstande end den, at forhøie hendes Rummer ved sørgelige Erindringer, var hun utaalmodig efterat forlade sit Opholdssted og utrættelig i at søge om en passende Boplig i Nærheden af Norland, thi at flytte langt fra dette elskede Sted var umuligt. Men hun kunde ikke finde et Huus, som paa engang svarede til hendes Bequemmelighed og hendes ældste Datters Klogskab, hvis roligere Overtøielse opgav flere Huse, fordi de vare for store for deres Indkomster, som hendes Moder ellers havde antaget.

Mrs. Dashwood var af sin Mand bleven underrettet om det høitidelige Løfte, hans Son havde givet ham til Fordeel for hende og hendes Døttre, et Løfte, der havde beroliget hans sidste Diebliske. Hun tvivlede ligesaaalidet om Oprigtigheden af dette Løfte som hendes Mand havde tvivlet derom, og hun tænkte derpaa med Tilfredshed for hendes Døttres Skyld, thi hvad hende selv angik, da vidste hun, at syv Tusinde Pund vilde være mere end tilstrækkelig. Ogsaa for deres Broders Skyld, for hans Hjertes Skyld, var hun glad; og hun følte, at hun tidligere havde været uretsfærdig i Bedømmelsen af hans Charakter, da hun troede, at han ei formaade at være godgjørende. Hans Opmærksomhed mod hende og mod hans Søstre overbeviste hende om, at de vare ham kjære, og i lang Tid stode hun fast paa hans redelige Hensigter.

Den Foragt, som hun fra deres tidligste Bekjendtskab havde følt for sin Svigerdatter, blev meget forhøiet ved det større Kjendskab til hendes Charakter, som et halvt Aars Ophold i hendes Huus maatte give; og uagtet enhver Høflighedsyttring eller moderlig Omhed fra den Førstes Side, maatte de to Damer have fundet det umuligt at leve saalænge sammen, dersom ikke en særegen Omstændighed var indtruffen,

der gjorde, at Mrs. Dashwood paa sine Døttres Begne-
ønstede at forblive paa Norland.

Denne Omstændighed var en fremispirende Kjær-
lighed mellem hendes ældste Datter og Mrs. John
Dashwoods ældste Broder, en Gentleman af et be-
hageligt Udvortes, der var introduceret til dette Be-
kjendtskab fra hans Søsters første Bosættelse paa Nor-
land og som senere havde tilbragt den største Deel af
sin Tid her.

Nogle Mødre vilde have opmuntret denne Inclination af materielle Grunde, thi Edward Ferrars var den ældste Søn af en Mand, der døde meget riig; og nogle vilde have undertrykt den af Fornuftgrunde, thi, foruden en ubetydelig Sum, beroede hele hans Formue paa hans Moders Testamente. Men Mrs. Dashwood havde hverken den ene eller den anden af disse Grunde. Det var nok for hende, at han syntes at være elskværdig, at han elskede hendes Datter, og at Elinor gjengjældte denne Tilbøielighed. Det var imod alle hendes Grundsatninger, at Forskjel i Formuesomstændigheder skulde tilintetgjøre en Forening, hvor begge vare knyttede ved gjensidige Tilbøieligheder; og at Elinors gode Egenskaber ikke vilde blive anerk-

kjendt af Enhver, der kjendte hende, var for hendes Forstand en Umulighed.

Edward Ferrars var ikke anbefalet af nogen jærløse Elskværdighed eller ved sit Ydre. Han var ikke smuk, og hans Maade at være paa fordrede et nærmere Bekjendtskab for at gjøre den behagelig. Han var for mistroisk til at være retfærdig mod sig selv; men saasnart hans naturlige Tilbageholdenhed var overvunden, tydede hele hans Opførsel paa et aabent, hjærligt Hjerter. Hans Forstand var god, og hans Opdragelse havde givet den en fast Basis. Men han var hverken ved Egenskaber eller Tilbøieligheder stiftet til at opfylde sin Moders eller Søsters Ønsker, der vilde, at han skulde udmærke sig, omendstjændt de ikke vidste hvormed. Hans Moder søgte at opmuntre ham for Politiken, at jaae ham i Parlamentet, eller at jee ham i Forbindelse med nogle af Dagens store Mænd. Mrs. John Dashwood ønskede det ligeledes; men paa samme Tid, indtil nogle af disse overordnede Betsignelser kunde opnaaes, vilde det have stillet hendes Ergjærrighed at jee ham kjøre en Barouche. Men Edward havde hverken Tilbøielighed for store Mænd eller for Baroucher. Alle hans Ønsker concentrerede sig i huuslig Lykke og Privatlivets Rolighed. Hel-

digviis havde han en yngre Broder, som vare mere lovende.

Edward havde været flere Uger paa Norland, førend han blev Gjenstand for Mrs. Dashwoods Opmærksomhed; thi hun var paa den Tid saa betaget af Sorg, at hun var aldeles ligegyldig for sine Omgivelser. Hun bemærkede kun hans Taushed og hans Ugesfremhed, og hun yndede ham derfor. Han forstyrrede ikke hendes Sorgmodighed ved en utidig Conversation. Hun blev først mere opmærksom paa hans Charakter en Dag, da Elinor reflecterede over Forskjellen mellem ham og hans Søster. Det var en Contrast, der paa den meest afgjørende Maade anbefalede ham til hendes Moder.

„Det er tilstræffeligt,” sagde hun, „det, at han ikke ligner Fanny, er tilstræffeligt. Det indbefatter Alt, hvad der er elskværdigt. Jeg elsker ham allerede.”

„Jeg tænker at du vil holde af ham,” sagde Elinor, „naar du kjender lidt mere til ham.”

„Holde af ham,” svarede hendes Moder med et Smil. „Jeg kan ikke føle noget Velbehag, der er mindre end Kjærlighed.”

„Du maa agte ham.”

„Jeg har aldrig forstaaet, hvad det er at stille Agtelse fra Kjærlighed.“

Nu begyndte Mrs. Dashwood at bestræbe sig for at lære ham at kjende. Hendes Venlighed bortjagede snart hans Tilbageholdenhed. Hun opdagede strax alle hans Fortrin; maaskee hjalp ogsaa hendes Overbeviisning om hans Tilbøielighed for Elinor til at gennemskue ham, men hun følte sig overbevist om hans Værd, ja, endogsaa den Taushed, som strid imod alle hendes Meninger om hvad en ung Mand's Ydre burde være, var ikke længer uinteressant, da hun kjendte hans Hjertes Varme og hans kjærlige Temperament.

Ikke saasnart havde hun opdaget hos ham det ubetydeligste Tegn til Kjærlighed til Elinor, førend hun antog deres Forbindelse for vis, og skuede fremad til deres Bryllup, som om det var nær forhaanden.

„Om saa Maaneder, min kjære Marianne,“ sagde hun, „vil Elinor sandsynligviis være forsynet for hele sit Liv. Vi ville miste hende, men hun vil blive lykkelig.“

„O, Mama, hvorledes skulle vi kunne leve uden hende?“

„Min Kjære, det vil neppe blive en Skilsmisse,

Vi ville boe i Nærheden af hinanden, og vi ville see hinanden hver Dag. Du vil faae en Svoger, en virkelig venlig Svoger. Jeg har den bedste Mening om Edwards Hjerte. Men du seer saa alvorlig ud, Marianne; synes du ikke om din Søsters Valg?"

„Maaskee har jeg Grund til at forundre mig," sagde Marianne. „Edward er meget elskværdig, og jeg elsker ham inderlig. Men, alligevel, han er ikke som en ung Mand bør være. Der er Noget, som mangler ham; hans Ydre er ikke tiltrækkende; han besidder Intet af den Elskværdighed, som jeg kan tænke mig den Mand maae besidde, der oprigtig kan elske min Søster. Hans Dine mangle det Liv, den Ild, som paa eengang vidner om Dyd og Mandrighed. Og ved Tiden af alt Dette frygter jeg for, at han ikke besidder virkelig Smag. Han synes neppe at have Sands for Musik, og omendstjøndt han beundrer Elzners Malerier meget, saa er det dog ikke en Persons Beundring, der forstaaer deres Værdi. Det er ganske vist, at den Opmærksomhed, han skænker hende, naar hun maler, tyder paa, at han ikke kjender Noget til Kunsten. Han beundrer som en Elsker, ikke som en Kjender. Forat svare til mine Fordringer, maa disse to Charakterer være forenede. Jeg kunde ikke blive

lykkelig med en Mand, hvis Smag ikke i Gæt og Alt stemmede overeens med min. Han maa kunne føle som jeg; de samme Bøger, den samme Musik, maa kunne henrive os Begge. O, Mama, hvor aandløs, hvor mat var ikke Edwards Maade at læse paa iafte! Jeg følte meget dybt for min Søster. Alligevel fandt hun sig deri med saamegen Fatning, hun syntes neppe at være opmærksom derpaa. Jeg kunde neppe blive paa min Stol. At høre disse skjønne Vinier, som saa ofte har henrevet mig, udtalte med saadan en overfladisk Kulde, med saadan en skræffelig Eigegyldighed!"

„Han vilde sikkert have læst bedre en simpel og elegant Prosa. Jeg tænkte derpaa igaaftes; men du vilde jo have at han skulde læse Cowper.“

„Nei, Mama, dersom han ikke blev henrevet af Cowper! — vi maae indrømme forffjellig Smag. Elinor har ikke mine Følelser, og desaaarsag overseer hun det maaskee og bliver lykkelig med ham. Men det vilde have fnuust mit Hjerte, hvis jeg havde elsket ham, og hørt ham læse med saalidt Følelse. Mama, jo mere jeg lærer Verden at kjende, desto mere bekræftes jeg i den Tro, at jeg aldrig finder en Mand, som jeg i sandhed kan elske. Jeg fordrer saa meget!

Han maa besidde alle Edwards Dyder, og hans Personlighed og Maade at være paa maa forhøje hans Godhed med enhver mulig Ynde."

„Du maa erindre, min Kjære, at du endnu ikke er sytten Aar. Det er endnu for tidligt i dit Liv at opgive Haabet om en saadan Lykke. Hvorfor skulde du blive mindre lykkelig end din Moder? Kun i eet Tilfælde, min Marianne, maa din Skjæbne blive forskjellig fra hendes!"

Fjerde Capitel.

„Hvor det er kjedeligt, Elinor,“ sagde Marianne, „at Edward ikke har nogen Smag for Maleriet.“

„Ingen Smag for Maleriet?“ svarede Elinor; „hvorfør troer du det? Det er sandt, han maler ikke selv, men han har stor Fornøielse af at see Andres Produktioner, og jeg kan forsikre dig om, at han paa ingen Måade mangler naturlig Smag, omendstjondt han ikke har havt Leilighed til at uddanne den. Havde han nydt Underviisning deri, saa vilde han have malet meget godt. Han tvivler i saadanne Sager altfor meget om sin Dømmekraft, saa at han altid er imod at give sin Mening tilkjende om et Maleri; men han har en egen simpel Smag, som i det Hele taget giver ham den rette Taft!“

Marianne frygtede for at fornærme hende, og hun talede derfor ikke mere om denne Gjenstand.

Men den Slags Interesse han følte for Andres Maleriet, og som Elinor omtalte, var meget langt fra den henrivende Belyst, som i Mariannes Mening var den eneste sande Smag. Og omdøst end hun i sit Indre smilte over sin Søsters Feiltagelse, saa ærede hun hende dog for den blinde Hengivenhed, som frembragte den.

„Jeg haaber, Marianne,“ vedblev Elinor, „at du ikke anseer ham for en Mand uden almindelig Smag. Jeg troer ikke, at du gør det, thi din Opførsel mod ham er fuldkommen hjertelig, og dersom det var din oprigtige Mening, da vilde du ikke være saa høflig imod ham.“

Marianne vidste ikke, hvad hun skulde give til Svar. Hun vilde paa ingen Maade saare sin Søsters Følelser, og dog var det hende umuligt at sige, hvad hun ikke meente. Tilfsidst svarede hun:

„Bliv ikke vred, Elinor, fordi min Noes ikke i alle Henseender svarer til din Opsfattelse af hans Evner. Jeg har ikke haft Leilighed til at kunne agte hans Sjæls mere specielle Tilbøieligheder, hans Inclination og Smag, som du; men jeg har den høieste Idee om hans Godhed og Forstand. Jeg anseer ham for at besidde Alt, hvad der er værdigt og elskeligt.“

„Jeg er overbevist om,“ svarede Elinor med et Smil, „at hans nærmeste Venner ikke ville være utilfredse med en saadan Roes som denne. Jeg kan ikke indsee, hvorledes det var Dig muligt at udtrykke dine Følelser mere varmt.“

Marianne var glad ved at finde sin Søster saa let tilfredsstillet.

„Om hans Forstand og Hjerte,“ vedblev Elinor, „troer jeg ikke, at Nogen, der har kjendt ham længe nok til at nyde en fri Conversation med ham, kan tvivle. Hans Forstands Ypperlighed og hans Principer kan kun skjules af den Tilbageholdenhed, der saa ofte holder ham taus. Du kjender ham tilstræffelig til at vurdere hans Værd. Men, hvad hans mere specielle Tilbøieligheder, som du falder det, angaaer, da har du af særegne Omstændigheder lært dem mindre at kjende end jeg. Vi have undertiden været meget tilsammen, medens du har været ganske optaget af Moders yndede Grundsætninger. Jeg har været mere i hans Selskab, har studeret hans Følelser, jeg har hørt hans Bedømmelser om Literatur og Kunst; og efter alt Dette vover jeg at sige, at hans Forstand er udviflet, hans Kjærlighed til Bøger er stor, hans Phantasi er livlig, hans Bemærkninger

rette og rigtige og hans Smag er fin og reen. Hans Talenter forhøies ligejaa meget ved et nøiere Bekjendtskab, som hans Person og Maade at være paa. Ved det første Diefast er hans Ydre ikke tiltrækkende, og hans Person kan ikke ansees for smuk, indtil man bliver opmærksom paa hans Dines Udtryk, der tyder paa ualmindelig Godhed, og hans blide Ansigtstræk. Nu kjender jeg ham saa godt, at jeg isandhed anseer ham for smuk, eller idetmindste næsten smuk. Hvad siger du, Marianne?"

„Jeg vil snart synes, at han er smuk, om jeg end ikke nu kan indrømme det. Naar du siger, at du elsker ham som en Broder, da skal jeg ikke see mere Mangel i hans Hjerte, end hvad jeg nu seer i hans Ansigt.“

Elinor studiede ved denne Erklæring, og fortrød den Barne, hvormed hun havde omtalt ham. Hun følte, at Edward stod meget høit i hendes Tanke. Hun troede, at Tilbøieligheden var gjensidig; men hun ønskede større Visshed, for at hun kunde glæde sig ved Mariannes Overbeviisning om deres Kjærlighed. Hun vidste, at hvad Marianne og hendes Moder sluttede eet Dieblif, troede de i det næste, at hos dem var det, at ønske, at haabe, og at haabe var at forvente.

Hun forsøgte at fremstille den rette Sammenhæng for sin Søster.

„Jeg vil ikke forsøge at skjule,“ sagde hun, „at jeg synes godt om ham, at jeg agter ham høit, at jeg holder af ham.“

Her udbrød Marianne fornærmet:

„Agte ham! holde af ham! Følelsesløse Elinor! O, mere end følelsesløs! Det er du. Udtal disse Ord igien, og jeg forlader dette Bærelse øieblikkelig.“

Elinor kunde ikke undlade at lee. „Undskyld mig,“ sagde hun, „og vær overbevist om, at jeg ikke havde isinde at fornærme dig, idet jeg paa en saa ligesrem Maade talte om mine Følelser. Vær overbevist om, at de ere stærkere, end jeg har skildret dem, forsigtigt, vær forsikket om, at de ere saadanne, som hans Egenskaber og Forventningen eller Haabet om hans Følelser for mig gjøre sandsynlige, uden Uflogskab eller Daarskab. Men mere end dette maa du ikke troe. Jeg er paa ingen Maade forvisset om hans Hensigter, angaaende mig. Der ere Dieblikke, i hvilke det synes tvivlsomt; og indtil hans Følelser ere fuldkommen aabenbarede, kan du ikke undre dig over, at jeg ønsker at undgaae enhver Opmuntring med Hensyn til min Hengivenhed for ham, ved at troe eller

nævne den større, end den iindhed er. I mit Hjerte føler jeg kun meget lidt, næsten ingen, Tvivl om hans Kjærlighed til mig; men der ere andre Hensyn, foruden hans Inclination, som maa tages i Betragtning. Han er meget langt fra at være uafhængig. Hvorledes hans Moder er, vide vi igrunden slet ikke. Fannys leilighedsvisse Ytringer angaaende hendes Handlemaade kunne paa ingen Maade give os den Idee, at hun er elskværdig, og jeg vilde tage meget fejl, om Edward ikke selv indseer, at der vilde være mange Banfeligheder, dersom han havde isinde at gifte sig med en Pige, som hverken besidder stor Formue eller høi Rang."

Marianne var forbauset over, hvorm meget hendes egen og hendes Moders Phantasi havde fordreiet Sandheden.

"Og du er virkelig ikke forlovet med ham!" sagde hun. „Saa vil det meget snart skee. Men to Fordele ville opstaae af denne Forholing. Jeg skal ikke miste dig saasnart, og Edward vil have større Leilighed til at udvikle den naturlige Smag for din Indlingsbestjæftigelse, som vil være saa aldeles uundværlig for din Fremtids Lykke. O, dersom han af din

Genius skulde blive saameget paavirket, at han selv begyndte at male; hvor glædeligt vilde det ikke være!"

Elinor havde givet sin sande Anskuelse tilkjende for sin Søster. Hun kunde ikke ansee sin Kjærlighed til Edward for at være saa afgjort lykkelig, som Marianne havde anseet den for at være. Der var undertiden en Mangel paa Livlighed hos ham, som, om den end ikke tydede paa Ligegyldighed, dog ikke var meget lovende. En Tvivlen om hendes Følelser for ham, forudsat at han besad den, vilde ikke frembringe andet i hans Sind end Uro. Det var ikke sandsynligt at den vilde frembringe den Aandsfraværelse, som saa ofte betog ham. En mere fornuftig Grund til denne Sindstemning maatte snarere søges i de afhængige Livsforholde, som gjorde ham det umuligt at realisere sit Drømme. Hun vidste, at hans Moder hverken gjorde ham sit Hjem behageligt, eller gav ham noget Haab om at maatte indrette sig et eget Hjem uden at han paa det Nøiagtigste rettede sig efter hendes Villie, angaaende en saadan Udvidelse. Med denne Overbeviisning var det umuligt for Elinor at føle sig let om Hjertet. Hun var langt fra at stole paa hans Tilbøielighed for hende, som hendes Moder og Søster ansaae for saa afgjort. Nei, jo længere de

kjendte hinanden, desto mere tvivlsomt blev hans Hensigt; og undertiden, i nogle saa piinlige Diebliffe, ansaae hun det Hele kun for at være Venstab.

Men enten det var Venstab eller Kjærlighed, saa var det nok, da det blev opdaget af hans Søster, til at gøre hende bekymret, og paa den samme Tid (hvilket var endmere lavt) at gøre hende uhøflig. Hun greb den første den bedste Leilighed til at fornærme sin Svigermoder, ved at udtale sig saa bestemt om hendes Broders store Fordringer og om Mrs. Ferrars Billie, at begge hendes Sønner skulde gøre et godt Parti, og om den Fare for enhver ung Pige, der søgte at bearbejde ham, at Mrs. Dashwood kunde hverken undgaae at forstaae hende, ikkeheller at vise hende Kulde. Hun gav denne et Svar, som udtrykte hendes Foragt, og forlod diebliffelig Bærelset med den Beslutning, at hvor store end Ubehagelighedernes og Udgifterne ved en pludselig Reise maatte blive, saa skulde hendes elskede Elinor ikke længere være priisgivet for saadanne Insnuationer.

I denne Forsætning modtog hun med Posten et Brev, som indeholdt et Forslag, der just kom i rette Tid. Det var et Tilbud om paa meget billige Bilskaar at erholde et Huus, der tilhørte en betydelig og

riig Gentleman i Devonshire. Brevet, som var fra denne Gentleman, var skrevet med hjertelig Belvillie. Han vidste, at hun var forlegen for et Huus, og omendstjondt det Huus, han vilde overlade hende, kun var lille, saa forsikrede han hende om, at Alt skulde blive gjort for at gjøre hende det tilpas, hvis Beliggenheden ellers behagede hende. Han bad hende, tiligemed hendes Døttre, indstændig om at komme til Barton Park, hvor han selv residerede, og fra hvilken hun kunde gjøre sig et Begreb om hvorvidt Barton Huus, der laae i samme Sogn, kunde med lidt Forandring blive hende et behageligt Opholdssted. Han syntes virkelig befymret for at rette sig efter dem, og hans hele Brev var skrevet i en saa venlig Tone, at det ikke kunde slaae feil, at det vilde være hans Cousine behageligt, saameget mere som det var i et Dieblif, i hvilket hun leed under hendes nærmere Omgi-velsens kolde og ufølsomme Behandling. Hun behøvede ingen Tid til Overlæg og Efterspørgsel. Hendes Beslutning var tagen medens hun læste. Bartons Beliggenhed, i et Landskab, saa langt fjernet fra Sussex som Devonshire, som kun for saa Timer siden havde været en afgjørende Omstændighed med Hensyn til et

Afslag af alle de Bequemmeligheder, som her tilbødes hende, var nu den største Anbefaling. At forlade Norlands Egn, var ikke mere et Onde; det var et Onske, en Betsignelse, i Sammenligning med den Elendighed at forblive længe sin Svigerdatters Gæst; og at bortflytte for bestandig fra den elskede Plet, vilde være mindre smertelig, end at beboe eller besøge den, medens en saadan Dvinde var dens Beherskerinde. Hun skrev siebliffelig til Sir John Middleton, og i Erkjendelsen af hans Godhed, modtog hun hans Forslag; derpaa skyndte hun sig med at præsentere begge Brevene for sine to Døttre, paa det at hun først maatte være vis paa deres Indvilgelse, førend hun sendte sit Svar.

Elinor havde altid tænkt, at det vilde være mere flogt at nedsætte sig i nogen Afstand fra Norland end mellem deres nuværende Bekjendte. Hun havde desaarjag Intet at indvende mod hendes Moders Hensigt, at flytte til Devonshire. Ogjaa Huset, som var beskrevet af Sir John, var i en saa simpel Stil og Leien saa ualmindelig lille, at hun hverken i den ene eller den anden Henseende funde have Noget at indvende, og, omendstjondt det ikke var en Plan, som frembød megen Onde for hendes Phantasi, og om-

endstjøndt en Reise fra Egnen af Norland var det, hun mindst ønskede, saa forsøgte hun dog ikke paa at fraraade sin Moder at affende det Brev, i hvilket denne gav sit Samtykke.

Femte Capitel.

Ikke saasnart var hendes Brev affendt, førend Mrs. Dashwood nedlod sig til at nyde den Glæde at berette sin Sviger søn og hans Kone, at hun nu var forsynet med et Huus, og at hun derfor ikke vilde genere dem længere, end til hun fik det ordnet. De hørte derpaa med Forundring. Mrs. John Dashwood sagde Intet; men hendes Mand haabede, at det ikke var langt fra Norland. Mrs. Dashwood var tilfreds med at kunne svare, at hun reiste til Devonshire. Edward traadte, ved at høre dette, henimod hende, og med en Stemme, fuld af Forundring og Sorg, som ikke behøvede nogen Forflaring for Mrs. Dashwood, udbrød han: „Devonshire! Er det virkelig muligt, at De vil rejse derhen? Saa langt herfra! Og til hvilken Egn?“ Hun sagde ham Stedet. Det var omirent fire Mile Nord for Exeter.

„Det er kun et lille Huus," vedblev hun, „men jeg haaber at see mange af mine Venner der. Et Bærelse eller to kan let opbygges til, og dersom mine Venner ikke finde nogen Bæmskelighed med at reise saa langt for at see mig, saa finder jeg ingen i at gjøre dem det behageligt.“

Hun sluttede med en meget venlig Invitation til Mr. og Mrs. John Dashwood om at besøge sig i Barton; og til Edward gav hun en endnu mere venlig Indbydelse. Dog, omendstjændt hendes sidste Samtale med hendes Svigerdatter havde givet hende den Beslutning, ikke at forblive længere paa Norland, end det var uundgaaeligt nødvendigt, saa havde den dog ikke efterladt det mindste Indtryk med Hensyn til det Punkt, hvortil det overhovedet havde sigtet. At adskille Edward fra Elinor, var saa langt fra at være hendes Hensigt, som det vel kunde være, og hun ønskede ved denne særdeles Indbydelse til Mrs. John Dashwoods Broder at vise, hvormegit hun brød sig om hendes Misshag angaaende dette Parti.

Mr. John Dashwood sagde sin Moder atter og atter hvormegit han sørgede over, at hun havde leiet et Huus saa langt fra Norland, da det var ham umuligt at bevise hende den Tjeneste at flytte hendes

Indbo. Men i grunden følte han sig fornærmet over denne Hændelse; thi det, hvormed han havde besluttet at opfylde sin Faders sidste Begjæring, var nu aldeles upraktisk. Hele hendes Bo blev bortjendt tilføes. Det bestod i Særdeleshed af Vinne, Sølv, Theeservice og Bøger, med et smukt Pianoforte, der tilhørte Marianne. Mrs. John Dashwood saae disse Sager bortføres med et Suk; hun kunde ikke undlade at føle Sorg over, at, da Mrs. Dashwoods Indkomster vare saa ubetydelige i Sammenligning med deres egne, hun dog skulde have saadanne smukke Ting.

Mrs. Dashwood leiede Huset for et Aar. Det var ganske udstyret, og hun kunde strax tiltræde det. Paa ingen af Siderne reiste der sig nogen Hindring; og hun dvælede kun for at anordne det Nødvendige med Hensyn til sine Effecter paa Norland, og at overtænke sin fremtidige Huusholdning, førend hun afreiste til sit Bestemmelsessted, og dette var snart gjort, da hun var meget hastig i at udrette Alt, hvad der interesserede hende. De Heste, som hendes afdøde Mand havde efterladt hende, vare blevene solgte kort efter hans Død, og da der nu frembød sig en Leilighed til at afhænde hendes Kareth, indvilligede hun ligeledes i sin ældste Datters Raad at sælge den. For sine

Børns Lykke havde hun opgivet alle sine Ønfter: hun vilde have beholdt den; men Elinors Forsigtighed var afgjørende. Hendes Wiisdom var det ogsaa, som nedsatte Antallet af Tjenerskabet til tre, to Piger og en Tjener, hvilke de strax udvalgte blandt dem, der havde tjent Mr. Dashwood paa Norland.

Tjeneren og en af Pigerne bleve strax affendte til Devonshire, for at arrangere Huset til Mrs. Dashwoods Ankomst; thi da Lady Middleton var aldeles fremmed for Mrs. Dashwood, saa foretrak denne strax at gaae til Barton Huus, istedetfor først at gjøre et Besøg paa Barton Park; og hun stolede saameget paa Sir Johns Beskrivelse af Huset, at hun ikke følte den ringeste Nysgjerrighed efter at undersøge det, før hun flyttede ind. Hendes Iver i saa hastig som mulig at reise fra Norland blev ikke formindsket ved den synlige Tilfredshed, hvormed hendes Svigerdatter saae hendes Bortflytning imøde, en Tilfredsstillelse, som kun svagt skjultes af en Indbydelse til at forblive længere. Nu var den Tid kommen, da hendes Søns Løfte til sin Fader isærdeleshed maatte opfyldes. Da han havde undladt at opfylde det ved sin Ankomst, saa maatte det Dieblif, da de stode i Begreb med at forlade hans Huus, med Rette betragtes som

den gunstigste Leilighed til at opfylde, hvad han havde lovet. Men Mrs. Dashwood begyndte snart at opgive ethvert Haab, og blev ved hans sædvanlige Udlægger snart overbevist om, at hans Assistance kun strakte sig til et sex Maaneders Ophold paa Norland. Han talte saa ofte om de tiltagende Udgifter i Huusholdningen, og om de stæbige Fordringer, der gjordes til hans Pung, og som en Mand af Betydning i Samfundet over al Maade er forbunden til at tilfredsstille, at hun snarere ansaae ham for at trænge til nogle Penge, end at have til Hensigt at bortgive Penge.

I saa Uger, efter den Dag Sir Middletons Brev ankom til Norland, var Alt saaledes ordnet i deres tilkommende Bolig, at Mrs. Dashwood og hendes Døttre kunde begynde deres Rejse.

Mange Taarer bleve udgydte ved deres sidste Farvel til et Sted, der var dem saa dyrebart. „Kjære, kjære Norland!“ sagde Marianne, da hun vandrede alene om Huset den sidste Aften de vare her; „naar vil jeg ophøre med at begræde dig! naar lære at finde et Hjem andetsteds! O, lykkelige Hus, kunde du føle, hvad jeg føler ved nu at betragte dig fra denne Plet, hvorfra jeg maaskee aldrig mere skal se

dig! Og I, velbekjendte Træer! — men I ville forblive de samme — Intet Løv vil visne, fordi vi ere borte, eller nogen Green være ubevægelig, fordi vi ikke længere kunne see Eder! — Nei, I ville forblive de samme — uvidende om den Glæde eller Sorg, som I frembringe, og ufølsom for enhver Forandring med dem, der vandre under Eders Skygger: — Men hvem ville forblive her for at glæde sig ved Eder?"

Sjette Capitel.

Den første Deel af deres Reise blev foretaget med altfor megen Melancholi til at være mere end trættende og usornøielig. Men da de nærmede sig Enden, overraskedes de af et Lands Skjønhed, i hvilket de skulde boe, og Synet af Barton Dal, som de nu fjørte ned i, stemte dem til glade Følelser. Det var en livlig, frugtbar Egn, skovrig og med grønne Enge. Efterat have gennemreist den en Fjerdingvei, naaede de endelig deres eget Huus. En grøn, lille Front var dets hele Udstrækning fra Forsiden, og en smuk lille Dør førte dem ind.

Som et Huus betragtet var Barton Cottage, omendskjøndt kun lille, dog hyggelig og luun; men som en Cottage var det ufuldkomment, thi Bygningen var symmetrisk, Loftet var gipset, Vinduesfodderne vare ikke malede grønne, ikkeheller vare Væggene be-

klædte med Slyngeplanter. En smal Gang førte dem gjennem Huset ned i Haven. Paa hver Side af Indgangen var der et Bærelse, omtrent sexten Fod i Kvadrat, og bagved disse var Dagligstuerne og Trapperne. Fire Sovestamre og to Kvistkamre udgjorde den øvrige Leilighed. Det var ikke mange Aar siden at det var opført, og det var vel vedligeholdt. I Sammenligning med Norland var det kun simpelt og lille, men de Taarer, som Grindringen fremkaldte, idet de traadte ind i Huset, ophørte snart. De glædede sig ved Tjenestefabets Glæde over deres Ankomst, og Enhver forsøgte at være i en oplivet Stemning. Det var meget tidligt i September; Aarstiden var smuk, og ved at see deres Bolig i det smukke Veir, fik de et behageligt Indtryk, der gjorde, at de begyndte at synes om den.

Husets Beliggenhed var god. Bagved det hævede sig betydelige Høie, ligejom ogsaa i nogen Afstand fra hver af Siderne; nogle af dem vare skaldede, andre vare skovrige og opdyrkede. Barton By laae tildeels paa en af disse Høie, og afgav et smukt Skue fra Husets Vinduer. Forsidens Udsigt var mere betydelig; man havde Synet af hele Dalen og Landet, der hævede sig bagved den. Høiene, der omgave Huset, sluttede Dalen i denne Retning; under et andet Navn

og i en anden Retning forgrenede den sig atter mellem to af de steileste.

Med Hujets Størrelse og Arrangement var Mrs. Dashwood i det Hele taget vel fornøiet; thi omend- skjøndt hendes forrige Leveviis gjorde mange Forbedringer uundgaaelige, saa var det hende dog en Fornøielse at forbedre og udvide, og hun havde paa denne Tid rede Penge nok til at give Bærelserne den Elegance, som de manglede. „Hvad Huset selv angaaer,” sagde hun, „da er det for lille for vor Familie; men vi ville for Diebliffet gjøre os det saa behageligt som muligt, da det er for sildt paa Aaret at bygge. Maa- skee til Foraaret, dersom jeg har tilstrækkelig med Penge, ville vi tænke paa at bygge; disse Bærelser ere altfor imaae for de Selskaber, som jeg haaber ret ofte ville besøge os: og jeg tænker paa at bruge Gangen og et Stykke af den ene Stue til at forstørre den anden med; af Resten kan man danne en Gang og Forstue. Denne Sal og et nyt Selskabsværelse, som let kan tilbygges, og et Sovestue og et Kvistværelse, som meget let kan anbringes, ville gjøre dette Huus til en lille, hyggelig Bolig. Jeg vilde ønske, at Trapperne vare smukkere. Men man kan ikke forlange saameget, omendskjøndt jeg troer, at det ikke vilde være

meget befofteligt at gjøre dem bredere. Jeg skal fee, hvor meget jeg er i Forhaanden til Foraaret, og vi ville derefter indrette vore Udvidelser."

Alligevel — indtil alle disse Forandringer kunde gjøres med de Besparelser af en Indkomst paa femhundrede Pund, som en Kvinde kunde gjøre, der aldrig i sit Liv sparede — vare de dog floge nok til at være fornøiede med Huset, som det var, og Enhver af dem var beskæftiget med at arrangere sine egne Sager og at placere deres Bøger omkring sig, for at danne sig et Hjem. Mariannes Pianoforte blev udpakket og placeret, og Bæggene i deres Dagligstue bleve jmykkede med Elinors Malerier.

I saadanne Beskæftigelser som disse bleve de afbrudte den næste Dag lidt efter Frokosttid ved et Besøg af deres Vært, som kom for at byde dem Velkommen i Barton, og for at tilbyde dem enhver Assistance fra sit eget Huus og Have, som de for Dødblikket maatte ønske. Sir John Middleton var en Mand af et godt Udseende, omtrent paa fyrgetyve Aar. Han havde engang gjort en Visit paa Stanhill, men det var for længe siden, til at hans unge Cousiner kunde erindre ham. Hans Ansigtstræk tydede paa Godhed, og hans Maade at være paa var

jaa venlig som hans Brev. Deres Ankomst syntes at være til hans fuldkomne Tilfredsstillelse, og deres Bequemmelighed var for ham en Gjenstand, der tog al hans Forsorg i Beslag. Han talede meget om sit inderlige Ønske om, at de vilde leve paa den meest selskabelige Fod med hans Familie, og nødede dem ret hjertelig til at spise tilmiddag paa Barton Park, indtil de havde indrettet det bedre hos dem selv; dog gjorde han dette med en saa høi Grad af Omsorg, at det ikke kunde give Anledning til Fornærmelse. Hans Hjertelighed bestod ikke alene i Ord, thi efter en Times Forløb ankom en stor Kurv med Haveurter og Frugter, som inden Aften blev fulgt af en Present, bestaaende af Wildt. Han bad dem endvidere om at maatte besørge deres Breve fra og til Posten, og han vilde gjerne lade dem faae sine Aviser hver Dag.

Lady Middleton havde giennem sin Mand sendt en meget venlig Skrivelse, hvori hun sagde dem, at hun ventede et Besøg af Mrs. Dashwood, jaasnart som hun indsaae, at en Visit ikke vilde være hende til Uleilighed. Og da denne Invitation blev besvaret med en lignende ligesaa høflig Indbydelse, blev Ladyen introduceret hos dem den følgende Dag.

De vare naturligviis meget ængstelige ved at see en Dame, paa hvem saa megen af deres Beqvemmelighed i Barton kom til at beroe. Den fine Maade, paa hvilken hun viste sig, var deres Ønsker fuldførmene gunstige. Lady Middleton var ikke mere end sex eller syv og tyve Aar; hendes Ansigt var smukt, hendes Figur høi og anseelig, og hendes Fremtræden gracieus. Hendes Dannelselse svarede ganske til hendes Mands Fordringer. Men den vilde have været forhøiet ved lidt af hans Gemytlighed og Varme; hendes Besøg varede længe nok til at borttage noget af deres første Beundring ved at vise dem, at omendstjondt hun var omhyggelig opdragen, var hun dog tilbageholden, kold, og havde intet andet at fremsjøre, end de meest almindelige Spørgsmaal og Bemærkninger.

Man savnede imidlertid ikke Conversation, thi Sir John var meget snaksom, og Lady Middleton havde været saa klog at tage deres ældste Barn, en smuk lille Dreng paa sex Aar, med sig, og desaar sag havde man altid i Mangel af Stof dette Barn at beskæftige sig med; thi man maatte spørge om hans Navn og Alder, beundre hans Skjønhed; spørge ham om Ting, som hans Moder maatte besvare, medens

han holdt i hendes Klæder og slog Dinene ned, hvilket Hendes Naade meget forundrede sig over, som ogsaa over hans Undseelighed, da han dog var saa fri og livlig naar han var hjemme. Ved enhver formel Visit ber man tage et Barn med, for at have Noget, hvorum Talen kan dreie sig. Her brugte man ti Minutter til at afgjøre, om Drengen meest lignede sin Fader eller Moder og hvori han især lignede hver af dem; thi man havde naturligviis hver sin Mening, og den Ene var forundret over den Andens Mening.

Dashwoods greb nu ogsaa Leiligheden til at tale om de andre Børn, medens Sir John ikke vilde forlade deres Huus, uden at være forvisset om, at de vilde modtage hans Invitation til at spise tilmiddag den næste Dag paa Barton Park.

Syvende Capitel.

Barton Park laae omtrent en halv Fjerdingvei fra Barton Huus. Damerne Dashwood havde passeret den, da de reisste igjennem Dalen, men i deres eget Hjem kunde de ikke see Parken paa Grund af en Høi, der i denne Retning hævede sig. Sir Johns Huus var smukt og stort. Hans Familie levede her med Gjæstfrihed og Elegance; det første var for Sir Johns Interesse og det sidste for hans Ladys. De vare næsten aldrig uden nogle Venner, som besøgte deres Huus, og de holdt flere Selskaber af enhver Art end nogen Familie i denne Egn. Det var en Nødvendighed for begge; thi omendstjændt de vare forsskjellige i Temperament og den ydre Maade at være paa, saa vare de dog meget hinanden liig i den totale Mangel paa Talent og Smag, der viste sig i deres Bestjæstigelje, uvidende om deres Naboers Levemaade. Sir

John var en Jæger, Lady Middleton en Moder. Han jagede og skjød, hun fladdrede med sine Børn, og dette var deres eneste Tidsfordriv. Lady Middleton havde den Fordeel at kunne fordærve sine Børn hele Aaret igjennem, medens Sir Johns uafhængige Foretagender kun optog den halve Tid. Gjentagne Selskaber hjemme og ude supplerede imidlertid alle Naturrens og Opdragelsens Ufuldkommenheder, vedligeholdte Sir Johns gode Lune og gav hans Kone Leilighed til at udvikle sin gode Opdragelse.

Lady Middleton gjorde sig til af sit Bords Elegance, ligesom at alle hendes huuslige Anrettelser. Og i denne Forsængelighed bestod hendes største Fornøjelse, naar de havde Selskab. Men Sir Johns Glæde ved denne Leilighed var mere naturlig; han morede sig ved at samle om sig flere unge Mennesker, end hans Huus kunde rumme, og jo mere Støi de gjorde, desmere morede han sig. Han var en sand Glæde for alle de Ungdomsselskaber, som gjordes i hele Egnen; thi om Sommeren samlede han altid Selskaber ude af Huset til at spise Svinke og Kyllingesteg, og om Vinteren vare hans Baller talrige nok for enhver ung Dame, der ikke leed af de Femtens umættelige Appetit.

En ny Families Bosættelse i Egnen var ham altid en stor Fornøjelse, og han var i alle Maader henrykt over den Familie, der nu beboede Barton Huus. Miss Dashwoods vare unge, smukke og naturlige. Det var nok til at sikre dem hans gode Mening; thi det at være naturlig var alt Det, en ung Pige behøvede, for at gjøre sit Indre ligesaa tiltrækkende som sit Ydre. Hans naturlige Venlighed blev tilfredsstillet ved at gjøre dem lykkelige, hvis nuværende Omstændigheder, i Sammenligning med deres foregaaende, maatte ansees for mindre gunstige. I at vise sine Cousiner Venlighed, havde han et godt Hjertes egen Tilfredsstillelse; og ved at optage en Familie, der kun bestod af Damer, i sit Huus, havde han en Jægers hele Fyldestgjørelse, thi omendstjøndt en Jæger kun agter dem af sit eget Køn, der ogsaa ere Jægere, saa ønsker han dog ikke sjelden at optage de Ukyndige i sit Fag i sit District, for at opmuntre og danne deres Smag.

Mrs. Dashwood og hendes Døttre bleve modtagne i Sir Johns Huus med megen naturlig Hjertelighed af denne selv, som bød dem velkommen; og, da han ledsagede dem til Dagligværelset, gjentog han en Uttring af Sorg, som han den foregaaende

Dag havde udladt sig med, angaaende at det var ham umuligt at skaffe dem Selskab af nogen ung, smuk Mand. De vilde kun see hos ham een Gentleman, foruden ham selv; denne Gentleman var en særdeles Ven, som opholdt sig hos dem, og som hverken var meget ung eller meget munter. Han haabede, at de vilde unvskyldte det lille Selskab, og han forsikrede dem om, at det ikke oftere skulde finde Sted. Han havde været hos forskjellige Familier samme Morgen, for at gjøre Antallet større; men det var Maanedag, og Enhver var allerede inviteret. Lykkeligviis var Lady Middletons Moder ankommet for en Time siden, og da hun var en oprømt, behagelig Kone, saa haabede han, at de unge Damer ikke vilde finde det saa kjedeligt, som de maaskee tænkte sig det. De unge Damer saavel som deres Moder vare fuldkommen tilfredsstillede ved at have to aldeles Fremmede til Selskab, og de ønskede ikke flere.

Mrs. Jennings, Lady Middletons Moder, var en godmodig, veltilfreds, feed, gammel Dame, som snakkede meget, syntes meget lykkelig og var meget ligesrem. Hun var fuld af Spøg og Latter, og før end Maaltidet var tilende, havde hun sagt mange vittige Ting om Elskende og Egtemænd; hun haabede,

at de ikke havde ladet deres Hjerter blive i Susser, og paastod, at kunne see det paa deres Rødmen, hvad enten det var Tilfældet eller ei. Marianne blev vred derover, paa sin Søsters Begne, og vendte sine Dine mod Elinor, for at see, hvorledes hun forholdt sig under disse Angreb, med en Alvor, der gav Elinor mere Ubehagelighed end den, der kunde opstaae ved saadanne Hverdagsreflexioner! som Mrs. Jennings.

Oberst Brandon, Sir Johns Ben, syntes ikke mere skiftet til at være hans Ben, end Lady Middleton til at være hans Kone, eller Mrs. Jennings til at være Lady Middletons Moder. Han var taus og alvorlig. Hans Ydre var imidlertid ikke uinteressant, i Sammenligning med den Idee, Marianne og Margaret gjorde sig om en absolut gammel Pebersvend; han var paa denne Side af fem og tredive, og omendstjøndt hans Ansigt ikke var smukt, saa vare dog hans Ansigtstræk fulde af Følelse, og hans hele Opførsel var som den bør være hos en Gentleman.

Der var Intet hos nogen af Selskabet, som kunde anbefale dem til Dashwoods; men den kolde Ligegyldighed hos Lady Middleton var saameget frastødende, at i Sammenligning dermed var Oberst Brandons Alvorlighed, ja endog Sir Johns og hans Sviger-

moders støiende Udbrud interessant. Lady Middleton syntes ene at blive opvakt ved Indtrædelser af hendes fire støiende Børn; de traf i hendes Klæder, frøllede dem, og afbrød enhver Samtale, undtagen naar den angik dem selv.

Om Aftenen, da man hørte at Marianne var musikalsk, blev hun indbudt til at spille. Instruementet blev aabnet, og Enhver var besluttet paa at blive henrevet; Marianne, som sang meget godt, gennemgik efter Opfordring de fornemste Sange, som Lady Middleton havde bragt med sig ved sit Giftermaal, og som maaskee ligesiden den Tid havde helliget paa den samme Plads paa Fortepianoet; thi Hendes Naade havde høitideligholdt denne Fest ved at opgive Musikken, omendstjøndt hun efter hendes Moders Fortælling havde spillet udmærket godt, og efter sin egen Tilstaaelse holdt meget deraf.

Mariannes Udsjærelse blev meget roest. Sir John var høirøstet i at beundre hende ved Enden af enhver Sang, og ligesaa høirøstet i sin Conversation medens hun sang. Lady Middleton bad ham ofte om Taushed og forundrede sig over, at Nogens Opmærksomhed et Dieblif kunde være bortvendt fra Musikken, og bad Marianne om at synge en vis Sang, som

denne netop havde fuldeendt. Af hele Selskabet hørte kun Oberst Brandon paa hende, uden at blive henrykt. Han gjorde hende den Compliment, at sticnke hende Opmærksomhed, og hun følte desaarjag en Agtelse for ham, som de Andre ganske havde forspædt ved deres stammelige Mangel paa Smag. Hans Glæde over Musikken, ihvorvel den ikke var saa stor eller en saadan enthoustastisk Henrykkelse, som alene kunde komme i Sammenligning med hendes egen, var dog agtværdig i Sammenligning med den stræfkelige Ufølsomhed, hos de Andre; og hun var fornuftig nok til at indrømme, at en Mand paa Fem og tredive maatte have tabt al stærk Følelse og Livsglæde. Hun var juldkommen tilbøielig til at gjøre enhver Undtagelse, paa Grund af Oberstens Alder, som man med Gyldighed kunde fordre.

Ottende Capitel.

Mrs. Jennings var Enke, men havde et meget prægtigt Enkejæde. Hun havde kun to Døttre; begge vare vel gifte, og hun havde desaaarsag nu intet Andet at gøre end at gifte hele den øvrige Verden. Med Hensyn til denne Omstændighed var hun meget ivrig beskæftiget, saavidt som hendes Evner tillod det, og hun tabte ingen Leilighed til at projectere Giftermaal imellem alle de unge Folk af hendes Omgangskreds. Hun var mærkelig hastig i Opdagelsen af Kjærlighedsyttringer, og havde nydt den Glæde, at bringe manges en ung Pige til at rødme og til at gøre hende opmærksom paa den Magt, hun besad over en eller anden ung Mand. Dette Kjendskab satte hende snart efter hendes Ankomst til Barton Park istand til at gøre den Bemærkning, at Oberst Brandon var meget forelsket i Marianne Dashwood. Hun sluttede sig der-

til af hans store Opmærksomhed for Mariannes Sang den første Aften, de vare samlede. Og da denne Bisit blev gjengjældt af Middletons, der spiste tilmiddag hos Mrs. Dashwood, blev denne Kjendsgjerning beviist ved at han atter lyttede til hende. Det maatte være saaledes. Hun var fuldkommen overbevist derom. Det vilde blive et ypperligt Parti, thi han var rig, og hun var smuk. Mrs. Jennings havde længe har travlt med at see Oberst Brandon godt aigt, ja lige siden den Tid, da Sir John først introducerede ham hos hende; og hun havde altid travlt med at faae en god Mand til enhver smuk Pige.

Denne pludselige Leilighed for hende var paa ingen Maade ubetydelig, thi den afgav Stof til endeel Spøg over dem Begge. Paa Barton Park loe man ad Obersten og i Barton Huus ad Marianne. Hvad den Første angik, da var det naturligt at han, forsaavidt hendes Spøg kun angik ham selv, ei brød sig derom; men for den Sidste var den først aldeles uforstaaelig, og da hun omsider forstod den, vidste hun ikke ret, hvad enten hun skulde lee over denne Absurditet eller critisere dens Uforstaaenhed. Thi hun ansaae det for en hjerteløs Reflexion over Oberstens Alder og over hans Stilling som Pederjænder.

Mrs. Dashwood, der ikke funde ansee en Mand, der var fire Aar yngre end hun selv var, for saa overordentlig gammel, som hendes Datters ungdommelige Phantasi forestillede sig, forsøgte at bevise, at Mrs. Jennings paa ingen Maade havde havt isinde at spotte over hans Alder.

„Idetmindste kan du dog ikke nægte det Latterlige i denne Beskyldning, Moder, om du endog ikke anseer det for overlagt Ondskab. Oberst Brandon er visseelig yngre end Mrs. Jennings, men han er gammel nok til at være min Fader; og om han nogen sinde har formaaet at være forelsket, saa har han dog for længe siden tabt enhver Følelse af den Art. Det er for latterligt! Naar kan en Mand undgaae sliq Spøg, naar Alder og Svagelighed ikke kan befrie ham?“

„Svagelighed!“ sagde Elinor; „falder du Oberst Brandon svagelig? Jeg kan let forstaae, at hans Alder maa forekomme dig høiere end den forekommer Moder; men du tør ikke ansee ham for en Mand, der ikke har sine Lemmers fulde Brug!“

„Hørte du ham ikke flage over Rheumatisme, og er dette ikke det almindligste Beviis paa Alder?“

„Mit kjære Barn,“ sagde hendes Moder leende, „paa denne Maade maa du jo være i bestandig Frygt

for min Henviisnen; det maa jo synes dig at være et Mirakel, at jeg har opnaaet den høie Alder af fyrgetyve Aar."

„Mama, du gjør mig Uret. Jeg veed meget vel, at Oberst Brandon ikke er gammel nok til at hans Venner maae ifølge Naturens Orden snart befrygte at miste ham. Han vil maaskee leve endnu tyve Aar; men de Femogtredive har Intet at gjøre med Giftermaal."

„Maaskee," sagde Elinor, „er det bedst, at fem og tredive og sytten tilhammen ikke har noget at gjøre med Giftermaal. Men dersom det skulde hænde sig, at en Dame skulde være ugift i sit syvogtyvende, da vilde jeg ikke ansee Oberst Brandons femogtredive for at være nogen Hindring for deres Forening."

„En Dame paa syvogtyve," sagde Marianne efter en Pause, „kan aldrig tænke paa at føle eller indgyde Kjærlighed. Og dersom hendes Hjem er ulykkeligt, eller hendes Formue lille, da kan jeg forstaae, at hun kan nedlade sig til at være Waagesone for en Ugtefones Forsørgelses og Sikkerheds Skyld. I at ægte en saadan Kone vilde der ikke være noget Forunderligt. Det vilde være en Forening for Bequemmeligheds Skyld, og Verden vilde være tilfreds-

stillet. I mine Dine vilde det slet ikke være noget Giftermaal, men det vilde være et Intet. For mig vilde det kun synes at være en Kjøbmandshandel, i hvilken Enhver ønsker at blive tilfredsstillet paa den Andens Beføstning."

„Det vilde være umuligt," svarede Elinor, „at overbevise dig om, at en Pige paa Syvogtyve funde for en Mand paa Femogtredive føle noget liig Kjærlighed, at gjøre ham til en ønskelig ledsager for sig. Men jeg maa protestere imod, at du vil binde Oberst Brandon og hans Kone til Sygestuen, fordi han hændelsesvis igaar (da det var en meget raafold Dag) flagede over en svag Rheumatisme i sin ene Skulder."

„Men han talte om en Flonels Rattrøie," sagde Marianne, „og for mig er en Flonels Rattrøie bestandig forenet med Pine, Krampe, Rheumatismus, og ethvert Slags Onde, der angriber de Gamle og Svage."

„Harde han befundet sig i en heftig Feber, da vilde du ikke have forkastet ham halv saameget. Tilstaae det, Marianne, er der ikke noget Interessant i den blussende Kind, de udhulede Dine og den hastige Puls hos en Feberpatient?"

Strax derpaa, da Elinor havde forladt Bærelset, sagde Marianne:

„Mama, jeg føler en vis Uro ved at tænke paa Sygdom, som jeg ikke kan skjule for dig. Jeg er vis paa, at Edward Ferrars ikke er rask. Vi have nu næsten været her i fjorten Dage, og han er endnu ikke kommen. Ikke andet end Sygdom kunde forarsage en saadan overordentlig Dvælen. Hvad kan vel ellers fængsle ham til Norland?“

„Harde du nogen Idee om, at han vilde komme saa snart?“ sagde Mrs. Dashwood. „Jeg havde ingen. Tværtimod, dersom jeg i denne Henseende har følt lidt Uengstelse, da har det været fordi han undertiden viste en Mangel paa Fornøielse og Beredvillighed til at modtage min Invitation, naar jeg talte til ham om at komme til Barton. Venter Elinor ham allerede?“

„Jeg har aldrig talt til hende derom, men hun maa naturligviis vente ham.“

„Jeg troer, at du tager feil; thi da jeg igaar talte til hende om at faae et nyt Gitter for et af Sovesamrenes Vinduer, bemærkede hun, at der ikke var nogen særdeles Hastværk dermed, da det ikke var sandsynligt, at det vilde komme i Brug for det Første.“

„Hvor det dog er underligt! Hvad funde hun vel mene dermed? Men det er Altsammen, hele deres Forhold til hinanden, uforstaaeligt! Hvor foldt og beregnet var ikke deres sidste Farvel! Hvor ligegyldig var ikke deres Conversation den sidste Aften, de vare sammen! I Edwards Farvel var der ingen Forskiel paa det til mig og det til hende: det var kun en færlig Broders Onsker til os Begge. To Gange forlod jeg dem forættelig den sidste Morgen, og hver Gang, forunderligt nok! fulgte han mig ud af Værelset. Og Elinor græd ikke som jeg, da hun forlod Edward og Norland. Endogsaa nu er hendes Selvbeherfskelse stadig. Naar er hun sorgmodig eller melancholisk? Naar søger hun at undgaae Selskab, eller naar synes hun i det at være urolig og utilfredsstillet?“

Niende Capitel.

Dashwoods Familie var nu bosat i Barton og følte sig der meget tilfreds. Huset og Haven, med alle de Gjenstande, der omgave dem, vare nu velbekjendte, og alle de Foretagender, som havde givet Norland dets halve Fortryllelse, vare nu atter optagne med mere Glæde, end paa Norland, efter deres Faders Død. Sir John Middleton, som besøgte dem hver Dag i de første fjorten Dage og som ikke var vant til at see nogen Bestjæftigelse hjemme, funde ikke noksom forundres over bestandig at finde dem bestjæftigede.

Deres Besøgende, undtagen dem fra Barton Park, vare ikke mange; thi uagtet Sir Johns paa- trængende Forsøg paa at formaae dem til mere at omgaaes Egnens Beboere, og hans gjentagne Forsikringer om, at hans Kareth altid var til deres Tjeneste, saa var dog Mrs. Dashwoods naturlige Uaf-

hængighed afgjørende ligeoverfor hendes Onster om at faae Selskab for sine Døttre, og hun var fast besluttet paa ikke at foretage længere Besøg end saadanne, hvortil man kunde spadserere. Der var kun Faa, der boede dem saa nær, og ikke Alle egnede sig for Bekjendtskab. Omirent lidt over en Fjerdingvei fra Barton Huus, langs med den lange Allensham Dal, en Fortsættelse af Barton Dal, som forhen anført, opdagede Mrs. Dashwoods Døttre, paa en af deres første Vandringer, et gammelt, ærværdigt Landsted, som, ved at vække i deres Erindring Mindet om Norland, beskæftigede deres Phantasi, og de ønskede at blive mere bekjendte dermed. Men de bleve ved nærmere Forespørgsel underrettede om, at Eierinden, en gammel Dame af god Charakter, desværre var for svagelig til at gjøre Bekjendtskaber, og at hun aldrig førte ud.

Hele Egnen omkring dem egnede sig til smukke Spadseretoure. De høie Bakker, som næsten fra ethvert af deres Vinduer indbød dem til at glæde sig ved den klare Luft over deres Toppe, var en heldig Afverling, naar Smudjet i Dalen nedenunder ophevede deres Skønhed. Til en af disse Høider var det at Marianne og Margaret en mærkelig Morgenstund vendte deres Vandring henryvne af den gennem.

en tyk Regnsky oftere brydende Sol, og ikke istand til længere at være indespærrede, som i de to sidste Dage paa Grund af det stadige Regnveir. Beiret var ikke fristende nok til at drage de to Andre fra deres Bog og Pensel, uagtet Mariannes Forsikkring om, at Dagen vilde blive meget smuk og at enhver truende Sky vilde trække bort fra deres Høie. De to Piger gif.

Glade bestige de Høiene; de frydede sig ved ethvert Syn af den blaa Himmel, og da de følte den friske, oplivende Lustning af en stærk Sydvestvind, beklagede de sig over den Frygt, der havde forhindret deres Moder og Søster fra at nyde saadanne behagelige Følelser.

„Er der i Verden en Lykke, større end denne?“ sagde Marianne. „Margaret, vi ville idetmindste vanke her omkring i to Timer.“

Margaret indvilgede, og de fortsatte deres Beiimod Vinden, som de modsatte sig med Glæde og Lat-ter, indtil Skyerne pludselig samlede sig over deres Hoveder, og en Skylregn slog dem ind i Ansigtet. Fortrydelige og bestyrte vare de nu nødsagede, imod deres Billie, til at vende tilbage, thi der var intet Tilflugtssted nærmere end deres eget Huus. De havde

dog imidlertid den Trøst, som de nærværende Omstændigheder bevirkede, at de kunde med al mulig Hast løbe ned af Høien ad den Side, der førte lige ned til Havelaagen.

De begyndte nu Begge at løbe. Marianne gjorde et Feiltrin, og hun faldt strax til Jorden. Margaret, der ikke var istand til at standse sig selv i Løbet, maatte imod sin Villie vedblive, indtil hun naaede Foden af Høiene.

En Gentleman, som bar et Gevær og var fulgt af to Jagthunde, gik just op af Høien og var kun faa Skridt fra Marianne, da hun faldt. Han kastede sit Gevær og løb, for at komme hende til Hjælp. Hun havde selv reist sig, men hendes Fod var forvreden ved Faldet, og hun kunde neppe staae opreist. Siin Gentleman tilbød sin Hjælp, og idet han indsaag, at hendes Blufærdighed vilde afslaae, hvad hendes Stilling fordrede, tog han hende op i sine Arme, uden at spille nogen Tid, og bar hende saaledes ned ad Høien. Derpaa gik han igjennem Haven, hvis Dør Margaret havde ladet staae aaben, bar hende lige ind i Huset, hvor Margaret just var indtraadt, og slap hende ikke, førend han i et Bærelse fandt en Stol, paa hvilken han satte hende.

Ved hans Indtrædelse reiste Elinor og hendes Moder sig af Forundring, og medens Begges Bine vare fæstede paa ham med en synlig Forbauselse og en hemmelig Beundring, som hans Ydre foraarsagede, gjorde han en Undskyldning for sin frie Indtrædelse ved at fortælle Aarsagen dertil paa en saa fri og dannet Maade, at hans Person, som var ualmindelig smuk, fik endnu mere Fortryllende ved hans Stemme og hans Udtryk. Havde han endog været gammel, styg og udannet, saa vilde han dog have sikket sig Mrs. Dashwoods Taknemmelighed og Venlighed ved at have viist en saadan Opmærksomhed mod hendes Barn; men Indflydelsen af hans Ungdom, Skønhed og Fiinhed gjorde denne Begivenhed saa interessant, at den tog hendes Følelser i Beslag.

Hun takkede ham atter og atter, og med et blidt Smil, som hun altid besad, bad hun ham at tage Plads. Men han afflog det, da han var smudsig og vaad. Mrs. Dashwood bad ham nu sige, hvem hun var forbunden for denne Tjeneste. Hans Navn var, som han sagde, Willoughby, og han boede i Allenhurst, hvorfra han den næste Dag vilde vende tilbage hertil, for at tage sig den Frihed at spørge til Miss Dashwoods Helbred. Denne Bred blev villig

modtaget, hvorpaa han gif, forat gjøre sig endnu mere interessant i en dygtig Skylregn.

Hans mandlige Skjønhed og mere end almindelige Dannelse, og det lette Smil, som hans Galanteri frembragte, forhøiedes ved hans Ydres Tiltrækkende. Marianne havde seet mindre af hans Person end de Andre; thi den Blusel, som ved hendes Opførelse af den Fremmede var steget til hendes Kinder, gjorde, at hun ei formaaede at betragte ham, da de befandt sig i Huset. Men hun havde dog seet nok af ham til at istemme de Andres Beundring, og dette gjorde hun med den Energi, som altid udmærkede hendes Møes. Hans Ydre og hans Mine var liig den, hun altid havde forestillet sig ved en yndet Fortællings Helt; og i den Omstændighed, at han havde bragt hende ind i Huset med saa lidt Formalitet, laae en hastig Beslutning hos ham, der anbefalede ham til hende. Enhver Omstændighed, der kunde sættes i Forbindelse med ham, var interessant. Hans Navn var godt, hans Residents laae i deres yndede Landsby, og hun fandt snart, at af alle en Mandes Klædningsstykker var en Jagttrøie den meest flædelige. Hendes Phantasi var bestjæstiget, hendes Reflexioner vare liv-

lige, og Smerten af en forvreden Ankel var slet ikke Noget at lægge Mærke til.

Sir John besøgte dem, saasnart som Opholdsveiret denne Morgen tillod ham at gaae ud, og da Mariannes Tilfælde blev ham fortalt, blev han ivrigt udspurgt, om han kjendte en Gentleman fra Allensham ved Navn Willoughby.

„Willoughby!“ udbød Sir John; „hvad, er han her paa Landet? Det er gode Nyheder; jeg vil ride derover imorgen, for at bede ham til Middag paa Torsdag.“

„De kjender ham altsaa?“ sagde Mrs. Dashwood.

„Kjender ham! Ja vist kjender jeg ham. Han opholder sig her i Egnen hvert Aar.“

„Og hvorledes er denne unge Mand?“

„En saa god Kammerat, som nogensinde har existeret, det tør jeg forsikre Dem om. En stikkelig god Jæger, og der er ikke en dristigere Rytter i hele England.“

„Og er det Alt, hvad De veed om ham?“ udbød Marianne indigneret. „Men hvorledes er hans Forhold i nærmere Bekjendtskaber? Hvad foretager han sig, hvorledes er hans Talent, hans Eiendommeligheder?“

Sir John blev forvirret.

„Hvad alt dette angaaer, da veed jeg min Saelighed Intet derom. Men han er en munter, godmodig Fyr, og han har faaet sig den nydeligste lille sorte Bagtelhund, som jeg nogensinde har seet. Havde han den med sig idag?“

Men Mariane funde ligejaalidt tilfredsstille ham med Hensyn til Hundens Farve, som han funde beskrive hende Willoughbys Charakter.

„Men hvem er han?“ sagde Elinor. „Hvorfra kommer han? Har han et Hus i Allenhams?“

Hvad dette angik, da funde han give dem en mere bestemt Underretning; og han fortalte dem, at Mr. Willoughby havde ingen Eiendom, der tilhørte ham, heri Eggen; at han boede her, naar han besøgte den gamle Dame paa Allenhams Court, med hvem han var beslægtet og hvis Eiendomme han skulde arve; og han tilføiede: „Ja, ja, han er nok værd at fange, det kan jeg sige Dem, Mrs. Dashwood. Han har en smuk lille Eiendom i Sommersetshire; hvis jeg var Dem, Miss Elinor, da vilde jeg ikke lade min yngre Søster faae ham, uagtet alle disse Kulbøtter. Miss Marianne maa ikke vente, at have alle Mænd for sig selv. Brandon vil blive jaloux, dersom hun ikke tager sig iagt.“

„Jeg troer ikke, at Mr. Willoughby," sagde Mrs. Dashwood med et godmodigt Smil, „vil blive generet af nogen af mine Døttres Forsøg paa at fange ham, som De kalder det. Det er ikke Noget, hvortil de ere opdragne. Mænd kunne være meget frie for os, om de endog vare nok saa rige. Det glæder mig at finde, efter Deres Udsagn, at han er en respectabel ung Mand og en Mand, som ikke er upassende for vort Bekjendtskab."

„Han er saa god en ung Mand, som nogensinde har existeret," gjentog Sir John. „Jeg erindrer sidste Juul ved et lille Svingom i Parken, at han dandsede fra Klokken otte til Klokken fire om Morgenens, uden een eneste Gang at sidde ned."

„Gjorde han virkelig?" udbød Marianne med funklende Øine; „og han gjorde det med Inde og Aand?"

„Ja; og han var oppe igjen Klokken otte for at tage sig en Ridetour."

„Det er netop hvad jeg holder af; det er som en ung Mand bør være. Hvad han end foretager sig, bør hans Iver ikke kjende nogen Grændse og ikke levne ham Tid til Afkræftelse."

„Ja vel, jeg seer, hvordan det staaer sig," sagde

Sir John, „jeg seer, hvordan det staaer sig. De vil erobre ham, og aldrig mere tænke paa den stakkels Brandon.“

„Det er en Talemaade, som jeg fuldkommen hader. Jeg afstyrrer enhver Hverdagsphrase, hvormed man har til Hensigt at være vittig; det „at erobre en Mand“ er den meest afstyrlige af alle. Dens Mening er grov og tvungen, og om end saadanne Bittigheder engang ere blevene kaldte vittige, saa har Tiden for længe siden tilintetgjort deres Værd.“

Sir John forstod ikke meget dette Mishag; men han loe saa hjertelig som han formaaede, og svarede derpaa:

„Ja, De vil gjøre Erobringer nok, tør jeg sige, paa den ene og paa den anden Maade. Stakkels Brandon! han er allerede ganske forelsket, og han er vel værd at erobre, uagtet alle disse Kulbøtter og forvredne Anfser.“

Tiende Capitel.

Mariannes Redningsmand, som Margaret med mere Elegance end Bestemthed kaldte Willoughby, besøgte deres Huus den næste Morgen for personlig at spørge til Miss Dashwoods Befindende. Han blev modtaget af Mrs. Dashwood med mere end Høflighed — med en Venlighed, som Sir Johns Beskrivelse og hendes egen Taknemmelighed indgjød hende; og Alt, hvad der var foregaaet i den sidste Visit, fristede til at forsikre ham om den Families Forstand, Fiinhed, gjensidige Kjærlighed og huuslige Lykke, hos hvem han ved en Hændelse var bleven introduceret.

Miss Elinor Dashwood havde et zart Udseende, regelmæssige Ansigtstræk og en mærkelig smuk Figur. Marianne var endnu smukkere. Hendes Figur var, omendstjændt ei saa correct som hendes Søsters, med Hensyn til Høiden, dog mere tillokkende; og hendes

Ansigt var saa smukt, at naar den almindelige Koes kaldte hende en smuk Pige, da afveeg man mindre fra Sandheden, end det sædvanlig er Tilfældet. Hendes Ansigtssfarve var lidt bruunlig, men Hudens Gjennemsigthed gav hende et ualmindelig brillant Udseende; hendes Ansigtstræk vare gode, hendes Smil var blidt og tiltrækkende, og i hendes Dine, der vare noget sorte, var der et Liv, en Mandrighed og en Videnskab, som man ikke kunde betragte uden Henrykkelse. For Willoughby ned slog hun først sine Dine, da hun endnu tænkte paa den Omskyndelse, som hans Hjælp havde gjort nødvendig. Men da hun forglemt dette, da hendes Aander bleve oplivede, da hun erfarede, at med den fuldkommen gode Opdragelse, han besad, forenede han Gemytlighed og Livlighed, og meer end alt, da hun hørte ham sige, at han elskede meget Musik og Dands, da gav hun ham et saadant billigende Nieskast, at det sikrede ham hendes Opmærksomhed for den længste Samtale, han vilde føre.

Man behøvede kun at omtale en af hendes yndede Fornøielser for at faae hende til at tale. Hun kunde ikke være taus, naar saadanne Gjenstande bleve drøftede, og hun havde hverken Blyhed eller Tilbageholdenhed ved deres Discussion. De opdagede snart

Begge, at de i Interesse for Dands og Musik sympathiserede, og at dette var en Folge af deres gjensidige Maade at dømme paa. Opmuntret derved til en nærmere Undersøgelse om hans Meninger, spurgte hun ham endvidere, om han interesserede sig for Bøger. Hendes Yndlingsforfattere bleve omtalte med en saa henrykkende Glæde, at enhver ung Mand paa Femogtyve maatte have været ufølsom, dersom han ikke strax istemmede saadanne Bærkers Ypperlighed, om han endogsaa ikke før havde kjendt dem. Deres Smag var mærkelig overeensstemmende. De samme Bøger, de samme Steder, bleve forgubede af Begge — eller, om der var nogen Forskjel, da varede det fan et Dieblif, indtil hendes Bevisers Styrke og hendes Zines Glæds vare udviklede. Han indvilgede i alle hendes Slutninger, istemmede hendes Enthousiasme, og længe førend han havde endt sin Visit, samtalede de med en Fortrolighed, som om de i lang Tid havde kjendt hinanden.

„Ja, Marianne,“ sagde Elinor, saasnart han havde forladt dem, „for een Morgen har du udrettet nok. Du har allerede forviiset dig om Mr. Willoughbys Mening i enhver betydelig Sag. Du veed, hvad han tænker om Comper og Scott; du er vis paa, at

han vurderer deres Skjønheder ret; og du har faaet enhver Forsikkring om, at han ikke ynder Pope mere end til Maade. Men hvorledes kan Eders Bekjendtskab vedligeholdes, ved en saadan overordentlig Raadslagning om ethvert Thema for Samtale? Du vil snart have udtømt ethvert Yndlingsthema. En ny Sammenkomst vil være tilstrækkelig til at forklare hans Følelser for malerisk Skjønhed og andengangs Giftermaal, og da har du ikke mere, hvorom du kan spørge."

"Elinor," udbød Marianne, "er det smukt? er det retfærdigt? ere mine Ideer saa tørre? Men jeg forstaaer, hvad du mener. Jeg har været for meget i mit Element, for meget lykkelig og fri. Jeg har feilet imod Hverdags samtalen! Jeg har været aaben og oprigtig, hvor jeg skulde have været tilbageholden, aandløs, kjedelig og falsk: havde jeg kun talt om Veir og Wind, og havde jeg kun talt een Gang i ti Minutter, da vilde denne Anklage have været sparet."

"Min Kjære," sagde hendes Moder, "Du maa ikke være vred paa Elinor; hun spøgede kun. Jeg skulde selv skjænde paa hende, dersom hun havde isinde

at spotte dig over den Glæde, du havde ved at samtale med vor nye Ven."

Marianne blev i et Øieblik formildet.

Willoughby gav paa sin Side ethvert Beviis paa sin Glæde over deres Bekjendtskab, som et synligt Ønske om at udvifle funde give. Han besøgte dem hver Dag. At spørge efter Mariannes Befindende var de første Dage hans Undskyldning; men den opmuntrende Modtagelse, til hvilken hver Dag gav forøget Venlighed, gjorde en saadan Undskyldning aldeles overflødig, længe førend den ophørte, paa Grund af Mariannes fuldkomne Helbredelse. Hun var i nogle Dage fængslet til Hjemmet; men aldrig havde nogen Fængsling været mindre øresløs. Willoughby var en ung Mand af gode Egenskaber, en livlig Indbildningskraft, livlig Aand, og en aaben, venlig Opførsel. Han var ganske fæstet til at opfylde Mariannes Hjerte; og med alt dette var han ikke alene en indtagende Person, men en ildfuld Sjæl, som nu var forhøiet ved hendes Exempel, og som anbefalede ham til hendes Følelser over al Maade.

Hans Selskab blev gradvís hendes meest udmærkede Glæde. De læste, talte og sang tilfammen; hans musikalske Talent var betydeligt; og ha-

læste med hele den Følelse og Aand, som Edward uheldigviis ganske manglede.

I Mrs. Dashwoods Dine var han saa feilfri som i Mariannes; og Elinor vidste Intet at censurere hos ham, undtagen en Vane, i hvilken han meget lignede og især behagede hendes Søster, og som bestod deri, at han sagde for meget, hvad han tænkte om enhver Gjenstand, uden at tage Hensyn til Selskabet eller Omstændighederne. Ved Hastigheden i at danne og tilkjendegive sine Meninger om andre Folk, ved at offere almindelig Høflighed og udeelt Opmærksomhed, hvor hans Hjerter var bevæget, og ved altfor overfladisk at respectere verdslig Eiendom, viste han en Mangel paa Forsigtighed, som Elinor ikke kunde tilgive, uagtet alt det, som han selv og Marianne kunde fremføre til Undskyldning.

Marianne begyndte nu at indsee, at den Fortvivlelse, som havde grebet hende, sytten og et halvt Aar gammel, angaaende aldrig at see en Mand, som kunde tilfredsstille hendes Ideer om Fuldkommenhed, havde været ufornuftige og uretfærdige. Willoughby var alt det, som hendes Phantasi, i hin ulykkelige Time og enhver paafølgende Iysere, havde skildret som den Eneste, der kunde bevæge hendes Hjerter; og hans Op-

forjel beviste, at hans Dnsker i denne Henjeende vare saa alvorlige, som hans Følelser vare stærke.

Dgsaa hendes Moder, i hvis Tanke ikke een eneste beregnende Idee om deres Giftermaal var opstaaet paa Grund af hans Udsigter til Rigdom, var allerede forinden ligens Udgang fristet til at haabe og vente det og hemmeligen at lyfönste sig til at have opnaaet at faae to saadanne Svigersønner som Edward og Willoughby.

Oberst Brandons Følelser for Marianne, som saa tidligt vare blevne opdagede af hans Venner, opdagedes nu først af Elinor, da det ophørte at blive bemærket af dem. Deres Dymærksomhed og Bittighed var overført paa hans lyffeligere Rival; og den Spot, som de Andre havde anvendt, førend nogen Hengivenhed opstod, ophørte nu, da hans Følelser virkelig begyndte at give Grund til Latter, der er saa nær forbundet med Følksomhed. Elinor var nødsaget, dog imod sin Villie, til at troe, at de Følelser, for hvilke Mrs. Jennings havde sigtet ham for sin egen Tilfredsstillelses Skyld, nu virkelig var opvakt hos ham af hendes Søster, og at, ihvorvel en Lighed i Charakter maatte forhoie Mr. Willoughbys Rjærlighed, saa vilde dog en ligejaa flaaende Ulighed i samme

ikke være nogen Hindring for Oberst Brandons Hensigter. Hun saae det med Sorg; hvad kunde en stille Mand paa Femogtredive haabe, naar han blev rivaliseret af en meget livlig paa Femogtyve? Og omendstjøndt hun ikke ønskede, at han vilde være heldig, saa ønskede hun hjertelig, at han vilde holde sig ligegyldig. Hun holdt af ham, uagtet hans Stivhed og Tilbageholdenhed; hun saae i ham en Gjenstand for Interesse. Hans Opførsel var, omendstjøndt alvorlig, dog mild, og hans Tilbageholdenhed syntes snarere at være en Undertrykkelse af Livslyst, end et naturligt Hang til Tungvind. Brandon havde lidt under tidligere Fornærmelser og Skuffelser, som støttede hendes Tro om, at han var en ulykkelig Mand, og hun betragtede ham med Agtelse og Medlidenhed.

Maaskee beklagede og agtede hun ham desto mere, fordi han blev spottet af Willoughby og Marianne, som paastod, at han hverken var livlig eller ung, og syntes at undervurdere hans Egenskaber.

„Brandon er netop den Slags Mand,” sagde Willoughby en Dag, da de talede sammen om ham, „som Enhver taler godt om, og som Ingen bryder sig noget om, som Alle glæde sig ved at see og som Ingen erindrer at tale til.”

„Det er netop det, som jeg tænker om ham,“ sagde Marianne.

„Du behøver ikke at hovere derover,“ sagde Elinor, „thi I have Begge Uret. Han er meget agtet i Sir Johns Huus, og jeg ser ham næsten aldrig, uden at jeg samtaler med ham.“

„Alt han bliver beskyttet af Dem,“ svarede Willoughby, „er visjelig til hans Fordeel; men hvad de Andres Agtelse angaaer, da er det kun Spot. Hvem vilde vel nedlade sig til den Uværdighed at lade sig indtage af saadane Damers som Lady Middletons og Mrs. Jennings' Hoes?“

„Men maaskee vil saadanne Folks Overdrivelser, som Deres og Mariannes, ophæve Lady Middletons og hendes Moders. Derjom deres Hoes er Daddel, saa er Eders Daddel Hoes; thi de ere ikke mere usor= nufstige end I ere fordringsfulde og uretsærdige.“

„I at forjvare din Protegé kan du endog være uartig.“

„Min Protegé, som du falder ham, er en for= standig Mand; og Forstand vil altid have Tiltræfning for mig. Ja, Marianne, endog hos en Mand mellem tredive og fyrgetyve Aar. Han har seet en god Deel af Verden; han har været udenlands; har læst, og

han har en tænkende Sjæl. Jeg har fundet ham istand til at give mig megen Underretning om forskjellige Gjenstande, og han har altid svaret mig med Beredvillighed."

"Det vil sige," udbød Marianne foragtelig, "at han har fortalt dig, at Klimaet i Vestindien er hedt, og at Mosquitoerne ere besværlige."

"Jeg tvivler ikke om, at han vilde give mig Underretning om disse Ting, dersom jeg havde gjort ham flige Spørgsmaal; men saadanne Ting er noget, jeg isorveien er underrettet om."

"Maaskee," sagde Mr. Willoughby, "ere hans Bemærkninger endog gaaede saavidt, at han har om-
talt Nabober, gyldne Mohrer og Bærestole."

"Jeg tør sige, at hans Bemærkninger ere gaaede videre end Deres Medelighed. Men hvorfor skulde De vel hade ham?"

"Jeg hader ham ikke. Jeg anseer ham tvertimod for at være en meget agtet Mand, som faaer Enhvers gode Ord og Ingens Dpmærksomhed, som har flere Penge end han kan give ud, mere Tid end han kan anvende og to nye Frakker hvert Aar."

"De maa tilføie," udbød Marianne, "at han

hverken besidder Genie, Smag eller Mandrigbed, at hans Forstand besidder ingen Fiinbed, hans Følelser ingen Varme og hans Siemme intet Udtryk."

„Du lægger saa megen Vægt paa hans Feil," sagde Elinor, „og bruger dertil saameget din Phantasies Styrke, at den Noes, som jeg formaaer at give, synes i Sammenligning dermed at være kold og ufulsom. Jeg kan kun sige, at han er en sølsom Mand, velopdragen, at han besidder Kundskaber og har et ædelt Ydre, og jeg troer, at han har et elskværdigt Hjerte."

„Miss Dashwood," udbød Willoughby, „De behandler mig nu uvenligt. De forsøger med Fornuftens Vaaben at gjøre mig værgeløs og at overbevise mig imod min Villie. Men det gaaer ikke. De vil finde mig ligesaa haardnakket, som De selv er listig. Jeg har tre forsvarlige Grunde, hvorfor jeg hader Oberst Brandon: han har truet mig med Regn, naar jeg har ønsket Solskin, han har fundet Feil ved min Gig, og han vil ikke købe min brune Hoppe. Derfor som det vil være Dem nogen Tilfredsstillelse at jeg siger Dem, at jeg troer at hans Charakter i andre Henseender er upaaflegelig, da er jeg beredvillig til

at tilstaae det. Og for en Tilstaaelse, som De kan begribe foster mig meget at give, maa De ikke nægte mig Privilegium paa at hade ham, saameget som det staaer i min Magt."

Ellevte Capitel.

Mrs. Dashwood og hendes Døttre havde kun lidt forestillet sig, da de kom til Devonshire, at saameget vilde opstaae, der kunde beskjæftige deres Tid, som det hastigt viste sig, eller at de vilde modtage saadanne gjentagne Indbydelser eller have saadanne stadige Besøgende, at de ikke vilde have Tid til alvorligere Beskjæftigelser. Dog, det var saaledes. Da Marianne var helbredet, bleve Planerne for deres Fornøielser hjemme og ude bragte i Anvendelse. De private Balleer i Barton Park toge nu deres Begyndelse; og saa ofte, som en regnsfuld October vilde tillade det, arrangerede man Seiltoure. Ved enhver af disse Leiligheder var Willoughby med; og den Egesfremhed og Fortrolighedstone, som naturligviis udmærkede disse Selskaber, vare vel skikkede til at forhøie hans Beskjendtskabs Underlighed til Dashwoods og til at give

ham Leilighed til at indsee Mariannes Værd, at tilkjendegive sin livlige Beundring for hende og at modtage giennem hendes Opførsel mod ham de tydeligste Forsikringer om hendes Kjærlighed.

Elinor var ikke forundret over deres Følelser. Hun ønskede kun, at deres Forhold var mindre aabentbart, og een eller to Gange vovede hun at indgyde Marianne nogen Selvbeherfselse. Men Marianne afskyede al Hemmelighed, hvor ingen virkelig Skam ledjagede Aabenhjertetheden; og at bryde sig om at skjule Følelser, som i sig selv ikke vare uroesværdige, forekom hende ei alene at være en unødvendig Beskræbelse, men meget mere en Underkastelse af Fornuften under Hverdagsmeninger og forkeerte Beregninger. Willoughby meente det samme. Deres Uttringer vare til alle Tider en Forflaring af deres Ideer.

Naar han var tilstede, havde hun ikke Øie for nogen Anden. Alt, hvad han foretog sig, var rigtig; Alt, hvad han sagde, var vittigt. Naar Aftenerne hos Sir John bleve endte med Kortspil, bedrog han sig selv og alle de Andre for at give hende gode Kort. Naar man dandsede, da dandsede Marianne og Willoughby sammen den halve Tid; og naar de vare nød-

sagede til at skilles i et Par Dandse, da vare de ængstelige for ei at komme til at staae sammen, og de talte næsten intet til de andre Dandsende. En saadan Opførsel gjorde dem naturligtvis i høieste Grad latenterlige. Men Spot formaaede neppe at gjøre dem skamfulde eller at fornærme dem.

Mrs. Dashwood deeltog i alle deres Følelser med en Barme, som gjorde, at hun ikke misbilligede deres overdrevne Maade i at bære deres Følelser tilskue. Hende forekom det kun at være den naturlige Følge af en stærk Følelse i et ungt og ildjuldt Gemyt.

Disse vare Mariannes lyffelige Dage. Hendes Hjerter var Willoughby ganske hengivent, og den Kjærlighed til Norland, som hun havde bragt med sig fra Sussex, forsvandt nu mere end hun først havde tænkt sig det, ved den Fortryllelse, som hans Besøg kastede over hendes nye Hjem.

Elinors Lykke var ikke saa stor. Hendes Hjerter var ikke saa frit, heller ikke var hun tilfredsstillet ved deres Fornøielser. De afgave hende ingen Ven, der kunde opfylde, hvad hun havde tabt ved Norland, eller som kunde lære hende at tænke derpaa med mindre Betsymring. Hverken Lady Middleton eller Mrs. Jennings kunde giengive hende de Samtaler, hun

havde tabt, ihvorvel denne Sidste var en bestandig
 Talende, som fra det Første af var kommet hende imøde
 med en Venlighed, der sikrede hende en god Por-
 tion Conversation. Hun havde allerede gjentaget sin
 egen Historie tre, fire Gange, og havde Elinors Hu-
 kommelse svaret til hendes Hensigter med at udvide
 den, da maatte Elinor allerede i Begyndelsen af deres
 Bekjendtskab have kjendt de særegne Omstændigheder
 ved Mrs. Jennings' sidste Sygdom, og hvad hendes
 Mand havde sagt et Par Minutter førend han døde.
 Lady Middleton var mere behagelig end hendes Mo-
 der, netop fordi hun var mere taus. Elinor behøvede
 kun liden Opmærksomhed for at see, at hendes Til-
 bageholdenhed var mere en naturlig Kulde, med hvil-
 ken Fornuften slet Intet havde at gjøre. Mod sin
 Mand og sin Moder var hun ganske som mod de
 Andre, og Underligheden var derfor noget, man ei
 behøvede at lægge Mærke til eller forlange. Hun
 havde Intet at fremføre idag, som hun ikke havde
 fremført igaar. Hendes Enfoldighed var bestandig,
 og hendes Livlighed var altid den samme; og ihvor-
 vel hun ikke havde noget imod de Selskaber og For-
 nøielser, som hendes Mand arrangerede, hvor Alt blev
 ledet med Anstand, og endstjendt hendes to ældste

Børn ledsagede hende, saa syntes hun dog aldrig at nyde mere Glæde ved dem, end hun vilde have nydt ved at sidde hjemme; og saalidet forøgede hendes Nær-værelse og hendes Conversation de Andres Glæde, at man kun undertiden blev opmærksom paa hende, paa Grund af hendes besværlige Dreng, som hun vaagede over.

Kun i Oberst Brandon, blandt alle deres nye Bekjendtskaber, fandt Elinor en Mand, som med Hensyn til sin Personlighed til en vis Grad var Gjenstand for hendes Agtelse, en Mand, som kunde opvække hendes Interesse for Venskab, og glæde hende som Ledjager. Willoughby var der slet ikke Tale om. Hendes Beundring og Hengivenhed, hendes søsterlige Hengivenhed, tilhørte ganske ham; men han var en Elsker. Hans Opmærksomhed var udeelt henvendt til Marianne, og en meget mindre behagelig Mand maatte ellers have været meget mere interessant. Oberst Brandon havde uhykkeligviis ingen Leilighed til kun at tænke paa Marianne, og han fandt des-aarsag nogen Trøst for den totale Ligegyldighed hos Marianne i at samtale med Elinor.

Elinors Medlidenhed for ham tiltog, da hun havde Grund til at tro, at Smerten over stufet

Kjærlighed var ham bekjendt. Denne Slutning var draget fra nogle Ord, som han en Aften hændelsesviis havde ladet falde, da de sad sammen i gjensidig Overeensstemmelse, medens de Andre dansede. Hans Dine vare fæstede paa Marianne, og, efter saa Minutters Taushed, sagde han med et svagt Smil: „Deres Søster troer ikke, efter hvad jeg kan forstaae, at der kan gives mere end een Forelskelse.“

„Nei“, svarede Elinor; „hendes Ideer ere alle romantiske.“

„Eller hun troer at det er umuligt at saadan Kjærlighed eksisterer.“

„Jeg troer det er hendes Mening. Men hvorledes hun kan tænke saaledes, forstaaer jeg ikke, da hun dog veed, at hendes Fader selv var andengang gift. Et Par Aars Erfaring vil imidlertid lære hende at bygge sine Ideer paa Fornuftens fastere Grundvold; og da vil det være hende mere let at forstaae og retfærdiggjøre Andre, end sig selv.“

„Det vil sandsynligviis blive Tilfældet,“ svarede han; „og dog er der noget saa Elstværdigt i disse Fordomme i en ung Sjæl, at det smærter os, naar de maae gjøre Plads for mere fornuftige Ideer.“

„Deri kan jeg ikke give Dem Ret,” sagde Elinor. „Der ere Ubøhageligheder, som ledsage saadanne Følelser som Mariannes, som Alverdens Enthousiasme og Enfoldighed ikke kan erstatte. Hendes System har altid den ulyksalige Tendents at ville bortviise Virkeligheden; et større Kjendskab til Verden er hvad jeg anseer for hendes største Fordeel.”

Efter et kort Ophold fortsatte han Samtalen ved at sige:

„Gjør Deres Søster ingen Forstjæl i sin Forfatelse af andengangs Forelæstelser? eller er det lige meget Forbrydelse hos Alle? Ere de, som ere blevene stuffedede i deres første Valg, enten ved den Andens Ustædighed eller ved Omstændighedernes Gang, nødsagede til at være ligegyldige i denne Henseende hele deres Liv?”

„Jeg kjender virkelig ikke min Søsters mere specielle Principer. Jeg veed kun, at jeg aldrig endnu har hørt hende omtale et Tilfælde af en andengangs Kjærlighed for tilgivelig.”

„Dette,” sagde han, „kan ikke blive bestandig saaledes; men en Forandring, en fuldstændig Forandring af Følelser — nei, nei, De maae ikke ønske det — thi naar en ung Sjæls romantiske Spidsfin-

dighed er nødsaget til at gaae tilgrunde, hvor ofte bliver den ikke fulgt af altfor ligesfremme og farlige Ideer! Jeg taler af Erfaring. Jeg har engang kjendt en Dame, som i Temperament og Charakter meget lignede Deres Søster, som tænkte og drømte som hun, men som paa Grund af en nødvendig Forandring — en Række ulykkelige Begivenheder" — her standsede han pludselig, som om han følte, at han havde sagt for meget, og ved sit Udtryk gav han Anledning til, at Elinor gjorde Slutninger, som ellers ikke havde faldet hende ind. Hun vilde vistnok have forladt ham uden at tænke mere derpaa, dersom han ikke havde overbevist Miss Dashwood om, at det, som vilde bekymre hende, burde ikke undslippe hans Læber. Som det her var, behøvedes kun lidt Phantasi for at forbinde hans Bevægelse med en sølsom Grindring om en forsvunden Kjærlighed. Elinor adspurgte ikke. Men Marianne, i hendes Sted, vilde ikke have gjort saalidt. Den hele Historie vilde være bleven komponeret af hendes Phantasi, og Alt dannet i en skuffet Kjærligheds melancholske Traad.

Tolvte Capitel.

Da Elinor og Marianne spadserede sammen den næste Morgen, fortalte den Sidste en Nyhed til sin Søster, som, uagtet alt det, hun kjendte til Mariannes Uflogsskab og Mangel paa Tænsksomhed, forbausede hende ved dens overordentlige Bidnesbyrd om begge disse Egenskaber. Med den største Glæde fortalte Marianne, at Willoughby havde givet hende en Hest, en, som han selv havde lagt til paa sin Eiendom i Somersetshire, som var ganske bestemt til at bære en Dame. Uden at overveie, at det ikke laae i hendes Moders Plan at holde en Hest — og derjom hun vilde forandre sin Plan paa Grund af hiin Gave, da maatte hun kjøbe en anden Hest og have en Tjener til at ride dem, og i det Hele taget bygge en Stald, hvori de funde staae — havde hun modtaget Gaven uden

Betænkning, og fortalte nu sin Søster Hændelsen med Henrykkelse.

„Han har ifinde at sende sin Tjener til Somersetshire, for strax at afhente den,” tilføiede hun, „og naar den ankommer, da ville vi ride hver Dag. Du skal benytte den, saavel som jeg selv. Tænk dig blot den Glæde, Elinor, at kunne faae sig en Galop ned af disse Bakker.”

Hun var meget uvillig til at opvaagne af en saadan lykkelig Drøm, til at erkjende alle de ulykkelige Sandheder, der fulgte med denne Historie, og i nogen Tid nægtede hun at ville tilstaae den. Hvad en ny Tjener angik, da vilde Udgifterne være en Bagatel. Hun var vis paa, at Mama ikke vilde have noget derimod; og enhver Hest vilde være god nok for ham; han funde altid faae een i Barton Park; og hvad en Stald angik, da vilde et Skuur være tilstrækkeligt. Derpaa vovede Elinor at betvivle hendes Mangel paa Anstand ved at modtage en saadan Præsent fra en Mand, som hun kjendte saalidt. Dette var formeget.

„Du tager feil, Elinor,” sagde hun med Fyrighed, „idet Du troer, at jeg ikke kjender noget til Willoughby. Jeg har ikke kjendt ham i lang Tid, men

jeg fjender ham dog meget mere end noget andet Væsen i hele Verden, naar jeg undtager dig og Moder. Det er ikke Tid eller Omstændighed, der gør noget til Bekjendtskabet: det er kun Tilbøielighed. Syv Aar vilde for Mange være for lidt til at gjøre dem bekjendte med hinanden, og syv Dage ere mere end nok for Andre. Jeg vilde ansee mig selv for at være langt mere takløs ved at modtage en Hest af min Broder end af Willoughby. Hvad John angaaer, da fjender jeg ham kun lidt, endstjøndt jeg har fjendt ham i flere Aar; men hvad Willoughby angaaer, da har jeg længe dannet mig en Idee."

Elinor tænkte, at det ikke var raadeligt mere at omtale denne Sag. Opposition mod saa sølsomt et Hjerte vilde kun gjøre hende mere indtaget i sine egne Ideer. Men ved at appellere til hendes Følelser for hendes Moder, ved at fremstille de Ubehageligheder, som hendes Moder vilde paadrage sig, dersom (hvad sandsynligvis vilde blive Tilfældet) hun indvilgede i denne Udvidelse af deres Levemaade, blev hun snart overbevist om det Ufornuftige, og hun lovede derfor, ikke at anmode sin Moder om at opfylde en saadan ufornuftig Godhed ved at modtage

Gaven, og at sige til Willoughby, naar hun næste Gang saae ham, at det maatte afslaaes.

Hun holdt sit Ord; da nemlig Willoughby samme Dag besøgte dem, hørte Elinor sin Søster med dæmpet Stemme udtale for ham sin Sorg over at maatte afslaae hans Present. De Grunde, som hun anførte til Undskyldning for denne Beslutning, bleve med det samme fortalte, og de vare saadanne, at de gjorde al videre Paanøden overflødig. Hans Sorg derover var imidlertid iynlig, og efterat have udtalt den med Alvor, tilføiede han med nedstemt Røst: „Men, Marianne, Hesten er alligevel Deres, omendstjondt De ei kan benytte den. Jeg vil kun beholde den indtil De selv kan benytte den. Naar De forlader Barton, for at danne Dem et eget Hjem, da skal Queen Mab modtage Dem.“

Miss Elinor Dashwood havde hørt den hele Samtale, og i hans Maade at betone det paa og i at han tiltalede hendes Søster med hendes Fornavn, deri saae hun et saa afgjort Venskab, en saa ligefrem Erklæring, at det Hele kun tydede paa en Forening. Fra dette Dieblif tvivlede hun ikke om, at de vare forlovede; men denne Tro opvakte ikke hos hende

anden Beslutning end den, at hun selv, eller deres Venner, skulde ved Leilighed see at opdage det.

Den næste Dag fortalte Margaret hende noget, der satte denne Sag i et klarere Lys. Willoughby havde den foregaaende Dag været hos dem, og Margaret, som i nogen Tid var alene med Willoughby og Marianne, havde havt Leilighed til at gjøre Opdagelser, som han med en betydningsfuld Mine be- troede til sin ældste Søster, da de vare alene.

„O, Elinor,“ udbrød hun, „jeg har en Hemmelighed at fortælle dig om Marianne. Jeg er vis paa, at hun meget snart vil blive gift med Willoughby.“

„Du har sagt det,“ svarede Elinor, „fra den første Dag de saae hinanden paa Highchurch Balle; og de havde ikke kjendt hinanden en Uge, førend du var overbevist om, at Marianne var hans Portrait om Halsen; men det viste sig, at det kun var et Portrait af vor Grandonkel.“

„Men dette er sandelig en anden Sag. Jeg er vis paa, at de snart ville blive gifte, thi han har faaet en Lok af hendes Haar.“

„Tag dig iagt, Margaret. Maaſkee er det kun een af vore Brandonſlers.“

„Nei, Elinor, det er Mariannes. Jeg er ganſke viſ derpaa, thi jeg ſaae ham flippe den af. Igaar Aftes efter Kloſken ti, da du og Moder gif ud af Bærelſet, ſamtalede og hviffede de med hinanden ſaa meget de formaade, og han ſyntes at bede hende om Noget, og med eet tog han en Sax og flippede en lang Lok af hendes Haar, thi det hang løſt ned ad Nakken; og han kyſſede den og lagde den i et Stykke hvidt Papir, hvorpaa han lagde det i en Rommebog.“

Af ſaadanne ſærlige Omſtændigheder, byggede paa en ſaadan Autoritet, kunde Elinor ikke unvlade at fatte Tillid dertil, heller ikke var hun tilbøielig dertil, thi denne Omſtændighed ſtod i fuldkommen Harmoni med det, hun ſelv havde hørt og ſeet.

Margarets Klogskab var ikke altid udviift ſaa tilfredsſtillende for hendes Søſter. Da Mrs. Jennings en Aften hos Sir John anmodede hende om at ſige hende Navnet paa den unge Mand, der iſær var Elinors ſærdeles Yndling, en Gjenſtand, der længe havde iſpændt hendes Nyſgjerrighed, ſvarede Margaret, idet hun ſaae paa ſin Søſter: „Jeg maa jo ikke ſige det, maa jeg, Elinor?“

Dette bragte naturligviis Alle til at lee, og Elinor forsøgte ogsaa at lee. Men denne Hændelse var piinlig. Hun var overbevist om, at Margaret havde tænkt paa en Person, hvis Navn hun ikke kunde lide skulde afgive Mrs. Jennings Stof til en staaende Spøg.

Marianne følte meget oprigtig for hende, men gjorde Sagen snarere værre end bedre ved at rødme og at sige i en vred Tone til Margaret:

„Husk, at hvilke Slutninger du end gjør, da har du ingen Ret til at repetere dem.“

„Jeg har aldrig gjort nogen Slutning desangaaende,“ svarede Margaret, „det var jo dig, som fortalte mig det.“

Dette forhøiede Selskabets latter, og Margaret blev meget ivrig anmodet om at sige noget mere.

„O, jeg beder, Mijs Margaret, lad os faae det Hele at vide,“ sagde Mrs. Jennings. „Hvad hedder denne Gentleman?“

„Jeg maa ikke sige det, Madame. Men jeg veed meget godt hvad han hedder og hvor han opholder sig.“

„Ja, ja, vi kan slutte os til, hvor han er; i sit eget Huus, paa Norland, ja vist. Han er Sognets Kirkeværge, tør jeg sige.“

„Nei, det er han ikke. Han har slet ingen Beskilling.“

„Margaret,“ sagde Marianne med megen Barm, „Du veed nok, at det Hele er din egen Opfindelse og at der ikke eksisterer en saadan Person.“

„Javist, Marianne, han er nylig død; thi jeg er vis paa, at der engang var en saadan Mand, og hans Navn begyndte med F.“

Elinor sølte sig meget taknemlig fordi Lady Middleton i dette Dieblif bemærkede: „at det regnede meget stærkt“, omendskjøndt hun troede, at denne Afbrydelse mindre hidrørte fra hendes Opmærksomhed for hende, end fra Hendes Naades store Misshag over at drive Spot med alle saadanne simple Gjenstande, som glædede hendes Mand og Moder. Den Idee, som hun imidlertid havde givet, optog Oberst Brandon, som altid var betænksom paa Andres Følelser; meget blev sagt af Begge om denne Gjenstand. Willoughby aabnede Pianofortet og bad Marianne om at spille; og paa denne Maade, da flere Personer forsøgte at bringe Samtalen fra denne Gjenstand, gif den tilgrunde. Men ikke saa let fattede Elinor sig af den Forvirring, hvori den havde bragt hende.

Paa denne Aften dannede sig et Selskab, som den

følgende Dag vilde besøge et meget smukt Sted, tolv Mile fra Barton, som tilhørte en Svoger til Oberst Brandon, og hvis Skjønhed og interessante Gjenstande ikke kunde blive set uden denne, da deres Fier, som var bortreist, havde strængelig forbudt at forevise dem. Eggen blev omtalt som meget smuk, og Sir John, som især roste den, maatte anses for at være en paalidelig Dommer, da han idetmindste havde dannet Selskaber for denne Udflugt to Gange hver Sommer. Der fandtes en smuk Sø, paa hvilken en Seil-tour udgjorde en Morgenforlystelse; man skulde tage folde Netter med, føre paa aabne Bogne, og det Hele skulde arrangeres som en complet Forlystelsestour.

For Nogle blandt Selskabet syntes dette at være et dristigt Foretagende, ved at tage Aarstiden i Betragtning og fordi det havde regnet i de sidste fjorten Dage; og Mrs. Dashwood, som allerede var forkjølet, lod sig overtale af Elinor til at blive hjemme.

Trettende Capitel.

Deres projecterede Udflugt til Whitwell blev noget ganske andet, end det Elinor havde forestillet sig. Hun havde tænkt paa at blive gjenneblødt, træt og ængstelig; men det Hele var endnu mere uheldigt, thi der blev slet ikke noget af Touren.

Klokken ti om Formiddagen var det hele Selskab forsamlet hos Sir John, hvor man skulde spise Frokost. Veiret var i det Hele taget gunstigt, ihvorvel det havde regnet hele Natten, thi Skyerne adspredte sig paa Himlen og Solen skinnede ofte. De vare Alle meget livlige og muntre og bestræbte sig for at være lykkelige, og man var fast besluttet paa at at underkaste sig alle de Ubehageligheder og den Modgang, som maatte vise sig.

Som de sadde ved Frokostbordet, bleve Brevene indleverede. Iblandt disse fandtes et Brev til Oberst

Brandon; han tog det, betragtede Udskriften, skiftede Farve og forlod derpaa Værelset.

„Hvad er der paa færde med Brandon?“ sagde Sir John.

Ingen formaaede at sige det.

„Jeg haaber ikke, at han har modtaget nogle slette Nyheder,“ sagde Lady Middleton. „Det maa have været noget ganske Overordentligt, som kunde bevæge Oberst Brandon til saa pludselig at forlade Frokostbordet.“

Efter fem Minutters Forløb kom han tilbage.

„Jeg haaber ikke, at De har modtaget ubehagelige Tidender, Herr Oberst,“ sagde Mrs. Jennings, da han traadte ind.

„Nei, slet ingen, Madame.“

„Var det fra Avignon? Jeg haaber ikke, at Deres Søster er syg.“

„Nei, Madame. Brevet er fra London, og det er kun et Forretningsbrev.“

„Hvorledes kunde Haandskriften saaledes bringe Dem i Misstemning, naar det kun var et Forretningsbrev? Nei, min Herr Oberst, det kan ikke være Tilfældet; lad os vide Sandheden.“

„Kjære Madame," sagde Lady Middleton, „læg Mærke til, hvad De selv siger."

„Maaskee har De faaet at vide, at Deres Cousine Fanny er gift?" sagde Mrs. Jennings, uden at lægge Mærke til hendes Datters Dadel.

„Nei, det er ikke det."

„Godt, nu veed jeg, fra hvem det er, Hr. Oberst. Jeg haaber, at hun befinder sig vel."

„Hvem mener De?" sagde han let rødmende.

„O, De veed, hvem jeg mener."

„Jeg er meget bedrøvet, Madame," sagde han, idet han vendte sig til Lady Middleton, „fordi jeg har modtaget dette Brev idag, thi det angaaer Forretninger, som fræve min øieblikkelige Nærværelse i Byen."

„I Byen!" udbrod Mrs. Jennings. „Hvad kan De have at udrette i Byen paa denne Tid af Aaret?"

„Jeg taber meget," vedblev han, „ved at være nødsaget til at forlade et saa behageligt Selskab; men det gjør mig saameget mere ondt, fordi jeg befrygter, at De uden mig neppe kunne faae Adgang til Whitwell."

Hvilket Slag var ikke dette for dem Alle!

„Men derjom. De skrev et Brev til Huusbefyren"

ken, Mr. Brandon," sagde Marianne ivrig, „vilde det da ikke være tilstrækkeligt?"

Han rystede paa Hovedet.

„Vi maae derhen," sagde Sir John. „Det kan ikke opsaettes, da Alt er anrettet. De kan ikke reise til Byen for imorgen, Herr Oberst. Det er hele Historien."

„Jeg vilde ønske, at det saa let kunde afgjøres. Men det staaer ikke i min Magt at opjaette min Reise een Dag."

„Dersom De kun vilde uunderrette os om Deres Forretningers Natur," sagde Mrs. Kennings, „da kunde vi snart afgjøre, om det kan opjaettes eller ikke."

„De vil ikke komme sex Timer senere," sagde Willoughby, „dersom De vil opjaette Deres Reise til vi komme tilbage."

„Jeg kan ikke spille een Time."

Elinor hørte nu Willoughby sige med dæmpet Stemme til Marianne: „Der ere nogle Mennesker, som ikke kan udstaae et muntert Selskab. Brandon er een af dem. Han har været bange for at blive forføjet og har derfor opfundet denne Streg for at blive Selskabet qvit. Jeg vædder halvtredsfindstyve Guineer paa, at han selv har skrevet Brevet."

„Jeg tvivler ikke derom," svarede Marianne.

„Jeg kjender Dem for vel, Brandon, og ved, at De ikke forandrer Deres Beslutning," sagde Sir John, „naar De først har taget den. Men, alligevel tænker jeg at De nærmere vil overveje dette Tilfælde. Betænk, at de to Mies Careys ere komne fra Newton, de tre Mies Dashwoods ere spadserede fra deres Hjem ned til Parken, og Mr. Willoughby er idag staaet op to Timer før sædvanlig Tid, for at gaae til Whitwell."

Oberst Brandon gjentog sin Sorg over, at han var Aarsag i, at Selskabet blev opløst, men erklærede til samme Tid, at det var uundgaaeligt.

„Ja, ja, men naar vil De komme tilbage?"

„Jeg haaber," tilføiede Hendes Naade, „at saa snart Omstændighederne tillade det, ville vi atter see Dem hos os, og vi ville opjætte Touren til Whitwell indtil De kommer tilbage."

„Jeg takker Dem for Deres Godhed. Men det er saa usikkert, naar jeg formaaer at vende tilbage, at jeg slet ikke tør love at deeltage deri."

„O, han maa og skal komme tilbage," udbrød Sir John. „Derjom han ikke er her igjen til Slutningen af denne Uge, da skal jeg selv hente ham."

„Ja, gjør det, Sir John,“ sagde Mrs. Jennings, „og da vil De maaskee faae at vide, hvad hans Forretning er.“

„Jeg ønsker ikke at opdage Andres Hemmeligheder, jeg forudsætter, at det er Noget, han stammer sig ved.“

Overst Brandens Hest var færdig.

„De vil dog vel ikke ride til Byen?“ spurgte Sir John.

„Nei, kun til Honiton. Derfra gaar jeg med Posten.“

„Velan, da De er besluttet paa at tage afsted, saa ønsker jeg Dem en lykkelig Rejse. Men det havde været bedre, om De havde forandret deres Beslutning.“

„Jeg forsikrer Dem, det er mig umuligt.“

Han tog nu Afsted med hele Selskabet.

„Tør jeg haabe at see Dem og Deres Søster i Byen til Winter, Miss Dashwood?“

„Jeg frygter for, at det ikke vil skee.“

„Da maa jeg byde Dem Farvel for en længere Tid, end jeg kunde ønske det.“

Til Marianne sagde han saagodtjoom Intet og bukkede.

„Kom, Herr Oberst," sagde Mrs. Jennings, „kom, og siig os førend De gaaer, hvad De egentlig har at udrette."

Han ønskede hende god Morgen, og, fulgt af Sir John, forlod han Bærelset.

Den Sorg og Klage, som Høfligheden hidtil havde tilbageholdt, brød nu almindelig frem; de vare Alle atter og atter enige om, hvor fortrædelige slige Skufelser vare.

„Jeg kan alligevel slutte mig til, hvad Forretning han har," sagde Mrs. Jennings fornærmende.

„De kan, Madame?" skreeg de Alle eenstemmig

„Ja, det er angaaende Miss Williams; jeg er vis derpaa."

„Og hvem er Miss Williams?" spurgte Marianne.

„Hvorledes? ved De ikke hvem Miss Williams er? Jeg er vis paa, at De har hørt hende omtale før. Hun er meget nær beslægtet med Oberst Brandon, min Kære — meget nær beslægtet. Vi ville ikke tale om hvormeget, for ikke at forarge de unge Damer." Derpaa dæmpede hun sin Stemme og sagde til Elinor: „Hun er hans naturlige Datter."

„Virkelig!"

„O, ja, og hun ligner ham, saa man maa forundres. Jeg tør sige, at Obersten testamenterer hende hele sin Formue.“

Da Sir John vendte tilbage, istemmede han den almindelige Klage over en saa uheldig Begivenhed; han sluttede imidlertid med den Bemærkning, at da de nu engang vare forsamlede, saa maatte de gjøre noget for at blive lystige; og efter nogen Raadslagning blev man enig om, uagtet man kun tilfulde kunde more sig paa Whitwell, at foretage en Rjoretour omkring i Egnen. Nu bleve Karetherne gjorde rede; Willoughbys var den første, og Marianne saae ikke lykkeligere ud, end da hun steg ind i den. Han kjørte meget stærkt igjennem Parken, og de vare snart assyne; man saae ikke noget til dem, førend alle de Andre vare vendte tilbage. De vare Begge fornøiede over Touren, og sagde kun i ligefremme Udtryk, at de havde kjørt igjennem Alleerne, medens de Andre havde kjørt over Baggerne.

Det blev bestemt, at man om Aftenen skulde dandse, og at Enhver skulde more sig saameget som muligt hele Dagen. Flere af Careys Familie indfandt sig til Middagsmaaltidet, og man havde den Fornøielse at være en Snees Mennesker tilbords, noget,

som Sir John lagde Mærke til med megen Tilfredshed. Willoughby satte sig imellem de to ældste Miss Dashwoods, Mrs. Jennings sad ved Elinors høire Side, og de havde ikke siddet længe tilbords, førend hun lænede sig bag denne og Willoughby og sagde saa høit, at de Begge kunde høre det: „Jeg har opdaget det. Jeg veed, hvor De og Willoughby tilbragte Morgenens.“

Marianne rødmede og svarede hastigt: „Hvor, jeg beder?“

„Veed De ikke, at vi vare ude at kjøre i min Kareth?“

„Jo vist, Mr. Uforstammenhed, det veed jeg meget vel, og jeg var fast bestemt paa, at faae at vide, hvor De havde været. Jeg haaber, at De synes om Deres nye Huus, Miss Marianne. Det er meget stort, det veed jeg, og naar jeg kommer der for at besøge Dem, da haaber jeg, at De har nyt udstyret det; thi da jeg for sex Aar siden var der, da trængte det høiligt til at udstyres.“

Marianne vendte sig bort i megen Forvirring. Mrs. Jennings lo hjerteligt, og Elinor vidste, at hun, for at faae sin Nysgjerrighed stillet, havde ladet sin Pige spørge desangaaende hos Mr. Willoughbys Tje-

ner, og at hun paa denne Maade havde faaet at vide, at de havde været paa Allenhams, og der benyttet en betydelig Tid til at spadserere Haven rundt og beseje Huset.

Elinor kunde neppe troe, at det forholdt sig saaledes, da det syntes meget utroligt, at Willoughby skulde foreslaae og Marianne indvilge i at gaae ind i Huset, da Mrs. Smith, som opholdt sig der, var Marianne aldeles ubekjendt.

Saa snart de forlode Spijsværelset, udspurgte Elinor sin Søster, og hun blev ikke lidet forundret, da hun hørte, at Alt, hvad Mrs. Jennings i denne Henseende havde fortalt, var fuldkommen rigtigt. Marianne blev vred paa hende, fordi hun kunde tvivle derom.

„Hvorfor skulde du ikke kunne troe, at vi have været der, eller at vi have besejet Huset? Er det ikke det, som du selv saa ofte har ønsket at see?“

„Jo, Marianne, men jeg vilde ikke gaae derind, saalænge Mrs. Smith var der, og uden anden ledsager end Willoughby.“

„Alligevel er Mr. Willoughby kun den eneste Person, der har Ret til at forevise dette Hus; og

da vi kjørte i en aaben Vogn, saa kunde vi jo ikke have nogen anden Ledfager. Jeg har aldrig oplevet en gladere Formiddag i mit Liv."

"Jeg er bange for," svarede Elinor, „at fordi en Ting er os fornøielig, er den ikke altid derfor passende."

„Det er netop det Modsatte, Elinor; intet kan være en bedre Maalestof; thi dersom der havde været noget virkeligt Upassende i det, jeg har gjort, da vilde jeg have følt det paa samme Tid; thi vi vide altid, naar vi handle urigtigt, og med denne Bevidsthed havde jeg ikke nydt nogen Glæde."

„Men, kjære Marianne, efterjom det allerede har gjort dig til Gjenstand for meget uforstammede Bemærkninger, begynder du nu ikke at tvivle om det Forsigtige i din Opførsel?"

„Dersom Mrs. Jennings' uforstammede Bemærkninger er Maalestoffet for det Upassende i Opførsel, da begaae vi Alle Feil hvert Moment af vort Liv. Jeg bryder mig ikke mere om hendes Dadel end hendes Roes. Jeg kan ikke indsee, at jeg har begaaet noget Urigtigt ved at betræde Mrs. Smiths Have eller ved at see hendes Huus. De ville dog en eller

anden Dag komme til at tilhøre Mr Willoughby og . . ."

„Om disse endog engang bleve din Eiendom, saa vilde dette dog ikke retfærdiggjøre, hvad du har gjort."

Hun rødmede ved denne Bemærkning; men det var synligt velgjørende for hende; og efter ti Minuters Alvor kom hun atter hen til sin Søster og sagde med megen Godmodighed: „Maaskee var det urigtigt af mig at føre til Allenhams, men Mr. Willoughby ønskede meget at vise mig Stedet; det er et fortryllende Huus, maa du troe. Der er et mærkeligt smukt Værelse paa første Sal, det er af en passende Størrelse for dagligt Brug, og naar det blev udstyret med nye Meubler, vilde det være nydeligt. Det er et Hjørneværelse, der har Vinduer til begge Sider. Fra den ene Side har man Udsigt over en Reglebane bag Huset til en yndig Skov; fra den anden Side har man Udsigt til Kirken og Landsbyen og bagved dem seer man disse smukke, ranke Høie, som vi saa ofte have beundret. Jeg saa det ikke til dets Fordeel, thi intet kunde være mere daarligt end Meublerne — men naar der bliver nyt meubleret, da vilde, som Willoughby siger, et Par Hundrede Pund Sterling

gjøre det til et af de smukkeste Sommerværelser i England."

Derjom Elinor havde formaaet længere at høre paa hende, uden at blive afbrudt, da vilde hun have beskrevet de andre Værelser med lignende Glæde.

Fjortende Capitel.

Oberst Brandons pludselige Bestemmelse hiin Morgen paa Barton Park, hans Standhaftighed i at skjule dens Aarsag, opfyldte Mrs. Jennings' Tanker med Forundring i to til tre Dage; hun var meget nysgjerrig, som Enhver maa være, der tager en livlig Interesse i alle sine Bekjendtes Kommen og Gaaen. Hun undrede sig meget over, hvad der vel kunde være Aarsagen, var vis paa, at der maatte være nogle slemme Tidender, og grundede over ethvert muligt Uheld, som kunde have ramt ham, med den faste Beslutning at han ikke skulde undslippe dem alle.

„Noget meget Sørgeligt maa være Aarsagen,“ sagde hun. „Jeg kunde see det i hans Ansigt. Stafkels Mand! Jeg er bange for at hans Omstændigheder ere slemme. Hans Eiendom i Delaford er aldrig regnet for mere end to Tusinde Pund aarlig

Rente, og hans Broder efterlod ham Alting meget indviflet. Jeg tænker, at han blev afhentet paa Grund af Pengesjager, thi hvad funde det ellers være? Jeg undrer mig over, at det kan være saadan fat. Jeg vilde give Ali forat faae Sandheden at vide. Maaſkee er det angaaende Mijs Williams — og, jeg tør ſige det er Tilfældet, thi han ſaa ſaa betænkelig ud, da jeg erindrede ham om hende. Kanſkee ligger hun ſyg i Byen; Intet er mere ſandſynligt, thi jeg veed, at hun altid er ſygelig. Jeg vil vædde, at det er angaaende Mijs Williams. Det er ikke ſaa meget ſandſynligt, at han ſkulde befinde ſig i Pengesforlegenbed, thi han er en flog Mand og han maa have flaret det med Eiendommen. Jeg er nyſgjerrig efter at vide, hvad det kan være! Maaſkee er hans Søſter i Avignon meget ſyg og har ſendt Budſkab efter ham. Hans hurtige Afreiſe ſynes meget at gjøre det ſandſynligt. Jegønſker ham af mit ganſte Hjerte beſriet for alle hans Beſværligheder og en god Rone ovenifjøbet."

Saaledes forundrede hun ſig, ſaaledes talede Mrs. Jennings; hendes Ideer verlede med hver ny Slutning, og efterhaanden ſom de opkom, ſyntes de at være lige ſandſynlige. Omendſkjøndt Elinor intereſ-

serede sig for Oberst Brandons Belfærd, saa funde hun dog ikke gaae ind paa alle Mrs. Jennings' Forundringer og Gisninger over hans pludselige Afreise, saameget mere som denne Omstændighed i hendes Tanker ikke rettelig burde være Gjenstand for saadan Nysgjerrighed eller Beregninger, og fordi hendes Forundring paa anden Maade var sat i Virksomhed. Den blev forhøiet ved den overordentlige Tausked hos hendes Søster og Willoughby, angaaende den Sag, som de Begge maatte ansee for at være særdeles vigtig for dem Alle. Eftersom denne Tausked forlængedes, gjorde hver Dag det mere forunderligt og uforstaaeligt med Hensyn til Begges Tilbøielighed. Hvorfor de ikke aabent gjorde hende og hendes Moder bekendt med hvad deres Forhold til hinanden dog gjorde høist sandsynligt, funde Elinor ikke forestille sig.

Hun funde let begribe, at Ægteskab ikke stod i deres Magt, thi omendstjøndt Willoughby var uafhængig, var der dog ingen Grund til at ansee ham for riig. Hans Eiendom var af Sir John bleven anslaaet til at give en aarlig Rente af sex til syv hundrede Pund; men han levede paa en saadan Fod, at hans Udgifter ikke svarede til hans Indkomst, og han havde selv oftere beklaget sig over sin Fattigdom.

Men for denne underlige Hemmelighed angaaende deres Forlovelse, som de udviste, da de ellers Intet skjulte, funde Elinor ikke gjøre sig Rede; og det var saa fuldkomment stridende mod deres almindelige Principer og Handlemaade, at en Tvivl undertiden opkom hos Elinor, om de virkelig skulde være forlovede, og denne Tvivl var nok til at afholde hende fra enhver Forespørgsel.

Intet funde tale mere om Willoughbys Kjærlighed end hans hele Opførsel. Mod Marianne havde den hele den Omhed, som en Elsters Hjerter funde udvise, og mod de Andre af Familien var han som en kjærlig Søn og Broder. Deres Hjem syntes han at elste og ansee for sit eget; her forløb mere af hans Tid end paa Allenhams, og derjom ingen Indbydelse samlede dem i Barton Park, saa bleve hans Morgentoure ganske sikkert endte hos dem, hvor han forblev hele Dagen, siddende ved Mariannes Side og hans Indlingshund hvilende ved hans Fødder.

En Aften i Særdeleshed, omtrent en Uge efterat Oberst Brandon havde forladt dem, syntes Willoughbys Hjerter mere end sædvanlig at være aabent for Kjærlighed til dem, der omgave ham; og da Mrs. Dashwood omtalte sin Hensigt med at udvide sit Huus

til Foraaret, modsatte han sig enhver Forandring af et Huus, som hans Følelser fra først af havde fremstillet ham som fuldkomment.

„Hvorledes!“ udbød han, „De vil udvide dette fjære Huus! Nei, det kan jeg aldrig indvilge i. Ikke en Steen maa blive lagt til dets Bægge, ikke en Tomme til dets Størrelse, dersom mine Følelser tages i Betragtning.“

„Bliv ikke urolig,“ sagde Miss Dashwood, „det vil aldrig blive sat i Værk, thi Moder vil aldrig faae Penge nok til at udføre det.“

„Jeg er hjertelig glad derover,“ udbød han. „Gid hun altid vilde forblive fattig, dersom hun ikke kan anvende sin Rigdom bedre.“

„Jeg takker Dem, Willoughby. Men De maa være forsikkret om, at jeg ikke vil opoffre een af Deres fjærlige Følelser, eller af deres, som jeg elsker, for alle Udvidelser i den hele Verden. Stol derpaa, at hvor stor en Sum jeg end har tilovers, naar jeg opgør mine Regninger i Foraaret, saa vil jeg hellere lægge den hen, end benytte den paa een for Dem saa piinlig Maade. Men er De virkelig saa jorelsket i denne Bolig, at De ikke kan see nogen Feil ved den?“

„Det er jeg,“ sagde han. „For mig er den

feilfri. Ja, endnu mere, jeg anseer dette Huus for den eneste Bygningsform, i hvilken Lykken er opnaaelig; og dersom jeg var riig nok, vilde jeg strax nedrive Combe, og bygge det op igjen bestemt i den samme Form som dette Huus."

"Med mørke, inevre Trapper og et forrøget Kjøkken!" sagde Elinor.

"Ja," vedblev han i den samme henrykte Tone, "med Gæt og Alt. Hverken i dets Bequemmelighed eller dets Ubequemmelighed skulde mit Huus være forskjelligt fra dette. Da, kun da, under saadant et Tag, kunde jeg maaskee blive saa lykkelig paa Combe som jeg har været det paa Barton."

"Jeg imigrer mig med," svarede Elinor, "at De endog herester med den Ubehagelighed, som bedre Bærelser og en bredere Trappe maa give Dem, maa finde Deres eget Huus ligesaa feilfrit, som De nu finder dette."

"Der ere i sandhed Omstændigheder," sagde Willoughby, "som i høi Grad maa gjøre mig det kjær; men dette Sted vil altid have en Fordring til mine Følelser, som intet andet kan have."

Mrs. Dashwood saae med Glæde paa Marianne, hvis smukke Dine vare udtryksfuldt fæstede paa Wil-

loughby, og som fuldelig udvalgte, hvor godt hun forstod ham.

„Hvor ofte,“ tilføjede han, „har jeg ikke, da jeg for et Aar siden var paa Allenham, ønsket, at Barton Huus var beboet! Jeg gik aldrig forbi det, uden at beundre dets Beliggenhed og sørge over, at Ingen beboede det. Hvorlidt ahnede jeg dengang, at den første Nyhed, jeg vilde erholde fra Mrs. Smith, da jeg atter besøgte Allenham, vilde blive den, at Barton Huus var beboet! Jeg fandt en Interesse og Tilfredsstillelse derved, som Intet uden en Slags Forudfølelse af den Glæde, jeg vilde komme til at nyde her, kunde gøre forklarlig. Har det ikke været det, Marianne?“ og han talede til hende med dæmpet Stemme. Derpaa vedblev han i den forrige Tone: „Og dog vilde De ruinere dette Huus, Mrs. Dashwood! De vilde berøve det dets Simpelhed ved at gøre phantastiske Udvidelser! og denne kjære Stue, i hvilken vort første Betsendskab begyndte, og i hvilken saa mange lykkelige Timer siden den Tid ere oplevede af os, denne vilde De nu fornedre til en almindelig Forstue, medens Enhver vilde betræde denne Plet, der hidtil havde indefluttet mere sand Tilfredshed og

Lykke end noget andet Bærelse i den hele Verden funde give."

Mrs. Dashwood forsikkrede ham atter om, at ingen Forandring skulde blive foretaget.

„De er en meget god Kone," svarede han varmt. „Deres Løfte tilfredsstiller mig. Forøg dette Løfte lidt, og det vil gjøre mig lykkelig. Siig mig, at Deres Huus vil ikke alene forblive det samme, men at jeg altid vil finde Dem og Deres saa uforandrede som Deres Bolig, og at De altid vil ansee mig med den Godhed, som har gjort Alt, hvad der angaaer Dem, saa dyrebart for mig."

Løftet blev strax givet, og Willoughbys Opførsel var den hele Aften saaledes, at den tilkjendegav hans Kjærlighed og Lykke.

„Har vi den Fornøjelse at see Dem imorgen Middag?" sagde Mrs. Dashwood, da han forlod dem. „Jeg kan ikke invitere Dem til imorgen, da vi skulle besøge Lady Middleton paa Barton Park."

Han lovede at komme Klokken fire.

Temtende Capitel.

Den næste Dag besøgte Mrs. Dashwood Lady Middleton; kun to af hendes Døttre ledjagede hende; thi Marianne undskyldte sig med, at hun havde nogle Ubetydeligheder at udrette, og hendes Moder, som sluttede, at Mr. Willoughby den foregaaende Aften havde givet hende et Løfte om at komme til hende, naar hendes Moder og Søstre vare borte, var fuldkommen tilfredsstillet med at lade hende blive ene hjemme.

Da de vendte tilbage fra Parken, fandt de Willoughbys Kareth og Tjener ventende udenfor Huset, og Mrs. Dashwood var nu overbevist om, at hendes Slutning havde været rigtig. Saavidt havde hun forudseet rigtigt; men da hun traadte ind, mødte hun et Syn, som hun ingenlunde havde ventet. De vare ikke komne længere end i Forstuen, da Marianne hurtigt traadte ud af et Værelse, tilsyneladende i en hestig

Bevægelse, med Kommeterklædet for Dinene, og uden at lægge Mærke til de Indtrædende, løb hun ovenpaa. Bestyrkede og urolige gik de strax ind i Værelset, fra hvilket hun var kommen, hvor de fandt Willoughby, lænende sig mod en Kaffelovnsstjærm, og med Ryggen vendt mod dem. Han vendte sig, da de traadte ind, og hans Ansigt tydede paa, at han deltog i den Bevægelse, som havde bemægtiget sig Marianne.

„Er der Noget iveien med hende?“ udbød Mrs. Dashwood, idet hun traadt ind; „er hun syg?“

„Jeg haaber ikke,“ svarede han, idet han forsøgte at smile; og idet han paatog sig en glad Mine, tilføiede han: „Jeg maa snarere føle mig syg, da jeg nu maa friste en meget tung Skuffelse“

„Skuffelse?“

„Ja, thi jeg formaaer ikke at holde det Løfte, som jeg har givet Dem. Mrs. Smith har imorges testamenteret sin Rigdom til en fattig Fætter, og sender mig desaarjag i Forretninger til London. Jeg har i dette Dieblif modtaget mine Depescher, og sagt Farvel paa Allenhams; og paa Grund af denne Bortreise er jeg kommen for at sige Dem Farvel.“

„Til London! — og De reiser endnu idag?“

„I dette Dieblif.“

„Det er meget uheldigt. Men De maa opfylde Mrs. Smiths Onske; — men jeg haaber ikke, at hendes Forretninger ville adskille os meget længe.“

Han rødmede, idet han svarede: „De er meget artig, men jeg tør ikke haabe saasnart at vende tilbage til Devonshire. Mit Besøg hos Mrs. Smith gjentager jeg kun een Gang hvert Aar.“

„Og er Mrs. Smith Deres eneste Ven? Er Allenhams det eneste Huus i denne Egn, hvor De vil være velkommen? Skam Dem, Willoughby. Venter De en Indbydelse fra os?“

Han rødmede endnu mere, og med Dinene fæstede til Gulvet svarede han kun: „De er altfor god.“

Mrs. Dashwood saae med Forbauselse paa Elinor. Denne følte en lignende Følelse. I nogle Diebliske vare de tause. Mrs. Dashwood tog først Ordet.

„Jeg har kun at tilføie, kjære Willoughby, at De i Barton Huus altid vil være velkommen; thi jeg vil ikke nøde Dem til at vende tilbage hertil snart, da De alene kan ride, hvorvidt det vilde være Mrs. Smith glædeligt; og hvad dette angaaer, da er jeg ligejaalibt fristet til at spørge Dem om Deres Mening som til at tvivle om Deres Tilbøielighed.“

„Mine nuværende Forretninger,” svarede Willoughby forvirret, „ere af den Natur . . . at . . . jeg tør ikke smigre mig . . .”

Han standsede. Mrs. Dashwood var formeget forbauset til at tale, og en ny Pause paafulgte. Denne blev afbrudt af Willoughby, som sagde med et svagt Smil: „Det er Daarskab at forlænge dette Optrin. Jeg vil ikke pine mig længere ved at forblive imellem Venner, hvis Selskab det for Dieblisset er mig umuligt at nyde.”

Han tog nu hastig Afsked med dem Alle og forlod Bærelset. De saae ham stige i sin Kæret, og i et Minut var denne ude af Syn.

Mrs. Dashwood følte formeget til at kunne fremføre Noget, hvorfor hun strax forlod Bærelset, for i Genjombhed at give den Sorg og Uro, som denne pludselige Skilsmisje havde forarsaget, Løst.

Elinors Misstemning var idetmindste hendes Moders liig. Hun tænkte paa, hvad der nyligt havde hændet sig, med Uengstelighed og Mismod. Willoughbys Opførsel i at forlade dem, hans Venlighed, hans paatagne Munterhed, og overalt hans Uvillie i at modtage hendes Moders Indbydelse, en Tilbageholdenhed, der maatte være saa fremmed for en Elsker, og som

var ham saa ulig, bragte hende i Forvirring. Et Dieblif tvivlede hun, om det nogensinde fra hans Side havde været en alvorlig Hensigt; og i det næste troede hun, at en ulykkelig Strid var opstaaet mellem ham og hendes Søster; den Fortvivlelse, i hvilken Marianne havde forladt Bærelset, var af den Natur, at den gjorde en heftig Strid sandsynlig; dog, da hun nærmere tænkte over Mariannes Kjærlighed til ham, syntes en Strid næsten umulig.

Men hvad Marsagen til deres Skilsmisse end maatte være, saa var dog hendes Søsters Rummer ubetvivlelig, og hun tænkte med den ømmeste Medlidenhed paa den heftige Sorg, som Marianne gav Lust, ikke for at faae Lindring, men kun for at give den Næring og for at forhøie den.

Omtrent en halv Time derefter vendte hendes Moder tilbage, og omendstjøndt hendes Dine vare røde, saa forsøgte hun dog at give sit Ansigt et livligt Udseende.

„Vor kjære Willoughby er nu et godt Stykke Bei fra Barton, Elinor,“ sagde hun, idet hun satte sig ned til sit Arbeide, „og med hvilket tungt Hjerte reiser han ikke herfra!“

„Det Hele er meget sælsomt. At reise saa hastig!

Det synes kun et Diebligs Beslutning. Og igaar Aftes var han hos os saa lykkelig, saa glad og fjærlighedsfuld! Og nu, kun efter ti Minutters Forløb, at rejse, uden at have til Hensigt at vende tilbage! — Noget Mere, end hvad han sagde, maa være hændet. Han talede ikke, han opførte sig ikke som han pleier. Du maa have seet denne Forandring saavel som jeg. Hvad kan der være paafærde? Maaskee har de havt en Strid sammen? Hvorfor skulde han ellers have viist en saadan Uvillie ved at modtage din Indbydelse?"

„Han manglede ikke Willie, Elinor! Jeg kunde tydeligt see det paa ham. Det stod ikke i hans Magt at modtage den. Jeg har overtænkt det Hele, og jeg forsikrer Dig om, at jeg kan forklare mig den hele Omstændighed, som først syntes mig lige saa forunderlig, som den synes dig.“

„Formaaer du det?"

„Ja. Jeg har forklaret det for mig selv paa den meest tilfredsstillende Maade; men du, Elinor, som holder af at betvivle Alt, hvad det er muligt at betvivle, du vil ikke tilfredsstilles derved, det veed jeg; men du skal ikke snakke mig fra min Overbeviisning. Jeg er vis paa, at Mrs. Smith har aynet hans Forhold til Marianne, og at hun ikke synes derom (maa-

ffee fordi hun har andre Udsigter for ham) og paa Grund heraf har været ivrig i at faae ham bort; og at de Forretninger, hvorfor hun sender ham til London, er kun en Opfindelse, for-at faae ham afveien. Det er det, som jeg troer er hændet. Han er imidlertid vidende om, at hun ikke synes om denne Forbindelse, han tør derfor ikke for Diebliffet tilstaae sin Forlovelse med Marianne, og han føler sig forbunden, paa Grund af sin afhængige Stilling, til at reise fra Devonshire for en Tid. Du vil sige mig, at dette enten er, eller ikke er Tilfældet; men jeg vil ikke høre paa nogen Spidsfindighed, undtagen du kan vise mig en anden Maade at forstaae denne Hændelse paa, som er mere tilfredsstillende end min. Og nu, Elinor, hvad har du at sige?"

„Intet, thi du har forekommet mit Svar.“

„Du vilde altsaa have jagt mig, at det enten var eller ikke var Tilfældet. O, Elinor, hvor uforstaaelige ere ikke dine Følelser! Du vil hellere troe Ondt end Godt. Du vil hellere forestille dig Elen= dighed for Marianne og Skyld hos den stakkels Willoughby, end at forsvare den sidste. Du er rede til at troe ham at være skyldig, fordi han tog Afsted med os med mindre Omhed, end han sædvanlig har bevist

os. Og kan man ikke finde en Undskyldning for en Forjeelje eller for en Misstemning hos ham ved en saa pludselig Skuffelse? Kan man ikke gjøre sig flere Formodninger, om de endog ikke ere rigtige? Er det ikke Nlet mod en Mand, som vi Alle have saa megen Grund til at elske og ingen Grund til at tænke slet om? Er der ingen Sandsynlighed i uforstaaelige Bevæggrunde, der for en Tid maae forblive en Hemmelighed? Og hvad troer du forresten ellers om ham?"

„Jeg kan neppe forklare det. Men Frygt for noget Ubehageligt er den uundgaaelige Følge af en Forandring, som den vinyllig have været Vidne hos ham. Der er stor Sandsynlighed i det, du anførte med Hensyn til de Undskyldninger, man maa gjøre ham, og det er mit Onske, at være retfærdig i mine Domme om Enhver. Willoughby maa upaatvivlelig have meget talende Grunde for sin Opførsel, og jeg hoaber, at han har saadanne. Men det havde meget mere lignet Willoughby, om han havde aabenbaret dem paa engang. Hemmelighed kan være tilraadelig, men jeg kan ikke undlade at forundre mig over, at han kan være det.“

„Beskyld ham ikke for at have forandret sin Charakter, der hvor en Afvigelse er nødvendig. Men du

indrømmer virkelig Retfærdigheden af, hvad jeg anførte til hans Forsvar? Jeg er lykkelig — og han er forsvaret."

"Ikke ganske. Det maatte være rigtig at skjule deres Forlovelse (derjom de ere forlovede) for Mrs. Smith — og derjom det er Tilfældet, da maa det høilig anbefales Willoughby, at blive saa kort Tid i Devonshire som muligt. Men det er ikke nogen Undskyldning for, at de har skjult det for os."

"Skjult det for os! mit kjære Barn, anklager du Willoughby og Marianne for Hemmelighed? Dette er forunderligt nok, da du hver Dag har anklaget dem for Uforsigtighed."

"Jeg ønskede intet Beviis paa deres Omhed," sagde Elinor, "men kun paa deres virkelige Forlovelse."

"Jeg er fuldkommen tilfredsstillet med Hensyn til begge."

"Og dog har hverken den Ene eller Anden talt en Stavelse derom til dig."

"Jeg har ikke fordret Stavelser, hvor Handlinger have talt saa tydeligt. Har hans Opførsel mod Marianne og mod os Alle, idetmindste i de sidste fjorten Dage, ikke tydelig overbevist os om, at han ansaae,

hende for sin tilkommende Kone, og at han følte en Kjærlighed til os som til sine nærmeste Slægtninge? Have vi ikke fuldkommen forstaaet hinanden? Har hans Blikke, hans Miner, hans opmærksomme og følsomme Respect ikke daglig bedet om min Indvilgelse? Min Elinor, er det muligt at tvivle om deres Forlovelse? Hvorledes kan en saadan Tanke opstaae hos dig? Hvorledes er det muligt at forestille sig, at Willoughby, overbevist om din Søsters Kjærlighed, kunde forlade hende, og maastee forlade hende for Maaneder, uden at sige hende, at han elskede; — at de kunde skilles, uden en gjensidig Udørling af deres Følelser?"

„Jeg tilstaaer," sagde Elinor, „at enhver Omstændighed med Hensyn til en Forlovelse er her tilstede, naar jeg undtager een, men denne ene er netop den fuldkomne Tausshed hos Begge om Forlovelsen, og denne ene Omstændighed overveier alle de andre."

„Hvor forunderligt! Du maa isandhed tænke slet om Willoughby, dersom du, efter Alt, hvad der aabenlyst er foregaaet mellem dem, kan tvivle om deres Kjærligheds Natur. Har han spillet Comedie for din Søster hele den lange Tid? Anseer du hende for at være ham fuldkommen ligegyldig?"

„Nei, jeg kan ikke tro dette. Jeg er vis paa, at han maa elske hende.“

„Men det maa være med en underlig Kjærlighed, naar han kan forlade hende med saadan Egegyl-dighed, som du tilegner ham.“

„Du maa erindre, kjære Moder, at jeg aldrig har anset denne Sag for fuldkommen vis. Jeg til-
kæer, at jeg har havt mine Tvivl, men de ere svagere nu, end de have været, og de ville maaskee snart ganske forsvinde. Naar vi finde, at de correspondere, da vil enhver Frygt fra min Side være ophævet.“

„Isandhed, en betydelig Indrømmelse! Naar du saae dem for Alteret, da vilde du først troe, at de skulde giftes. Modbydelige Pige! Men jeg fordrer ikke saadant Beviis. I mine Tanker er endnu Intet forekommet, der kunde opvække Tvivl, de have ikke havt nogen Hemmelighed; Alt har været aabent og utilbageholdent. Du kan ikke tvivle om din Søsters Onsker. Det maa altsaa være Willoughby, som du mistroer. Men hvorfor? Er han ikke en Mand af Ære og Følelse? Har der været nogen Ubestandighed fra hans Side, der kunde opvække Uro? Kan han være bedragerisk?“

„Jeg haaber ikke, jeg troer det ikke,“ raabte Eli-

nor. „Jeg elsker Willoughby, elsker ham oprigtig; og at nære Mistillid til hans Redelighed, er mig ligejaa smerteligt som det maa være dig. Det har været imod min Villie, og jeg vil ikke søge at forhøje den. Jeg maa tilstaae, at jeg befrygtede den, da han imorges viste den Forandring i hele sin Opførsel; han talte ikke som han pleier, og han besvarede ikke din Venlighed med Hjertelighed. Men alt dette kan forklare af de Forhold, som du har forudsat. Han havde netop sagt Farvel til min Søster, havde seet hende forlade sig i den høieste Kummer; og dersom han, af Frygt for at fornærme Mrs. Smith, følte sig nødsaget til at modstaae Fristelsen, snart igjen at vende her tilbage, ved at afslaae din Indbydelse, ved at sige, at han bortreiste for nogen Tid, saa maatte han vel føle sig forvirret og fortvivlet. I dette Tilfælde vilde imidlertid en fuldkommen og aaben Tilstaaelse af hans Vanstueligheder have været ham mere ærefuld, saavel som mere have svaret til hans Charakter; men jeg vil ikke nære Mistillid mod Nogens Opførsel fra en saa uædel Grund som fra en Forskjel i Dømmekraft eller en Afvigelse fra det, som jeg anser for at være Ret og Ærlighed.“

„Du taler meget rigtig. Willoughby fortjener

ijandhed ikke at være Gjenstand for Mistro. Omendstjondt vi ikke have kjendt ham længe, saa er han dog ikke en Fremmed i denne Egn; og hvem har nogensinde talt til hans Bænder? Havde han været i en Stilling i hvilken han kunde handle uafhængig og gifte sig strax, da havde det været sælsomt, om han havde forladt os, uden at sige mig Alt paa engang: men dette er her ikke Tilfældet. Det er en Forlovelse, som i een Henseende ikke kan siges at være lykkelig begyndt, thi deres Bryllup maa ligge i en meget uvis Fremtid; og Hemmelighed, saavidt den kan overholdes, maa nu ansees for at være meget raadelig."

De bleve afbrudte ved Margarets Indtrædelse, og hun kunde nu frit tænke over hendes Moders Forestillinger, for at erkjende manges Sandsynlighed og haabe alles Rigtighed.

Man saae intet til Marianne før ved Middagsmaaltidet, da hun traadte ind i Bærelset og satte sig stiltiende paa sin Plads. Hendes Dine varc røde og opsvulmede; og det syntes som om hendes Taarer vare tilbageholdte med Bæmskelighed. Hun undgik de Andres Blikke, kunde hverken spiise eller tale, og efter at hendes Moder i nogen Tid havde med Taushed trykket hendes Haand til et Beviis paa hendes Med-

følelse, var hendes Kræfter ganske overvældet, hun brast i Graad og forlod Bærelset.

Denne voldjomme Udertrykkelse af hendes Følelser vedvarede hele Eftermiddagen. Hun var uden al Kraft, thi hun havde ikke til Hensigt at beherske sig selv. Den fjerneste Berørelse af Noget, der mindede hende om Willoughby, overvældede hende for et Dødbliv; og omendstjøndt hendes Familie var meget ængstelig for hendes Velbefindende, saa var det dog umuligt for dem, naar de talede, at udelukke enhver Gjenstand, som hendes Følelser forbandt med ham.

Syttende Capitel.

Marianne vilde have anseet det for meget upassende, dersom hun havde været istand til at sove hele den første Nat efterat hun var adskilt fra Willoughby. Hun vilde have stammet sig for at see sin Familie i Ansigtet den næste Morgen, dersom hun ikke var opstaaet fra sin Seng med større Trang til Hvile, end da hun lagde sig i den. Men de Følelser, som ansaae et modigt Udseende for en Skam, satte hende ingenlunde i Fare for at have det. Hun var vaagen den hele Nat, og hun græd den meste Tid af den. Hun stod op med Hovedpine, var ikke istand til at tale, og vilde ikke nyde Noget; hun gav hvert Dieblis Anledning til at smerte sin Moder og sine Søstre, og hun vilde ikke lade sig trøste af dem. Hendes Følelse var tilstræffelig!

Da Frokosttiden var forbi, gik hun alene ud, og vandrede ned omkring Allensham Landsby, hvor hun

tænkte paa den svundne Glæde og begræd for Morgens Herre den nuværende Forandring.

Aftenen henrandt under lignende Sorgmodighed. Hun spillede alle de Yndlingsjange, som hun sædvanlig havde spillet for Willoughby, og enhver Melodi, i hvilken deres Stemmer saa ofte havde sammenjmelstet, og hun sad ved Instrumentet, stirrende paa hver Linie, som han havde affrevet til hende, indtil hendes Hjerte var saa bedrøvet, at det ikke kunde rumme mere Sorg; denne Maade at nære sin Sorg paa gjentog hun hver Dag. Hun sad hele Timer ved Pianofortet, snart syngende, snart grædende, og hendes Stemme blev ofte afbrudt af Taarer. Ogsaa med Læsning nærede hun sin Kummer, som enhver Tanke om det Foregaaende og det Nuværende maatte fremfalde. Hun læste kun, hvad de havde læst sammen.

En saadan heftig Kummer kunde imidlertid ikke vedblive; det gif i saa Dage over til en roligere Melancholi; men de Bestjæftigelser, hvortil hun daglig tog sin Tilflugt, hendes eenfomme Vandringer og stille Grublerier, fremfaldte dog ofte Udbrud af Sorg med en Styrke som forhen.

Fra Willoughby kom intet Brev, og det syntes heller ikke som Marianne ventede roget. Hendes Mo-

der var forundret, og Elinor blev atter mismodig. Men Mrs. Dashwood fandt en Forklaring, saasnart snart hun ønskede den, og denne tilfredsstillede idetmindste hende selv.

„Du maa erindre, Elinor, hvor ofte Sir John egenhændig afhenter vore Breve fra Posten og bringer dem ligeledes selv til Posten. Vi ere jo enige i, at Hemmelighed i denne Sag er nødvendig, og vi kunne let indsee, at det ikke var muligt at overholde den, naar deres Brevverling skulde gaae igjennem Sir Johns Hænder.“

Elinor kunde ikke nægte Sandheden deraf, og hun fandt snart en tilstræffelig Grund heri for deres Tausshed. Men alligevel syntes det hende at være saa ligesom fremt, saa simpelt og saa ønskeligt at faae Sagens sande Sammenhæng at vide, ved strax at hæve al Hemmelighed, at hun ikke kunde undlade at meddele det til sin Moder.

„Hvorfor spørger du ikke paa engang,“ sagde hun, „om hun er eller ikke er forlovet med Willoughby? Naar Spørgsmaalet kom fra dig, fra hendes Moder, og fra en saa kjærlig Moder, da vilde det ikke give Anledning til Fornærmelse. Det vilde være det na-

turlige Resultat af din Kjærlighed til hende. Hun har altid været saa aabenhjertet, og isærteleshed mod dig."

"Jeg vilde ikke gjøre hende et saadant Spørgsmaal for hele Verden. Alene det, at hun fik at vide, at jeg kunde tvivle om, at hun var forlovet, vilde give hende mere Kummer. I ethvert Tilfælde vilde det være uædelt. Jeg vilde ikke mere fortjene hendes Tillid, dersom jeg forbrede en Tilstaaelse af hende om det, der er saa almindelig antaget. Jeg kjender Mariannes Hjerte: jeg veed, at hun elsker mig høit, og at jeg ikke vil blive den Sidste, der vil faae Sagen at vide, naar Omstændighederne tillade at afføre dem. Jeg vil ikke tvinge Noget til Fortrolighed, og meget mindre et Barn, fordi hendes Pligt vilde aabenbare, hvad hun ellers ikke vilde have aabenbaret."

Elinor fandt, at denne Udelmodighed var overdreven, ved at tage sin Søsters Ungdom i Betragtning, og yttrede sig igjen derom, men forgæves; almindelig Forstand, almindelig Omsorg og almindelig Klogskab gif ganske tilgrunde i Mrs. Dashwoods romantiske Delicatesse.

Det varede flere Dage inden Willoughbys Navn blev omtalt for Marianne af nogen af hendes Familie,

Sir John og Mrs. Jennings vare ikke saa stikkelige; deres Vittigheder søiede Smerte til mangen smertelig Time; men en Aften tog Mrs. Dashwood hændelsesviis et Bind af Shafespeare og udbød:

„Vi fik ikke Hamlet læst tilende, Marianne; vor kjære Willoughby reiste bort, førend vi fik den tilende. Vi ville lægge den tilside, indtil han kommer tilbage . . . Men det vil maaskee vare Maaneder førend det skeer.“

„Maaneder!“ udbød Marianne med stor Forundring. „Nei — ikke mange Uger.“

Mrs. Dashwood fortrod, at hun havde omtalt ham; men Elinor var glad, fordi det frembragte hos Marianne et Udbrud, der tydede paa hendes Tilid til Willoughby og Vissheden om hans Hensigter.

En Morgen, omtrent en Uge efterat denne havde forladt Barton, indvilgede Marianne i at spadserere med sin Søster den sædvanlige Morgentour, istedetfor at vandre alene. Hidtil havde hun omhyggelig undgaaet enhver Ledjager paa sine Vandringer. Naar hendes Søstre havde isinde at vandre op paa Høiene, sneeg hun sig hen til Alleerne; naar de talede om at spadserere i Dalen, skyndte hun sig op paa Høiene, og hun var altid borte, naar de Andre gik. Men om-

fider blev hun afvænneth hermed ved Elinors Bestræ-
 belser, som i høi Grad misbilligede en saadan Udeluf-
 felse fra deres Selskab. De gik ad Veien gjennem
 Dalen, og tildeels med Tausshed, thi Mariannes Hjerte
 var ubetvingeligt, og Elinor, der var tilfreds med at
 have opnaaet eet, vilde ikke forsøge at opnaae mere.
 Bagved Dalens Aabning, hvor Landet, omendstjøndt
 smukt, dog er mindre vildt og mere frit, kunde man
 see en stor Strækning af den Bei, ad hvilken de første
 Gang vare komne fra Norland; da de naaede denne
 Aabning, standsede de, for at see sig omkring, og for
 at undersøge en Strækning, som de i længere Afstand
 kunde see fra deres Hjem, saameget mere, som de al-
 drig før havde naaet denne Plet paa deres tidligere
 Vandringer.

Blandt de Gjenstande, som de her betragtede, be-
 mærkede de snart en oplivende; det var en Rytter,
 som reed dem imøde. Efter faa Minutters Forløb
 kunde de see, at det var en Gentleman, og et Dieblif
 derefter udbrod Marianne henryft:

„Det er ham; det er virkelig ham; — jeg er
 vis derpaa!“ Hun løb for at møde ham, da Elinor
 raabte:

„Jeg troer virkelig, at du tager feil, Marianne.

Det er ikke Willoughby. Denne Person er ikke corpulent nok og har heller ikke hans Udsende."

„Jo, vist har han," vedblev hun, „jeg er vis derpaa! hans Udsende, hans Frakke, hans Hest. Jeg veed, hvor hastigt han vilde vende tilbage."

Hun gik hastigt henad Beien, medens hun talte. og Elinor, der vilde forhindre Marianne fra at forløbe sig, da hun følte sig temmelig overbevist om, at det ikke var Willoughby, fordoblede sine Skridt for at følge hende. De vare snart i en Afstand af femten Favne fra den ridende Gentleman. Marianne betragtede ham atter, hun blev som lynslagen og vendte sig hastig om for at skynde sig tilbage, da begge hendes Søstres Stemmer, der forsøgte at holde hende tilbage, istemtes af en Treble, der var næsten ligesaa velbekendt som Willoughbys; hun vendte hastigt om for at byde Edward Ferrars velkommen.

Han var den eneste Person i hele Verden, som i dette Dieblis kunde tilgives, fordi han ikke var Willoughby — den Eneste, som kunde fremloffe et Smil hos hende —; men hun skjulte sine Taarer for at smile ham imøde, og ved sin Søsters Glæde forglemte hun en Tidlang sin egen Skuffelse.

Han steg ned af Hesten, gav denne til sin Tje-

ner, og gif nu med dem til Barton, hvortil han havde bestemt sig for at aflægge dem et Besøg.

Han blev modtaget af dem Alle med megen Hjertelighed, men især af Marianne, som viste mere Varme i sin Modtagelse end Elinor. For Marianne var dette Møde med Edward kun en Fortjættelse af hans og hendes Søsters gjensidige Kulde, som hun troede at have bemærket hos dem paa Morland. Paa Edwards Side var der nu en Mangel paa alt det, som en Elsker maatte besidde og yttre ved en saadan Leilighed. Han var forvirret, syntes neppe at føle nogen Glæde ved at see dem, saae hverken henrykt eller glad ud, sagde kun lidt, som fremkom som Svar paa deres Spørgsmaal, og han udmærkede ikke Elinor ved nogen særdeles Forskjærlighed. Marianne saae og hørte dette med stigende Forundring. Hun begyndte næsten at føle Uvillie mod Edward; og den endte, som næsten enhver Følelse hos hende, med at føre hans Tanke tilbage paa Willoughby, hvis Ydre dannede en stærk Contrast til hans udvalgte Broders.

Efter en kort Tausked, som paafulgte efter den første Glæde, som Mødet havde frembragt, spurgte Marianne Edward, om han kom lige fra London. Nei, han havde opholdt sig i Devonshire fjorten Dage.

„Fjorten Dage!“ gjentog hun, forundret over at han havde været saalænge i den samme Egn som Elinor, uden før at see hende.

Han saae næsten fortvivlet ud, da han tilføiede, at han havde været hos nogle af sine Venner i Nærheden af Plymouth.

„Har De for nylig været i Susser?“ spurgte Elinor.

„Jeg var paa Norland for een Maaned siden.“

„Og hvorledes seer det fjære, fjære Norland ud?“ raabte Marianne.

„Det fjære, fjære Norland,“ sagde Elinor, „seer sandsynligviis ud, som det pleier paa denne Aarstid — Skovene og Beiene tykt bejaaet med affalmet Løv.“

„O!“ raabte Marianne, „med hvilke henrykkende Følelser har jeg ikke seet Løvet der at falde! Hvor har det ikke glædet mig, naar jeg vandrede og saae Bladene at samle sig i Bunker for Vinden! Hvilke Følelser have de, Aarstiden, Luften og det Altsammen ikke opvaft hos mig! Nu er der Ingen, som bryder sig om dem. De blive kun betragtede som en Nødvendighed, hastig feiet sammen, og saameget som muligt bragt affyne.“

„Det er ikke Enhver," sagde Elinor, „som har dine Følelser for salmet Løv."

„Nei, mine Følelser blive ikke ofte deelte, ikke ofte forstaaede. Men undertiden blive de dog." Da hun sagde dette, hensesk hun i nogle Diebliffes Grublerier; men idet hun atter opmandede sig, sagde hun: „Nu, Edward, her er Barton Dal. See henad den og vær sølsom, hvis De kan. See paa disse Høie! Har De nogensinde seet deres Rige? Tilvenstre er Barton Park mellem disse Skovpartier og Planteskoler. De kan see den ene Fløi af Huset. Og der, bagved den længst borsliggende Høi, der hæver sig med saadan en Majestæt, der ligger vort Huus."

„Det er et meget smukt Landskab, men disse Enge maa vist være smudsige om Vinteren."

„Hvorledes er det muligt, at De kan tale om Smuds, naar De har saadanne Gjenstande for Dem?"

„Fordi," svarede han smilende, „fordi jeg mellem de Gjenstande, der omgive mig, seer histhenne en meget smudsig Allee."

„Hvor sølsomt!" sagde Marianne til sig selv, da hun vandrede fremad.

„Har De her behagelige Omgivelser? Er Middletons behagelige Folk?"

„Nei, paa ingen Maade,“ svarede Marianne, „vi kunde ikke have faaet mere uheldige Omgivelser.“

„Marianne,“ udbrod hendes Søster, „hvoreledes kan du tale saaledes? Hvor kan du være saa uretfærdig? Det er en meget respectabel Familie, Mr. Ferrars, og imod os har den handlet meget venstabeligt. Har du forglemt, Marianne, hvor mange glade Dage vi har nydt hos dem?“

„Nei,“ sagde Marianne med dæmpet Stemme, „hellerikke hvormange piinlige Dødblikke.“

Elinor gav ikke Agt derpaa, men idet hun henvendte sig til Edward Ferrars, bestræbte hun sig for at vedligeholde Noget, der kunde ligne en Samtale, ved at fortælle ham om deres nuværende Bolig, dens Behageligheder osv., og ved at gøre ham nogle Spørgsmaal og Bemærkninger. Hans Kulde og Tilbageholdenhed saarede hende meget; hun var fortrædelig og halv vred; men da hun havde besluttet at rette sin Opførsel imod ham efter den foregaaende Tid istedetfor efter den nuværende, saa undgik hun ganske at vise sig frastødende eller uvenlig, og hun behandlede ham saaledes, som hun troede at være passende paa Grund af deres Familieforhold.

Syttende Capitel.

Mrs. Dashwood var kun et Dieblif forundret over at see ham; thi hans Besøg var i hendes Mening ganske naturlig. Hendes Glæde og Udtalelse deraf overgik meget hendes Forundring. Han modtog den venligste Modtagelse af hende; og Undseelighed, Kulde og Tilbageholdenhed kunde ikke modstaae en saadan Modtagelse. De havde begyndt at opgive ham, men da de traadte ind, bleve de ganske forundrede over Mrs. Dashwoods indtagende Opførsel imod ham. Det var ikke let, at være forelsket i en af hendes Døttre, uden at udstrække Følelsen til hende, og Elinor havde den Glæde snart at see ham liig sig selv. Hans Følelser for dem Alle syntes at blive oplivende, og man kunde atter spore hans Interesse for deres Velgaaende. Han var dog ingenlunde livlig; han roste deres Huus, beundrede deres Udsigt og var op-

mærksom og venlig; men han var alligevel ikke op-
rømt. Hele Familien lagde Mærke dertil, og Mrs.
Dashwood, der troede, at det hidrørte fra hans Mo-
ders Mangel paa Kjærlighed til ham, satte sig til-
bords, opbragt mod alle selviske Forældre.

„Hvad har Mrs. Ferrars for Diebliffet til Hen-
sigst med Dem, Edward?“ sagde hun, da Middags-
maaltidet var tilende og de sadde rundt om Kaffel-
bordsilden; „skal De endnu være en stor Taler, uag-
tet De ikke føler Tilbøielighed dertil?“

„Nei. Jeg haaber, at min Moder nu er over-
bevist om, at jeg hverken har Talenter eller Tilbøie-
lighed for et offentligt Liv.“

„Men hvorledes skal De ellers blive berømt?
Thi berømt skal De jo være, for at tilfredsstille hele
Deres Familie; men uden nogen Tilbøielighed til at
leve paa en stor God, uden nogen Kjærlighed til
Fremmede, uden Stilling og uden at have nogen
ivente, vil det være Dem en vanskelig Sag.“

„Jeg vil ikke forsøge det. Jeg ønsker ingen Ud-
mærkelse, og jeg har enhver Grund til at troe, at
jeg aldrig vil blive det. Lovet være Himlen! at man
ikke kan give mig Genie og Beltaalenhed.“

„De besidder ingen Ærgjerrighed, det veed jeg. Deres Ønsker ere allesammen maadeholdne.“

„Saa maadeholdne som alle Andres i den vide Verden; jeg troer, at jeg, ligesaavel som enhver Anden, ønsker at blive fuldkommen lykkelig, men, ligesom Enhver, ønsker jeg at blive det paa min egen Maade. Storhed vil aldrig gjøre mig lykkelig.“

„Det var sælsomt, dersom den formaaede det!“ raabte Marianne. „Hvad har Rigdom eller Storhed at gjøre med Lykken?“

„Storhed har kun lidt,“ sagde Elinor, „men Rigdom har meget at gjøre med den.“

„Stam dig, Elinor!“ sagde Marianne; „Penge kan kun give Lykken, hvor intet Andet kan give den. Mere end vort Udfomme, forsaavidt vi ere forsørgede, kan ikke tilfredsstille Nogen.“

„Maaskee,“ sagde Elinor, „er vor Mening overensstemmende. Dit Udfomme og min Rigdom, tør jeg sige, ligne meget hinanden; og uden dem, efter den nuværende Verdens Gang, ville vi snart være enige i, at ingen ydre Lykke kan opnaaes. Dine Ideer ere kun ædlere end mine. Siig, hvad mener du med dit Udfomme?“

„Omtrent attenhundrede eller totusinde Pund om Aaret, ikke mere.“

Elinor lo. „To tusinde om Aaret! Det er min Rigdom. Jeg gjettede det nok.“

„Og dog er totusinde Pund om Aaret kun en moderat Indkomst,“ sagde Marianne. „En Familie kan ikke godt underholdes med mindre. Jeg er vis paa, at jeg ikke overdriver mine Fordringer. Et tilstrækkeligt Tjenerstab, en Karet eller maafee to, og nogle Jægere kunne ikke have med mindre.“

Elinor smilede atter ved at høre sin Søster saa bestemt anføre hendes Udgifter paa Combe Magna.

„Jægere,“ gjentog Edward, „men hvorfor skal De have Jægere? Alle Folk bruge jo ikke at jage.“

Marianne rødmede, idet hun svarede: „De fleste Folk jage.“

„Jeg vilde ønske,“ sagde Margaret, idet hun bragte en nye Tanke paa Bane, „at Nogen vilde forære os hver en god Formue!“

„O, gid at Nogen vilde!“ raabte Marianne, idet hendes Dine juskede og hendes Kinder glødede ved Tanken om en saadan Lykke.

„Vi ere Alle enige i det Ønske, troer jeg,“ sagde Elinor, „uagtet det Utilfredsstillende i Rigdom.“

„O, Kjære,” udbød Margaret, „hvor lykkelig skulde jeg ikke være! Jeg veed næsten ikke, hvad jeg skulde gjøre med den!”

Mariannes Udseende røbede, at hun ikke nærrede nogen Tvivl i denne Henseende.

„Jeg skulde ogsaa være istand til at bruge en stor Formue,” sagde Mrs. Dashwood, „dersom mine Børn alle vare rige uden min Hjælp.”

„Du vilde begynde dine Udvidelser af dette Huus,” bemærkede Elinor, „og dine Banffeligheder ville snart forsvinde.”

„Hvilke storartede Ordre vilde ikke fra denne Familie gaae til London i fligt Tilfælde!” sagde Edward. „Hvilken lykkelig Dag for Boghandlere, Musikhandlere og Bogtrykkere! De, Miss Dashwood, vilde tage enhver nye, fortjensfuld Bog, og hvad Marianne angaaer, jeg kjender hendes Sjælsstorhed, der vilde ikke findes Musik nok i hele London til at kunne tilfredsstille hende. Og Bøger! — Thomson, Cooper, Scott — hun vilde kjøbe dem alle, og kjøbe dem atter; hun vilde opkjøbe ethvert Exemplar, for at de ikke skulde falde i uværdige Hænder; og hun vilde have enhver Bog, der lærte hende, hvorledes man skulde elske et gammelt Træ. Vilde De ikke, Mari-

anne? Undskyld mig, dersom jeg er meget uforstående. Men jeg var villig til at vise Dem, at jeg ikke havde forglemt vore gamle Disputer."

"Jeg kan godt lide at blive mindet om den forbi-gangne Tid, hvad enten det er sørgeligt eller glædeligt, jeg holder af at tilbagefalde den, og De vil aldrig fornærme mig ved at tale om henrundne Dage. De har meget Ret i den Maade, paa hvilken De troer, at jeg vilde bruge mine Penge, idetmindste vilde min tomme Reol blive benyttet til min Samling af Musik og Bøger."

"Og Deres Grundcapital vilde blive udjat for Forfattere og deres Slægtninge."

"Nei, Edward, jeg vilde have noget Andet at bruge den til."

"Maaskee vilde De skænke det til den Person, der skrev det bedste Forsvar for Deres Yndlingsidee, at Ingen kan være forelsket mere end een Gang i sit Liv; thi jeg forudsætter, at Deres Mening om denne Sag er endnu den samme?"

"Upaatvivlelig. I min Alder ere Ideerne i Almindelighed faste. Det er ikke sandsynligt, at jeg nu skulde see eller høre Noget, der kunde forandre dem."

„Marianne er saa stadig nu, som hun altid har været,” sagde Elinor, „hun er slet ikke forandret.”

„Hun er kun bleven lidt mere alvorlig.”

„Nei, Edward,” sagde Marianne, „De behøver ikke at tale om mig, De er selv ikke meget munter.”

„Hvorfor siger De det!” svarede han med et Suf. „Men Lystighed har aldrig været en Deel af min Character.”

„Heller ikke troer jeg, at det har ligget i Mariannes Character,” sagde Elinor. „Jeg kan neppe falde hende for en livlig Pige; hun er meget alvorlig, meget mut i Alt, hvad hun foretager sig; hun taler undertiden en stor Mængde, og altid med Livlighed, men hun er kun sjelden virkelig munter.”

„De har Ret,” svarede han, „og dog har jeg altid tænkt mig hende som en livlig Pige.”

„Jeg har oftere gjort saadanne Feiltagelser,” sagde Elinor, „ved en fuldkommen Misforstaaelse af Character i en eller anden Retning, ved at indbilde mig, at Folk vare mere lystige eller alvorlige, fligere eller dummere, end de virkelig vare, og jeg kan ikke sige, hvorfra Feiltagelsen havde sin Oprindelse. Undertiden bliver man vildledt af det, som Folk falde sig

selv, og endnu oftere af hvad Andre sige om dem, uden at give os selv Tid til at opfatte og dømme."

„Men jeg troede, at det var rigtigt at lade sig fuldføkken lede af Andres Meninger. Jeg troede, at vor Dømmekraft var kun givet os, for at være vor Næstes underordnet. Det har altid været dit Princip."

„Nei, Marianne, aldrig. Mine Principer have aldrig været byggede paa Forstandens Undertrykkelse. Alt, hvori jeg har sagt, at man burde underordne sig Andre, har været Opførselen. Du maa ikke misforstaae min Mening. Jeg tilstaaer, at jeg har gjort mig skyldig i at bede dig om at skænke vore Bekjendte større Opmærksomhed, men naar har jeg raadet dig til at adoptere deres Følelser eller danne din Dom efter deres i alvorlige Sager?"

„De har ikke været istand til at bringe deres Søster over til Deres Plan om en almindelig Høflighed," sagde Edward til Elinor. „De finder ingen Anlæg?"

„Det er ganske det Modsatte," svarede Elinor og saae udtryksfuldt paa Marianne.

„Mine Domme ere," sagde han, „ganske paa deres Side; men jeg er bange for, at min Anvendelse er meget mere paa Deres Søsters Side. Jeg ønsker

ikke at fornærme Nogen, men jeg er saa enfoldig og undseelig, at jeg ofte synes negligent, hvor jeg kun er tilbageholdt af min naturlige Mangel paa Fiinhed. Jeg har ofte tænkt, at jeg af Naturen maa have været bestemt til at være tilbøielig til simpelt Selskab, omendstjondt jeg saa lidt føler mig tilfreds mellem Folk, der ere fremmede for Høflighed!"

„Marianne har ikke Undseelighed nok for at kunne undskylde sin Uopmærksomhed," sagde Elinor.

„Hun kjender for godt sit eget Værd til ikke at føle en falsk Skam," svarede Edward. „Undseelse er kun en Folge af Følelsen af en eller anden Usuldfommenhed. Dersom jeg kunde overbevise mig selv om, at min Opsørrelse var fuldfommen fri og gracieus, da vilde jeg ikke mere føle mig undseelig."

„Men De vilde alligevel være tilbageholden," sagde Marianne, „og det er værre."

Edward studiede. „Tilbageholden! Er jeg tilbageholden, Marianne?" sagde han.

„Ja meget."

„Jeg forstaaer Dem ikke," sagde han rødmende. „Tilbageholden! hvorledes, paa hvad Maade? Hvad skal jeg sige Dem? Hvad kan De forlange?"

Elinor blev forbauset over hans Bevægelse, men forstod og hjerte. 1.

Idet hun forsøgte at smile derved, sagde hun til ham:
„Kjender De ikke min Søster saameget, at De kan
forstaae, hvad hun mener? Ved De ikke, at hun
falder Enhver tilbageholden, som ikke taler saameget
som hun og som beundrer, hvad hun beundrer, jaa
henrykt som hun gjør?“

Edward gav intet Svar. Hans Alvor og Tanke-
fuldhed bemægtigede sig ham med deres fulde Styrke,
og han sad i nogen Tid taus og sørgmodig.

Attende Capitel.

Elinor bemærkede med stor Betyrning sin Vens Forstemthed. Hans Besøg tilfredsstillede hende fuldt, da hans egen Glæde syntes at være saa ubetydelig. Det var synligt, at han var ulykkelig. Hun ønskede, at det ligeledes var synligt, at han endnu betragtede hende med den samme Kjærlighed, som hun tidligere ikke tvivlede om at have opvakt hos ham; men hidtil havde hans Forkjærlighed for hende været uvis, og hans Tilbageholdenhed i hans Opførsel mod hende modsagde et Dieblis, hvad et mere inderligt Blif havde overtydet hende i det foregaaende.

Han var om Morgenens sammen med hende og Elinor i Frokostværelset, førend de Andre vare komne ned; og Marianne, der stedse ønskede at see dem saa lykkelige som muligt, forlod snart Værelset og lod dem ene. Men førend hun var kommet ovenpaa,

børte hun Døren blive aabnet, og ved at vende sig om, blev hun forundret over at see Edward forlade Værelset.

„Jeg gaaer hen i Landsbyen for at see til min Hest,“ sagde han, „da de ikke ere færdige med at anrette Frokosten; jeg kommer strax igjen.“

Edward vendte tilbage med ny Beundring for den omgivende Egn; paa sin Vej til Landsbyen havde han seet den største Deel af Dalen til dennes Fordeel, og fra selve Landsbyen kunde man faae et langt bedre Overblik over dens Omgivelser, end fra deres Huus, og hiin Udsigt havde glædet ham meget. Dette var en Gjenstand, som sikkert maatte fængsle Mariannes Opmærksomhed, og hun begyndte at beskrive sin egen Beundring over disse Partier; men da hun ogsaa begyndte at udspørge ham med Hensyn til de Partier, som meest havde gjort Indtryk paa ham, afbrød Edward hende ved at sige: „De maa ikke spørge om saa meget, Marianne — De maa erindre, at jeg ikke besidder nogen Kundskab om det Maleriske, og derfor som vi derfor gaae til Enkelthederne, da vil jeg let komme til at fornærme Dem ved min Mangel paa

Smag og min Uvidenhed. Jeg vilde falde Høie, som cre dristige, Bakker; Marker, som skulde være uregelmæssige og ujevne, vilde jeg falde underlige og raa; og Gjenstande, som kun bør være synlige gennem den taageagtige Atmosphære, vilde jeg slet ikke bemærke. De maa være tilfredsstillet med en saadan Beundring, som jeg kan beskrive. Jeg kalder Devonshire for et meget smukt Land — Høiene ere steile, Skovene fulde af Tømmer, og Dalene ere behagelige og varme, med rige Enge og flere nette Landsteder hist og her. Det svarer ganske til min Idee om et smukt Landskab, fordi det forener Skønhed med Nytte — og jeg tør sige, at det tillige er malerisk, da De holder af det; jeg troer nok, at det er fuldt af Klipper og Forbjerge, Mos og Kratkov, men af dette gaaer jeg ganske tabt. Jeg kjender intet til det Maleriske."

„Jeg er bange for, at det kun er altfor sandt" sagde Marianne; „men hvorfor skulde De vel prale deraf?"

„Jeg troer," sagde Elinor, „at for at undgaae een Affectation, henfalder Edward til en anden. Netop fordi han troer, at mange Menneſter paaſtaaе at føle mere Beundring for Naturens Skønheder, end de

virkelig føle, og fordi han er misfornøiet dermed, saa affecterer han mere Eigegyldighed og mindre Character i at beskue dem, end han virkelig besidder. Han er egensindig og vil have sin egen Affeciation."

„Det er meget sandt," sagde Marianne; „denne Beundring over landlige Scener er blevet til en staaende Phrase. Enhver gjør Fordring paa at føle og søger at beskrive den maleriske Skønhed, som den, der først beskrev den. Jeg hader enhver Slags tom Gladdren, og undertiden har jeg derfor beholdt mine Følelser, fordi jeg ikke fandt noget Sprog til at udtale dem med, uden det, der var saa forslidt, at der ikke mere var nogen Forstand eller Mening deri."

„Jeg er overbevist om," sagde Edward, „at De virkelig føler den Glæde ved at betragte smukke Partier, som De paastaar at føle. Men, for at komme tilbage til det, vi omtalte, da maa Deres Søster tillade mig, ikke at føle mere end jeg tilstaaer. Jeg holder af et smukt Landskab, men ikke for det Maleriske deri. Jeg holder ikke af frogede, sammenslyngede, affalmede Træer. Jeg holder mere af dem, naar de ere tykke, høie og blomstrende. Jeg holder ikke af ruinerede, sammenfaldne Huse. Jeg ynder ikke Melser, Tidfler og Hyldeblomster. Jeg føler mere Glæde

ved at see et hyggeligt Landsted end et Bægterlaarn — og en Flok raske, lyffelige Bønder fornøier mig mere end de smukkeste Banditter i Verden."

Marianne saae forundret paa Edward, med Medlidenhed for sin Søster. Elinor maatte see.

Denne Sag blev ikke mere omtalt; Marianne forblev tankefuld og taus, indtil en ny Gjenstand fængslede hende. Hun sad ved Siden af Edward, og idet denne tog sin Thee fra Mrs. Dashwood, kom hans Haand saaledes forbi hende, at hun tydeligt paa en af hans Fingre kunde see en Ring med Haarindfatning.

„Jeg har aldrig før seet Dem bære en Ring," udbød hun. „Er det Fannys Haar? Jeg erindrer at hun lovede at forære Dem noget. Men jeg synes, at hendes Haar er mørkere."

Marianne sagde uden tvivl hvad hun følte — men da hun saae, hvormedet hun satte Edward i Forlegenhed, kunde hans ikke overgaae hendes over hendes Mangel paa Eftertanke. Han rødmede stærkt, og idet han fastede et flygtigt Blif paa Elinor, svarede han: „Ja, det er min Søsters Haar. Naar det bliver afslippet, faaer det altid et andet Skjær."

Elinor mødte hans Blif, og hun var overbevist.

At Haaret var hendes eget, indjaae hun ligeiaavel som Marianne; den eneste Forffjel i deres Slutninger var den, at hvad Marianne ansaae for at være en fri Gave fra hendes Søster, var Elinor overbevist om maatte være tilveiebragt ved et Tyveri eller ved et hende ubekjendt Anslag. Hun var imidlertid ikke i en Stemning, der tillod hende at blive fornærmet derover, og idet hun lod, som om hun ikke lagde Mærke dertil, ved strax at tale om en anden Gjenstand, søgte hun dog enhver Leilighed til at betragte Haaret, for at overbevise sig om, at det var den samme Farve som hendes eget.

Edwards Forvirring varede nogle Diebliffe, og den gif over til en mere stadig Aandsfraværelse. Han var hele Morgenens alvorlig. Marianne bebreidede sig selv, fordi hun havde talt derom; men hun vilde have bebreidet sig mindre, dersom hun havde vidst, hvorlidt hun dermed havde fornærmet sin Søster.

Førend Middag fik de et Besøg af Sir John og Mrs. Jennings, som, efterat have erfaret, at en Gentleman var ankommen til Mrs. Dashwood, kom forat tage ham i Diesyn. Sir John var tilligemed sin Svigermoder ikke længe om at opdage, at Navnet Ferrars begyndte med F, og dette gav dem et For-

raad Spot imod den stille Elinor, som intet, uden deres Ubefjendtskab med Edward, funde holde tilbage. Men, som det her syntes, indsaae hun af meget faa Diefast, hvorlidt deres Idee, baseret paa Margarets Underretning, svarede til Birkeligheden.

Sir John kom aldrig til Dashwoods, uden at invitere dem til Thee samme Aften eller til Middag næste Dag. Paa Grund af den nærværende Omstændighed, og for at gjøre noget for deres Fremmede, til hvem John paa denne Maade følte sig forpligtet, indbød han dem til begge.

„De maa drikke Thee hos os i aften,” sagde han, „thi vi ere ganske alene — og imorgen maae De absolut spise hos os tilmiddag, thi vi skal have stort Selskab.”

Mrs. Jennings forstærkede Indbydelsen. „Og hvem veed, om man ikke faaer en Dands?” sagde hun. „Og det vil friste Dem, Miss Marianne.”

„En Dands!” udbød Marianne. „Umuligt! Hvem skal dandse?”

„Hvem! naturligviis De, og Careys og Whitakers — Hvorledes! De troede ikke, at Nogen funde dandse, fordi en vis Person, som vi ikke ville nævne, er borte!”

„Jeg ønsker af mit ganste Hjerte, at Willoughby atter var hos os,“ sagde Sir John.

Denne Ytring og Mariannes Rødmen gav Edward ny Forvisning. „Dg hvem er Willoughby?“ sagde han med dæmpet Stemme til Miss Dashwood, ved Siden af hvem han sad.

Hun gav ham et kort Svar. Mariannes Ildseende var mere oplysende. Edward saae nok, til ikke alene at forstaae Andres Meninger, men tillige saadanne af Mariannes Ytringer, som havde sat ham i Forundring. Da deres Besøgende gif, vendte han sig til hende og sagde: „Jeg har gjaettet. Skal jeg sige Dem, hvad jeg har gjaettet?“

„Hvad mener De?“

„Skal jeg sige det?“

„Ja vist.“

„Saa troer jeg, at Mr. Willoughby gaaer paa Jagt.“

Marianne var forundret og forvirret, men hun kunde dog ikke undlade at smile over hans rolige Rigegyldighed og efter et Dieblis Tausked sagde hun:

„O, Edward! Hvorledes kan du? — Men den Tid vil komme, jeg haaber . . . og jeg er vis paa, at du vil lide ham.“

„Jeg tvivler ikke derom,“ svarede han næsten for-
bavset over hendes Alvor og Barme; thi havde han
ikke anseet det Hele for at være en Spøg, hvormed
hendes Bekjendte havde gjort sig tilgode, og som kun
var baseret paa et ligegyldigt Forhold mellem Mr.
Willoughby og hende, vilde han ikke have berørt det.

Nittende Capitel.

Edward forblev en Uge i Barton Huus; han blev imidlertid anmodet af Mrs. Dashwood om at blive længere; men da han kun følte Hang til Nedstemthed, var det hans Hensigt at forlade dem, naar hans Fornøielse var steget til det Høieste. Hans Livlighed i de sidste to eller tre Dage, ihvorvel meget forstjellig, var dog meget opvakt — han begyndte at faae mere Godhed for Huset og Omegnen, — han talede aldrig om sin Afreise uden et Suf — sagde at hans Tid var ganske ubesat — dog var han ikke bestemt paa, hvorhen han vilde reise, naar han forlod dem, — men alligevel vilde han bort. Aldrig var nogen Uge saa hurtigt henrundet. Han gjentog dette oftere; han sagde ogsaa meget, som tydede paa den Forandring, der var foregaaet med hans Følelser og som stod i Mod sætning til hans Handlemaade. Han fandt ingen Fornøielse

paa Norland; han afstyrede at være i Byen; men han maatte enten gaae til Norland eller til London. Han satte deres Venlighed over Alt, og hans største Lykke var at være i deres Nærhed. Alligevel maatte han forlade dem i Slutningen af Ugen, uagtet deres og hans egne Ønsker, og uden at hans Tid gjorde ham Hindring.

Elinor skrev alt det Forunderlige i hans Opførsel paa hans Moders Regning; og det var lykkeligt for hende, at han havde en Moder, hvis Charakter var saa fuldkommen ubekjendt for Elinor, at den kunde tjene til Undskyldning for hendes Sønns forunderlige Fremgangsmaade. Dog, skuffet og fortrædelig som hun var, og ofte sorgmodig over hans ubestemte Forhold til hende, var hun dog meget tilbøielig til at betragte hans Opførsel med hele den oprigtige Indrømmelse, og de ædelmodige Grunde, som paa en mere piinlig Maade var bleven hende aftrungen af hendes Moder med Hensyn til Willoughbys Handlemaade. Hans Mangel paa Munterhed, Aabenhjertighed og Bestandighed var sædvanlig afledet fra hans Mangel paa Uafhængighed og hans større Kjendskab til Mrs. Ferrars' Charakter og Hensigter. Hans korte Besøg, hans Fasthed i at ville forlade dem,

stammede fra den samme fængslede Tilbøielighed, fra den samme uundgaaelige Nødvendighed i at rette sig efter sin Moder. Den gamle, almindelige Sorg over en Pligt, der strider mod Villien, Forældre mod Børn, var Aarsagen til alt dette. Hun vilde have været glad ved at vide, naar disse Bamseligheder vilde ophøre, naar denne Strid vilde være tilende, naar Mrs. Ferrars vilde forandre sig, og hendes Søn blive fri, for at være lykkelig. Men fra saadanne forgjæves Ønsker vendte hun sig til den Behagelighed, som Edwards Fornøjelse af sin Omhed for hende lod hende føle, til Grindringen af ethvert Ord eller Blif, som var undsluppen ham i denne Hensigt, medens han var paa Barton, og overalt til det smigrende Beviis paa hans Omhed, som han trolig bar paa sin Finger.

„Jeg troer, Edward,“ sagde Mrs. Dashwood, da de sadde ved Frokostbordet den sidste Morgen, „at De vilde være en lykkeligere Mand, hvis De havde noget Embede eller en Bestjæftigelse, som kunde give Interesse til Deres Planer og Handlinger. Deres Venner vilde vel føle Tab derved, da De ikke vilde have saamegen Tid til at opoffre for dem. Men (med et Smil) De vilde idetmindste i een Henseende have den

Fordeel, at De vidste, hvorhen De vilde gaae, naar De forlod dem."

„Jeg kan forsikre Dem om," svarede han, „at jeg længe har tænkt paa den Sag, hvorom De nu taler. Det har været, er og vil sandsynligviis altid være en Ulykke for mig, at jeg ikke har havt nogen nødvendig Bestjættigelse, ikke noget Embede, der funde give mig noget at bestille eller gjøre mig nogenlunde uafhængig. Men ulykkeligviis har min egen og mine Venners Flinshed gjort mig til hvad jeg er, en Lediggænger og et hjælpeløst Bæsen. Vi funde aldrig blive enige om Valget af en Stilling. Jeg har altid foretrukket Theologien, som jeg endnu gjør. Men det var ikke pænt nok for min Familie. Den anbefalede mig Militairstanden. Det var altfor pænt for mig. Jura syntes dem at være fin nok; mange unge Mænd, som vare ansatte i Retten, gjorde en meget god Figur i de største Cirkler, og førte omfring i Byen i meget bekjendte Gigger. Men jeg havde ingen Tilbøielighed for Jura, ikke engang for det mere overfladiske Studium, som min Familie ønskede. Hvad Marinen angik, da havde den min Moder paa sin Side, men jeg var for gammel til at begynde derpaa, da Sagen kom paa Bane, — og tilsidst, da der ikke var

nogen Nødvendighed for, at jeg skulde have nogen Stilling, da jeg maaskee vilde blive ligesaa ødsel og ledig uden en rød Kjole som med en, saa blev Lediggang anseet for den meest fordeelagtige og noble, og en ung Mand paa atten Aar har ialmindelighed ikke saa stor en Trang til at være beskæftiget, at han skulde modsig sine Venners Raad til at foretage sig Intet. Jeg blev derfor indsat i Oxford Universitet, og jeg har siden den Tid været fuldkommen doven."

"Følgen af dette vil sandsynligviis blive," sagde Mrs. Dashwood, "siden Lediggang ikke har gjort Dem lykkelig, at Deres Sønner ville blive opdragne til saa mange Forretninger, Beskæftigelser, Embeder og Haandværk som Collumellas."

"De skulde opdrages," sagde han i en alvorlig Tone, "saa at de saalidt som muligt komme til at ligne deres Fader — i Følelse, i Handlemaade, i Omstændigheder, ja i Alt."

"Kom, kom; dette ere Udbrud paa Grund af en øieblikkelig Forstemthed, Edward, De er i en melancholisk Stemning, og troer derfor, at Enhver, undtagen De selv, maa være lykkelig. Men læg Mærke til, at Smerten over at maatte skilles fra Venner føles af Enhver til sin Tid, hvordan deres Opdra-

gelse og Stilling end maa have været. De maa lære at kjende Deres egen Lykke. De mangler kun Taalmodighed — eller giv det et mere passende Navn, fald det Haab. Deres Moder vil i rette Tid sikkre Dem den Uafhængighed, som De nu savner. Det er hendes Pligt, og det vil inden kort Tid være hendes Lykke at sørge for, at hele Deres Ungdom ikke bliver ødslet bort i Misfornøielse. Svormegret kan ikke faa Maaneder gjøre!"

„Jeg troer," svarede Edward, „at der vil udfordres mange Maaneder, før det vil komme mig tilgode."

Denne Forsagthed, ihvorvel Mrs. Dashwood ikke funde deeltage i den, forøgede Skilsmisjens Smerte; de skiltes kort Tid efter, og det gjorde især et ubehageligt Indtryk paa Elinors Følelser, noget, det kostede Besværlighed at undertrykke. Men da det var hendes Beslutning at undertrykke det og at søge at undgaae, at de Andre skulde mærke, at hun sørgede mere end de over Skilsmisjen, saa brugte hun ikke Mariannes Methode ved en lignende Leilighed, til at forhøie og besætte sin Sorg, ved at søge Stilhed, Ensomhed og Ledighed. Deres Følelser vare saa

forstjellige som deres Gjenstande, og de egnede sig til at forædle dem begge.

Saa snart han var bortreist, satte Elinor sig til Stafeliet, bestjæstigede sig hele Dagen, hverken søgte eller undgik at høre hans Navn blive nævnet, syntes saameget som ellers at deeltage i Familiens Anliggender, og dersom hun ved denne Opførsel ikke formindskede sin Sorg, saa var den dog afholdt fra en unødvendig Forhøielse, og hendes Moder og Søstre bleve fritagne for megen Omfjorg for hende.

En saadan Opførsel, der var saa forstjellig fra Mariannes, syntes denne ikke at være mere passende end hendes egen havde været urigtig. Hvad Selvbeherfselsen angik, da var hendes Mening denne: med stærke Fjlelser var den umulig; med rolige Fjlelser var den uden al Fortjeneste. At hendes Søsters Fjlelser vare rolige, kunde hun ikke nægte, omendstjøndt hun rødmede ved at tilstaae det; og som et flaaende Beviis paa sine egne Fjlelseres Styrke, var det, at uagtet denne tilintetgjørende Overbeviisning, elskede og agtede hun dog endnu sin Søster.

Uden at affjondre sig fra sin Familie, uden at forlade den for at overgive sig til Eensomhed, eller at ligge vaagen den hele Nat for at give sit Grubleri

Maring, fandt Elinor, at hver Dag gav hende Tid nok til at tænke paa Edward og hans Opsørrel, med hele den Forffjellighed, som hendes forffjellige Sindsstemninger afgav — med Omhed, Medlidenhed, Billigelse, Dadel og Tvivl. Der var ofte Diebliffe, om hendes Moder og Søster end vare tilstede, hvor dog deres Bestjæftigelse fordrede Tausshed, og hun følte sig nu som i Ensomhed. Hendes Tanter vare frie; de kunde ikke dvæle ved nogen anden Gjenstand; det Forbigangne og det Tilkommende angaaende en saa interessant Gjenstand maatte fængsle hendes Opmærksomhed, forhøie hendes Grindring, hendes Reflexioner og hendes Phantasi.

Fra et saadant Grubleri blev hun en Morgen opvakt, da hun sad ved sit Staseli: der kom Fremmede. Hun var ganske alene. Lyden af den lille Laage ved Indgangen til Grønnegaarden foran Huset, som blev lukket i, bragte Elinors Bine til Vinduet, og hun saae nu et stort Selskab spadserere op til Døren. Iblandt dem var Sir John, Lady Middleton og Mrs. Jennings; men der var to Andre, en Gentleman og en Lady, som vare hende ganske fremmede. Hun sad ved Vinduet, og saasnart Sir John blev hende vaer, overlod han det øvrige Selskab at banke paa Døren,

medens han selv skraede over Grønsværet hen til Vinduet, som han bad Elinor at aabne, da han ønskede at tale med hende, uagtet der var saa liden Afstand mellem Vinduet og Døren, at det var næsten umuligt at man ei kunde høre paa det ene Sted, hvad der blev talt paa det andet.

„Vi bringe Dem nogle Fremmede,“ sagde han, „hvordan kan De lide dem?“

„Tys! de kunne høre Dem.“

„Det er det samme, om de gjøre det. Det er kun Palmers. Charlotte er meget smuk. De kan see hende, naar De behager at see denne Bei.“

Da Elinor var vis paa at faae hende at see om et Par Minuter, bad hun, uden at benytte sig af Friheden, om at blive undskyldt.

„Hvor er Marianne? Er hun løbet sin Bei, fordi vi ere komne? Jeg seer, at hendes Instrument staaer aabent.“

„Jeg troer, at hun er ude at spadserere.“

Mrs. Jennings kom nu ogsaa hen til Vinduet, da hun ikke kunde vente med at faae sin Historie fremført til Døren blev aabnet. Hun raabte ind ad Vinduet: „Hvorledes lever De, min Kjære? Hvorledes lever Mrs. Dashwood? Hvor er Deres Søstre?“

Hvorledes! ganske alene! De vil være glad ved at faae et lille Selskab. Jeg bringer Dem her min anden Søn og Datter. De kom saa uventet! Jeg hørte en Kareth igaarastes, da vi sad ved Theebordet, men jeg kunde aldrig troe, at det var dem, der kom. Jeg troede, at det muligviis var Oberst Brandon; jeg sagde til Sir John, at jeg syntes at høre en Kareth; maaskee er det Oberst Brandon, som kommer tilbage."

Elinor var nødsaget til at gaae fra hende i Midten af hendes Historie, for at modtage det øvrige Selskab; Lady Middleton introducerede de to Fremmede; Mrs. Dashwood og Margaret kom idetsamme ned, og de satte sig Alle ned for at see paa hinanden, medens Mrs. Jennings fortsatte sin Historie, idet hun gik fra Forstuen ind i Salen, ledsaget af Sir John.

Mrs. Palmer var flere Aar yngre end Lady Middleton og lignede denne slet ikke. Hun var lille og plump og havde et meget smukt Ansigt, med et Udtryk af den største Livsglæde. Hendes ydre Holdning manglede den Fiinhed, som hendes Søster besad, men den var meget mere indtagende. Hun traadte ind med et Smil, smilede hele Tiden, undtagen naar hun lo, og smilede, da hun gik. Hendes Gemal var en Mand paa sex eller syvogtyve Aar, af et alvorligt

Udseende, og med en Mine af mere Fornemhed og Forstand end hans Kone, men af mindre Tilbøielighed til at more Andre eller at lade sig more. Han traadte ind med en selvfølgende Mine, bukkede for Damerne uden at sige et Ord, og efterat have taget dem og deres Leilighed i Diesyn, tog han en Avis, i hvilken han vedblev at læse, medens Besøget varede.

Mrs. Palmer, som derimod var meget tilbøielig af Naturen til at være høflig og lykkelig, kunde neppe blive siddende for at beundre deres Bærelser med hvad de indeholdt.

„Hvilket behageligt Bærelse er ikke dette! Jeg har aldrig seet noget saa fortryllende! Tænk dig, Mama, hvor det er forandret siden sidst, da jeg var her! Det har altid forekommet mig at være saadant et yndigt Sted, Madame (her vendte hun sig til Mrs. Dashwood), men De har gjort det saa fortryllende! See blot, Søster, hvor herligt det Alt sammen tager sig ud! Hvor jeg vilde ønske, at jeg besad et saadant Huus! Vilde du ikke ogsaa ønske det, Mr. Palmer?“

Mr. Palmer gav hende intet Svar og hævede ei engang sine Bine fra Avisen.

„Mr. Palmer hører mig ikke,“ sagde hun leende.

„Det gjør han aldrig; kun undertiden. Er det ikke latterligt!“

Dette var noget Nyt for Mrs. Dashwood; hun havde aldrig før fundet nogen Bittighed i Mangel paa Opmærksomhed, og hun kunde derfor ikke undlade at betragte dem Begge med Forundring.

Mrs. Jennings snakkede paa samme Tid saa høit som hun formaaede, og fortsatte sin Fortælling om deres Forundring den foregaaende Aften ved at see deres Venner, uden Ophold, indtil det Hele var fortalt. Mrs. Palmer loe hjertelig over deres Forundring, og Enhver indrømmede, at det havde været en behagelig Overraskelse.

„De maa troe, at vi Alle vare meget glade ved at see dem,“ tilføiede Mrs. Jennings, idet hun høiede sig mod El nor og talende med sagte Stemme, som om hun ikke kunde høres af de Andre, endstjøndt de sad hver i sit Hjørne af Bærelset; „men jeg vilde dog ønske, at de ikke vare reiste saa hurtigt og at de ikke havde gjort Reisen saa lang, thi de kom over London, paa Grund af Forretninger. De veed jo nok (her nikkede hun betydningsfuldt og pegede paa sin Datter), at det er urigtigt i hendes Omstændigheder. Jeg ønskede, at hun vilde blive hjemme idag, men hun

vilde med os; hun længtes jaameget efter at see dem Alle!"

Mrs. Palmer lode og sagde, at det ikke vilde gjøre hende nogen Skade.

„Hun venter sin Nedkomst i Februar," vedblev Mrs. Jennings.

Lady Middleton kunde ikke længer udholde en saadan Conversation, og hun bekvemmede sig derfor til at spørge Mr. Palmer, om der var noget Nyt i Avisen.

„Nei, aldeles intet," svarede han og vedblev at læse.

„Der kommer Marianne," sagde Sir John. „Nu, Palmer, nu skal du faae at see en Satans smuk Pige."

Han gik øieblikkelig ud i Forstuen, aabnede Døren for hende og førte hende selv ind. Saasnart hun traadte ind, spurgte Mrs. Jennings hende, om hun ikke havde været paa Allenhurst, og Mrs. Palmer lode saa hjertelig derover, at det var tydeligt hun forstod Spørgsmaalet. Mr. Palmer saae op, da hun traadte ind, stirrede paa hende nogle Minutter, og vedblev derpaa at læse. Mrs. Palmer fik nu Die paa de

Malerier, der hængte i Bærelset. Hun stod op for at betragte dem.

„O, hvor de ere skønne! hvor indtagende! See blot, Mama, hvor sødt! Jeg maa sige, at de ere ganske fortryllende; jeg kunde aldrig blive træt af at see dem.“ Nu satte hun sig atter ned, men forglemte snart, at der fandtes saadanne Ting i Bærelset.

Da Lady Middleton reiste sig for at gaae, reiste Mr. Palmer sig ogsaa, lagde Avisen paa Bordet, strakte sig, og saae paa dem Alle.

„Min Kjære, har du sovet?“ sagde hans Kone leende.

Han svarede hende ikke, men bemærkede kun, efter atter at have taget Bærelset i Oiesyn, at det var meget lavt og at Loftet var skjævt. Han gjorde derpaa et Buf og gik med de Dørrige.

Sir John havde været meget paatrængende med en Invitation til dem for den følgende Dag. Mrs. Dashwood, som ikke vilde spise oftere hos Sir John end de spiste hos hende, afslod den hvad hende selv angik; hendes Døttre kunde gjøre, hvad de behagede. Men de vare ikke nysgjerrige efter at faae at see, hvorledes Mr. og Mrs. Palmer spiste tilmiddag, og de nærede ingen Forventninger om, at de vilde in-

teressere sig paa anden Maade. De afflog desaar= sag ligeledes Indbydelsen; Veiret var ustadigt, og der var ikke noget Haab om, at det vilde blive godt. Men Sir John vilde ikke være tilfreds hermed — Kare= then skulde komme og hente dem. Og saa Lady Mid= dleton bad dem om at komme. Mrs. Jennings og Mrs. Palmers istemmede Anmodningen; de ønskede Alle et Familiejelskab, og de unge Damer maatte give efter.

„Hvorfor indbyder de os?“ sagde Marianne, da de vare borte. „Veien af dette deres Huus er lille, men vi har det paa meget haarde Vilkaar, dersom vi skal spise hos dem, hvergang der kommer Nogen til dem eller til os.“

„De ere ikke mindre høflige og artige imod os nu,“ sagde Elinor, „hvad disse gjentagne Invitatio= ner angaae, end før, naar de have indbudt os. Der er ingen Forandring hos dem, om deres Selskab end bliver os trættende og kjedeligt. Vi maa søge For= andringen andetsteds.“

Tyvende Capitel

Da Miss Dashwoods den næste Dag traadte ind i Dagligværelset hos Sir Johns, kom Mrs. Palmer løbende dem imøde, ligesaa smilende og lykkelig som den foregaaende Dag. Hun tog dem meget kjærlig ved Haanden, og udtalte sin store Glæde over at see dem igjen.

„Det glæder mig at see Dem!“ sagde hun, idet hun satte sig mellem Elinor og Marianne, „thi det er saa slet Veir idag, at jeg frygtede for, at De ikke kom til os, hvilket havde været meget fjedeligt, da vi skulle reise imorgen. Vi maa reise, da Westons kommer til os i næste Uge. Det var ganske uventet, at vi kom her, og jeg vidste slet ikke noget deraf, førend Karethen rullede frem for Døren, og da spurgte Mr. Palmer, om jeg vilde tage til Barton. Han er saa morsom! Han siger mig aldrig noget! Det gjør mig

jaa ondt, at vi ikke kunne blive her længer; dog haaber jeg, at vi snart ville see hinanden i Byen."

De tilintetgjør snart denne Forventning.

„De tager ikke til Byen!" udbød Mrs. Palmer leende; „jeg bliver meget skuffet, hvis De ikke kommer. Jeg kan skaffe Dem det nydeligste Huus ved Siden af vort i Hanover Square. De maa virkelig komme. Jeg vil. føle mig lykkelig ved at ledsage Dem til enhver Tid, indtil jeg maa holde Sengen, dersom Mrs. Dashwood ikke holder af at vise sig paa offentlige Steder."

De takkede hende, men maatte afflaas alle hendes Tilbud.

„O, min Kjære!" raabte Mrs. Palmer til sin Mand, der netop i dette Dieblis traadte ind, „du maa hjælpe mig at overtale Miss Dashwoods til at komme til Byen ivinter."

Hendes Mand gav intet Svar; efterat han havde gjort et Buf for Damerne, begyndte han at beklage sig over Veiret.

„Hvor skræffeligt er det ikke!" sagde han. „Den Slags Veir gjør Alt og Alle fortrædeligt. Regn foraarjager saavel Kjedsomhed hjemme som ude. Man flyr sine Bekjendte. Hvorfor Fanden har Sir John

ikke en Billardstue i sit Huus? Hvor saa Folk vide, hvad det er at have det behageligt! Sir John er saa dum som Veiret."

Det øvrige Selskab traadte nu ind.

"Jeg frygter for, Miss Marianne," sagde Sir John, "at De ikke har været istand til at tage Deres sædvanlige Tour til Allenhams idag."

Marianne saa meget alvorlig ud, men sagde intet.

"O, De behøver ikke at være saa listig for os," sagde Mrs. Palmer; "jeg kan forsikre Dem om, at vi veed det Hele, og jeg ynder Deres Smag, thi han er virkelig overordentlig smuk. Vi boe ikke langt fra hans Landsted; jeg troer, det er kun et Par Mile fra os."

"Det er snarere otte," sagde Mr. Palmer.

"Ja, ja, der er ikke stor Forskjel; jeg har aldrig seet hans Huus, men man siger, at det er et meget smukt Sted."

"Jeg har aldrig seet et mere nederdrægtigt Sted," sagde Mr. Palmer.

Marianne forblev fuldkommen taus, endstjøndt hendes Ansigt forraadede hendes Interesse i det, hvorum der blev talt.

"Er det meget stygt?" vedblev Mrs. Palmer; "da maa det være et andet Sted, der er saa smukt."

Da de sadde tilbords bemærkede Sir John med Sorg, at de kun vare otte tilbords.

„Min Kjære,“ sagde han til sin Kone, „det er meget fortrædeligt, at vi ere saa Faa. Hvorfor har du ikke indbudt Gilberts idag?“

„Har jeg ikke sagt dig, Sir John, da du før omtalte det, at det ikke kunde skee? De spiste sidst hos os.“

„De, Sir John, og jeg,“ sagde Mrs. Jennings, „vilde ikke bryde os om nogen slig Ceremoni.“

„Da vilde De være meget uopdragen,“ raabte Mr. Palmer.

„Min Kjære, du modsiges Enhver,“ sagde hans Kone med sit sædvanlige Smil. „Veed du, at du er meget uhøflig?“

„Jeg vidste ikke, at jeg modsagde Nogen ved at kalde din Moder uopdragen.“

„Ja, De maa fornærme mig saameget De lyster,“ sagde den gamle godmodige Dame. „De har modtaget Charlotte af min Haand, og De kan ikke give mig hende tilbage. See, der har jeg dog Fordeel over Dem.“

Charlotte loe hjertelig ved at tænke paa, at hendes Mand ikke kunde blive hende qvit, og sagde for-

nærmende, at hun ikke befymrede sig om, hvor vred han var paa hende, da de dog skulde leve sammen. Det var umuligt, at Nogen kunde være mere godmodig eller lykkelig end Mrs. Palmer. Den overlagte Lige-gyldighed, Uartighed og Misfornøielse hos hendes Mand forarsagede hende ingen Smerte; og naar han skjændte paa hende eller fornærmede hende, var hun ligegyldig.

„Mr. Palmer er saa morsom,” sagde hun, hvilstende til Elinor, „han er altid i fortrædeligt Lune.”

Efter nogle Observationer fandt Elinor ham ingenlunde af Naturen saa ond og uopdragen, som han ønskede at ansees for. Hans Temperament var maaskee lidt pirret ved at finde, at han, ligesom saa mange af hans Kjønn, der lade sig henrive af Skjønhed, dog var en Mand til en meget ensfoldig Kone — men hun vidste, at denne Daarskab var for almindelig til at en forstandig Mand længe kunde lade sig fortrædige deraf. Det var snarere et Dnske om Udmærkelse, der gjorde, at han angreb Enhver og at han overdrev enhver Ting. Det var et Dnske om at ville synes fløgere end Andre. Denne Aarsag var for almindelig til at opvække hendes Forundring; men denne Dpsørjel, om den end stammede fra hans

Overlegenhed i Uhøflighed, funde ikke fængsle Noget, ikke engang hans Kone.

„O, min kjære Miss Dashwood,“ sagde Mrs. Palmer kort Tid derefter, „jeg har en saadan god Leilighed til at invitere Dem og deres Søster. Vil De komme til os i Julen paa Cleveland og blive der nogen Tid? Nu, jeg beder Dem, og kom medens Westons ere hos os. De kan ikke troe, hvor glad jeg vil blive! Det vil blive herligt! — Min Kjære,“ sagde hun, idet hun vendte sig til sin Mand, „længes du ikke efter at see Miss Dashwoods paa Cleveland?“

„Jo vist,“ svarede han bidende, „jeg havde ingen anden Hensigt med at komme til Devonshire.“

„See der,“ sagde hun, „De seer, at Mr. Palmer venter Dem; saa kan De da ikke afflaae det.“

Begge affloge bestemt hendes Indbydelse.

„Men De maa og skal komme. Jeg er vis paa, at De ville synes om det. Westons ere da hos os, og det vil blive meget ypperligt! De kunne ikke forestille Dem, hvor smuk Cleveland er; og vi ere saa glade, thi Mr. Palmer reiser omkring i Landet for at faae Stemmer til Valget; og der kommer da saa Mange for at spise tilmiddag hos os, det er fortryllende! Men, stakkels Mand! det er meget trættende

for ham! thi han er tilbøielig til at ville gjøre alle Andre liig sig selv."

Elinor kunde neppe skjule et Smil, idet hun samtykkede i det Besværlige i denne Forretning.

"Hvor henrykkende vil det ikke være," sagde Charlotte, "naar han er i Parlamentet! — vil det ikke? Hvor jeg skal lee! Det vil blive saa latterligt at see alle hans Breve betegnede med M. P.*) Men veed De vel, at han ikke vil frankere mine Breve? Han siger, at han ikke vil. Gjør Du ikke, Mr. Palmer?"

Mr. Palmer gav ikke Agt paa hende.

"Han kan ikke lide Skriveri," vedblev hun, "han siger, at det er aldeles uanstændigt."

"Nei," sagde han, "jeg har aldrig sagt noget saa Ufornuftigt. Overøs mig ikke med alle dine Overdrivelser."

"Der seer De nu, hvor morsom han er. Det er altid hans Manceer! Undertiden vil han ikke tale til mig en heel Dag, og saa kommer han frem med noget rigtig Morjomt — det er altid om Noget!"

Hun bragte Elinor i Forundring, da de traadte

*) M. P. betyder Medlem af Parlamentet.
Forstand og Hjerte. I.

ind i Dagligværelset, ved at spørge hende, om hun ikke holdt overordentlig meget af Mr. Palmer.

„Jo vist,“ sagde Elinor, „han synes at være meget behagelig.“

„Jeg er meget glad derfor. Jeg tænkte nok, at De holdt af ham, han er saa munter; og Mr. Palmer er meget fornøiet med Dem og Deres Søstre, og De kan ikke gjøre Dem et Begreb om, hvor skuffet han vilde blive, dersom De ikke kommer til Cleveland. Jeg kan ikke begribe, hvorfor De vil afslaae det.“

Elinor var atter nødsaget til at afslaae hendes Indbydelse; og ved at forandre Talens Gjenstand, gjorde hun en Ende paa hendes Overtalelse. Hun tænkte det var sandsynligt, at da Mrs. Palmer levede i samme Egn som Willoughby, kunde hun maaskee give en mere fuldstændig Beskrivelse af hans Charakter end den Middletons afbrudte Bekjendtskab med ham kunde afgive, og hun var ivrig i at faae en saadan Befræstelse paa hans gode Charakter, som kunde ophæve al mulig Frygt for Marianne. Hun begyndte med at spørge, om de saae meget til Willoughby paa Cleveland og om de vare nøiere bekjendte med ham.

„O, min Kjære, ja vist; jeg kjender ham meget godt,“ svarede Mrs. Palmer, „endskiøndt jeg aldrig

har talt med ham; men jeg har stedsse seet ham i Byen. Hvorledes det end er, saa er det altid hændtes, at naar jeg var paa Barton, da var han ikke paa Allensham. Mama saae ham der engang, men jeg var hos min Onkel i Weymouth; dog tør jeg sige, at vi vilde have Leilighed til at see ham i Somersetshire, dersom det ikke stedsse havde været Tilfældet, at vi aldrig have været der paa samme Tid. Jeg troer ikke, at han er meget paa Combe. Men om han var der nok saa meget, saa vilde dog Mr. Palmer ikke besøge ham der, thi han er altid i Opposition, og det er desuden saa langt fra os. Jeg veed meget godt, hvorfor De spørger mig; Deres Søster skal giftes med ham. Jeg er overordentlig glad derved, thi jeg vil saae hende til Naboe."

"Bed Gud," sagde Elinor, "De kender meget bedre denne Sag end jeg, dersom De forveenter et saadant Parti."

"Sag ikke at benægte det, thi Enhver taler derom. Jeg forsikrer Dem om, at jeg hørte det i London."

"Min kjære Mrs. Palmer!"

"Jeg forsikrer Dem derom. Jeg mødte Oberst Brandon i Mandagsmorges i Bondstreet, netop som

vi skulde forlade Byen, og han fortalte mig strax derom."

"De sætter mig meget i Forundring. Oberst Brandon tale til Dem derom! Sandhed, De maa have taget fejl! At give en saadan Underretring til en Person, der ikke kunde interessere sig derfor, om det endog var sandt, det svarer ikke til Oberst Brandons Charakter."

"Men jeg kan forsikre Dem for, at det er Tilfældet, og jeg vil sige Dem, hvorledes det skete. Da vi mødte ham, vendte han om og gik med os, og saa begyndte vi at tale om min Søster og min Svoger, og blandt Andet sagde jeg til ham: „Der er kommet en ny Familie til Barton Hus, efter hvad jeg hører, Herr Oberst; Mama skriver mig til, at de ere meget smukke, og at een af dem skal giftes med Willoughby paa Combe Magna. Er det sandt? naturligviis, De maa vide det, da De har været fornylig i Devonshire"

"Og hvad sagde Obersten?"

"O, han sagde ikke meget;" men han saae ud, som om han vidste at det forholdt sig saaledes; fra dette Dieblis ansaae jeg det for sandt. Det vil blive herligt! Naar skal det være?"

"Jeg haaber, at Mr. Brandon var meget vel?"

„O ja, meget vel; og han roste Dem saa meget, han gjorde ikke andet end at sige smukke Ting om Dem.“

„Jeg føler mig smigret over hans Roes. Han synes at være en fortræffelig Mand og han er meget behagelig.“

„Det synes jeg ogsaa. Han er ret en henrivende Mand, saa det er meget kjædelig, at han er saa alvorlig og forstemt. Mama siger, at han ogsaa var forelsket i Deres Søster. Jeg forsikrer Dem, at det er en stor Compliment, hvis det er Tilfældet, thi han forelsker sig fast i Ingen.“

„Er Mr. Willoughby meget bekendt i Deres Egn i Somersetshire?“ sagde Elinor.

„O ja! meget; — det vil sige, jeg troer ikke, at mange Folk ere bekendte med ham, thi Combe Magna ligger saa afsides; men de synes Alle, at han er meget behagelig, det tør jeg forsikre Dem om. Ingen kan blive mere afholdt end Mr. Willoughby, hvorhen han end gaaer, og det maa De sige Deres Søster. Hun er en overdreven lykkelig Pige, at hun saaer ham; og han er endnu mere lykkelig ved at saaе hende, thi hun er saa smuk og behagelig, at Intet kan være for godt for hende. Alligevel er hun dog ikke smukkere end De,

det kan jeg forsikre Dem for; thi jeg anseer Dem Begge for udmærket smukke; og det samme gør Mr. Palmer, omendstjondt vi ikke kunde see ham igaa-
aastes til at tilstaae det."

Mrs. Palmers Kjendskab til Willoughby var ubetydeligt, men ethvert, selv det ubetydeligste, Bidnesbyrd interesserede Elinor.

„Jeg er saa glad, fordi vi endelig ere blevene bekjendte," vedblev Charlotte. „Dg nu haaber jeg, at vi bestandig ville forblive gode Venner. De kan ikke troe, hvormegat jeg har længtes efter at see Dem! Det er saa glædeligt, at De boer i Barton Huus! Intet kan ligne det! Dg det glæder mig saa meget, at Deres Søster bliver saa godt gift! Jeg haaber, at De ofte vil besøge Combe Magna. Det er over al Beskrivelse et smukt Sted."

„De har vel længe kjendt Oberst Brandon?"

„Ja, meget længe; siden min Søster blev gift. Han var en særdeles intim Ven af Sir Johns. Jeg troer," tilføiede hun i en dæmpet Tone, „at han vilde have været glad ved at see mig, dersom han kunde. Sir John og Lady Middleton ønskede det meget. Men Mama ansaae ikke dette Parti godt nok for mig, ellers

havde Sir John omtalt det til Obersten, og vi vare strax blevne gifte."

„Vidste Oberst Brandon ikke noget af Sir Johns Forslag til Deres Moder, førend det var gjort? Havde han aldrig omtalt sin Tilbøielighed for Dem?"

„O, nei; men dersom Mama ikke havde hørt Noget derimod, vilde han have ønsket det over alle Ting. Han havde ikke seet mig mere end to Gange; thi det var førend jeg forlod Skolen. Dog er jeg meget lykkeligere nu. Mr. Palmer er netop en Mand, som jeg holder af"

Stogthvende Capitel.

Den næste Dag retournerede Palmers til Cleveland, og de to Familier i Barton vare atter overladte til deres egne Fornøielser. Men dette varede ikke længe; Elinor havde neppe faaet deres sidste Besøg ud af Tanterne, havde neppe ophørt at undre sig over, at Charlotte var saa lykkelig uden Marsag, over at Mr. Palmer var saa simpel med gode Kundskaber, over det upassende Forhold mellem Mand og Kone — før end Sir Johns og Mrs. Jennings' virksomme Iver for at faae Selskab tilveiebragte nogle nye Bekjendte, som hun kunde faae Leilighed til at see og observere.

Paa en Morgentour til Exeter, som de havde foretaget sig, havde de truffet sammen med to unge Damer, som Mrs. Jennings strax opdagede at være af hendes Familie, og dette var tilstrækkeligt for Sir John til at invitere dem til Barton Park, saasnart

deres Besøg i Exeter var tilende. Deres Besøg her gjorde strax Plads for en Invitation som Sir Johns, og Lady Middleton var ikke lidt foruroliget ved Sir Johns Hjemkomst, da hun hørte, at hun meget snart kunde vente et Besøg af to Piger, som hun aldrig havde seet, og til hvis Elegance og Dannelse hun Intet kjendte; thi hendes Mands og Moders Forsikfringer i denne Retning havde Intet at betyde. At de vare hendes Slægtninge, gjorde Sagen endnu værre; Mrs. Jennings' Trøstegrunde vare imidlertid uheldigviis grundede, idet hun gjorde sin Datter opmærksom paa, at da de vare Cousins, kunde man ikke lægge nogen Bægt paa deres Elegance.

Da det imidlertid var umuligt at forhindre deres Komme, fandt Lady Middleton sig deri med hele en velopdragen Dames Philosophi, og hun tilfredsstillede sig selv ved fem eller sex Gange om Dagen at badle sin Mand paa en høflig Maade.

De unge Damer ankom, og deres Ydre var paa ingen Maade uædelt eller udannet. Deres Paaflædning var meget smuk, deres Opførsel meget høflig, og de vare meget fornøiede med Sir Johns Huus og henrykte over Bærelsernes Udstyr; de vare saa overdreven forelskede i Børn, at de, efterat have opholdt

sig paa Barton Park een Time, vare Lady Middle-
 tons Favoriter. Hun jagde, at de vare to meget be-
 hagelige Piger, Noget, der hos Hendes Naade gjaldt
 for en enthoufiastisk Beundring. Sir Johns Tillid
 til sin egen Dom blev ved denne Nøes forhøiet, og
 han tog strax ned til Barton Huus, for at fortælle
 Mijs Dashwoods om Mijs Steeles Ankomst, og for
 at forsikre dem om, at disse vare de sødeste Piger i
 Verden. En saadan Nøes havde imidlertid ikke meget
 at betyde. Elinor vidste, at de søde Piger i Verden
 kunde man finde i hele England med de meest for-
 skjellige Former, Ansigter, Charakter og Forstand.
 Sir John ønskede, at hele Familien strax skulde gaae
 med ham til Parken, for at tage hans Gæster i Die-
 syn. Gode, menneskefjærlige Mand! Det gjorde ham
 ondt at beholde en tredie Cousine for sig selv.

„Kom nu,“ sagde han, „jeg beder Dem, kom —
 De maa komme — jeg siger Dem, De skal komme.
 De kan ikke troe, hvormeget de vil holde af Dem.
 Lucy er overordentlig smuk, og dertil saa godmodig og
 behagelig! Børnene holde allerede af hende, som om
 hun var en gammel Bekjendt. Og de længes Begge
 efter at see Dem, thi de have hørt i Greter, at De
 ere de smukkeste Bæsnere i Verden; og jeg har sagt

dem, at det er meget sandt, og en heel Deel mere. Jeg er vis paa, at De ville blive fornøiede med dem. De have bragt hele Bognen fuldt af Legetøi til Børnene. Hvor kan De være saa modvillig i at komme! De ere dog Cousiner til dem paa en Maade. De ere mine Cousiner og Miss Steeles ere min Kones Cousiner, saa er De dog beslægtet med dem."

Men Sir John funde ikke bevæge dem. Han funde kun opnaae et Løfte om, at de vilde aflægge et Besøg i Parken om een eller to Dage, og forlod dem derpaa, forundret over deres Ligegyldighed, for at gaae hjem og paany prale af deres Beundring for Miss Steeles, som han allerede havde pralet af Miss Steeles Beundring for dem.

Da de omsider aflagde deres lovede Besøg og bleve introducerede for Miss Steeles, fandt de i den Ældstes Ydre intet Beundringsværdigt; hun var næsten tredive Aar og havde et simpelt og usøliomt Ansigt. Men den anden, som ikke var mere end to eller tre og tyve Aar, fandt de besad betydelig Skjønhed; hendes Ansigt var smukt, og hun havde et skarpt og hastigt Dine og en Mine, som, ihvorvel den ikke gav hende virkelig Fiinhed eller Skjønhed, dog gav hendes Person nogen Udmærkelse. Deres Opsørsel var meget

høflig, og Elinor indrømmede dem snart en Slags
 god Forstand, da hun saae med hvilken standhaftig og
 forstandig Opmærksomhed de behandlede Lady Middle-
 ton. De vare stedse henrykte over hendes Børn, be-
 undrede deres Skønhed og Agtsomhed og morede sig
 over deres Spilopper; og den Tid, som blev over-
 ladt dem fra denne overordentlige Høflighed, brugte
 de til at beundre, hvad Hendes Naade foretog sig,
 dersom hun foretog sig noget, eller med at tage Møn-
 stre af en eller anden af hendes elegante Klædninger,
 som hun Dagen tilforn havde henrevet dem med.
 Lykkeligt er det for dem, der viser deres Opmærksom-
 hed ved slige Svagheder, at omendstjøndt en fjærlig
 Moder, forat erholde Andres Roes over sine Børn,
 er det meest begjærlige af menneskelige Væsner, saa
 er hun dog tillige det meest lettroende; hendes For-
 dringer ere overdrevne; men hun vil tage imod Alt;
 og derfor blev den overordentlige Kjærlighed og Taal-
 modighed, hvormed Miss Steeles behandlede hendes
 Børn, af Lady Middleton betragtet uden den ringeste
 Forundring eller Mistillid. Hun saae med moderlig
 Velbehag paa alle de uforstammede Anmaaselser og
 Spilopper, som Cousinerne bifaldt. Hun saae paa,
 at deres Livhaand bleve opløste, Haaret revet hen bag

Dreerne, at deres Syæfter bleve gennemløgte og at deres Saxe og Knive bleve bortstjaalne, og tvivlede slet ikke om det var en gjensidig Fornøielse. Det frembragte ikke anden Forundring end den, at Elinor og Marianne kunde sidde og see derpaa, uden at tage den mindste Deel deri.

„John er saa munter idag!“ sagde hun, da han tog Miss Steeles Kommetørflæde og fastede det ud af Vinduet. „Han er saa fuld af Skjemstykker.“

Dg kort Tid derefter, da den anden Dreng kneb Miss Steeles Finger, bemærkede hun med Glæde: „Hvor William er lystig!“

„Dg her er min lille, søde Anna-Maria,“ vedblev hun, idet hun meget ømt fjærtegnede en lille Pige paa tre Aar, som ikke i de 10 sidste Minutter havde gjort Spektakel; „og hun er altid saa rar og saa stille — aldrig har Nogen en saa rolig lille Engel!“

Men uheldigviis, ved at kjæle saaledes for hende, fradsjede en Haarnaal ivagt Barnets Hals, og dente frembragte, af dette Mænster paa Sagmodighed, et saa heftigt Skrig, at en Markskriger ikke kunde gjøre det bedre. Moderens Forstræffelse var overdreven, men den kunde ikke overgaae Miss Steeles Urolighed,

og alle Tre vare saa beffjættigede med at gjøre Alt, hvad de formodede vilde lindre den Lilles Smerte. Hun blev sat paa sin Moders Skjød, bedækket med Kys, og Riiten blev badet med Ravendelvand af den ene Majs Steele, som laae paa Knæ for at hjælpe hende, og stoppede hendes Mund med Sukfergodt. Med en saadan Belønning for sine Taarer var Barnet flozt nok til ikke at ophøre med sit Skrig — det skreg og hulkede, og da de to Smaadrenge vilde røre hende, sparkede hun dem, og alle deres Kjælerier vare for- gjaeves, indtil Lady Middleton heldigviis erindrede, at da Abrikosjagt, ved en ligesaa ulykkelig Hændelse forrige Uge var bleven anvendt for en knuust Tinding, saa var det samme Middel sikkert godt for den ulykkelige Mijt, og et kort Ophold i den unge Ladys Skrigen gav dem Haab om at det ikke vilde blive afslaaet. Hun blev desaarig baaret paa sin Moders Arme ud af Bærelset, og da de to Drenge vilde følge med, nagtet deres Moder bad dem om at blive, saa bleve de fire unge Damer overladte til den Stilhed, som Bærelset ikke havde kjendt i flere Timer.

„Det stakkels lille Bæjen!“ sagde Majs Steele, saasnart de vare gaaede, „det kunde have blevet et meget alvorligt Tilfælde.“

„Jeg veed virkelig ikke, hvordan,“ udbød Marianne, „med mindre det havde været under ganske andre Omstændigheder. Men dette er den almindelige Maade at gjøre Alarm, hvor der slet ikke er Noget at gjøre Alarm over.“

„Hvor Lady Middleton er en sød Kone!“ sagde Lucy Steele.

Marianne taug; det var hende umuligt at sige, hvad hun ikke følte, hvor ubetydelig end Gjenstanden var; derfor maatte Elinor altid, naar Høfligheden fordrede det, paatage sig at sige Ujandheder. Hun gjorde ved denne Leilighed det bedste hun formaaede ved at tale om Lady Middleton med mere Varme end hun følte, men dog med mindre end Miss Lucy.

„O, Sir John,“ raabte den ældre Søster, „han er ret en fortryllende Mand.“

Her var Miss Dashwoods Roes simpel og retfærdig, uden at være overdreven. Hun bemærkede kun, at han var en godmodig og venlig Mand.

„Og hvilken lille fortryllende Familie de har! Jeg har aldrig før seet saadanne smukke Børn i mit Liv! Jeg tilstaaer, at jeg er ganske forelsket i dem, og jeg er altid meget indtaget i Børn.“

„Jeg har bemærket det,“ sagde Elinor smilende, „efter hvad jeg har seet idag.“

„Jeg troer,“ sagde Lucy, „at De anseer de store Middletons for lidt vel forkjælede; det ere de virkelig ogsaa; men det er Lady Middletons Natur; og jeg holder af Børn, der ere fulde af Liv og Munterhed. Jeg kan ikke lide dem, naar de ere stille og rolige.“

„Jeg tilstaaer,“ svarede Elinor, „at naar jeg er paa Barton Park, kommer jeg aldrig til at tænke paa stille og rolige Børn med Afsky.“

En kort Pause paafulgte; den blev afbrudt af Miss Steele, som syntes meget oplagt til Conversation, og som nu sagde noget afbrudt: „Hvad synes De om Devonshire, Miss Dashwood? Jeg kan tænke, at De var meget bedrøvet ved at forlade Sussex.“

Med nogen Forundring over det Ugejremme i dette Spørgsmaal, eller idetmindste over den Maade, paa hvilken det blev udtalt, svarede Elinor, at hun var det.

„Norland er jo et overordentlig smukt Sted, er det ikke?“ tilføjede Miss Steele.

„Vi have hørt Sir John beundre det tilstræffe-

ligt," sagde Lucy, som syntes at ethvert Forjvar var unødvendigt for hendes Søster.

„Jeg troer at Enhver, der har seet dette Sted, maa beundre det," svarede Elinor; „men det er ikke til at forlange, at Nogen skulde synes saa godt om det som vi."

„Og var der mange galante Herrer? Jeg tænker ikke, at De har saa mange i denne Deel af Verden; hvad mig angaaer, da synes jeg at der er en god Deel overalt."

„Men hvorfor troer du ikke, at der er saa mange gentile unge Gentlemen i Devonshire som i Sussex?" sagde Lucy, idet hun saae skamfuld paa sin Søster.

„Nei, min Kjære, jeg siger ikke, at der ikke findes saa mange. Jeg er vis paa, at der er mange fine, galante Herrer i Exeter; men hvorledes kan jeg vide, hvilke fine, galante Herrer der findes i Egnen af Morland? Jeg var kun bange for, at Miss Dashwoods fandt det kjedeligt paa Barton, dersom de ikke havde saa Mange, som de pleiede at have. Men maaskee bryde disse unge Damer sig ikke om galante Herrer, og finde lige saa megen Morstab foruden dem som i deres Selskab. Hvad mig angaaer, da synes jeg, at de ere meget behagelige, saafremt de flæde

sig med Smag og ere høflige. Men jeg holder ikke af at see dem naar de ere smudsige og urenlige. See nu, for Exempel, Mr. Rose i Exeter, en overordentlig smuk Mand, ganske en Cavaleer, Comptorist hos Mr. Simpson, og dersom De blot møder ham en Morgen, da kan man ikke see paa ham. Jeg kan tænke, at Deres Broder, Miss Dashwood, var ganske en Cavaleer, førend han giftede sig, da han var saa riig?"

„Jeg kan virkelig ikke sige det,“ svarede Elinor, „thi jeg forstaaer ikke fuldkommen Meningen af Ordet. Men det kan jeg sige, at dersom han var en Cavaleer før han giftede sig, da er han det endnu, thi der er ikke foregaaet den mindste Forandring med ham.“

„O, min Kjære, man forlanger aldrig af gifte Mænd, at de skulle være Cavalierer, de have andet at bestille.“

„Himmel! Anna,“ udbød hendes Søster, „Du kan ikke tale om andet end Cavalierer! — Miss Dashwoods maa jo troe, at du ikke tænker paa andet.“ Og for at forandre Samtalen begyndte hun at beundre Huset og Meublerne.

Denne Prøve af Miss Steele var tilstræffelig. Den vulgære Frihed og Daarsskab hos denældste

tilintetgjorde enhver Anbefaling, og da Elinor ikke paa Grund af den Yngstes Skjønhed eller fine Udseende, var blind for hendes Mangel paa virkelig Fiinhed og Kunstløshed, forlod hun Huset, uden at ønske at kjende dem bedre.

Det var ikke saaledes med Miss Steeles. De kom fra Exeter, vel forsynet med Beundring for Sir John Middleton, hans Familie, og for alle hans Slægtninge, og de udtalte ingenlunde med Rarrighed denne til hans smukke Cousiner, som de sagde at være de skønneste, fineste, fuldkomneste og behageligste Piger, som de nogensinde havde seet, og de vare glade ved at stifte et nærmere Bekjendtskab med dem. Og et nærmere Bekjendtskab fandt snort Elinor at være ganske uundgaaeligt; thi Sir John var aldeles paa Miss Steeles Side, og det vilde ikke nytte at opponere, og man maatte indvilge i den Slags Venstab, der bestaaer i at sidde een eller to Timer sammen i samme Værelse hver Dag. Sir John kunde ikke gjøre mere; men han vidste ikke, at der udfordredes mere; at være sammen, var i hans Mening at være intim, og da hans bestandige Planer for deres Sammenkomster lykkedes, tvivlede han ikke om, at de vare erflærede Venner.

For at gjøre ham Ret, da gjorde han Alt, hvad der stod i hans Magt for at forhøie deres Frihed, ved at gjøre Miss Steeles bekjendte med Alt, hvad han vidste eller sluttede sig til angaaende hans Cousins nærmeste Omstændigheder — og Elinor havde ikke seet dem mere end to Gange, førend den Ældste lyfkonstede hende, fordi hendes Søster havde været saa heldig at erobre en saa smuk Cavalier siden hun var kommen til Barton.

„Det vil være rart at faae hende gift saa tidlig,“ sagde hun, „og jeg hører, at han ganske er en Cavalier, og overmaade smuk. Og jeg haaber ogsaa, at De snart vil gjøre et godt Parti — men maaskee har De allerede en Ven i Baghaanden.“

Elinor kunde ikke vente, at Sir John havde været mere honet i at omtale sine Formodninger angaaende hendes Følelser for Edward, end han havde været det med Hensyn til Marianne; det var netop hans Yndlingspøg med hendes to Søstre; og siden Edwards Besøg havde de aldrig spilst sammen, uden at han havde druffet paa hendes Tilbøielighed, saa betydnende og med saa mange Binf og Nif, at det havde opvaakt almindelig Opmærksomhed. Bogstavet F. var ligeledes bleven saameget omtalt og havde

givet Anledning til saamegen Spøg, at dette Bogstav længe havde været anseet af Elinor for det vittigste Bogstav i Alphabetet.

Miss Steeles havde nu hele Fordelen af denne Spøg, og hos den Ældste opvakte den en Nysgjerrighed efter at faae den tilsigtede Gentlemans Navn at vide, hvilken, skjøndt ofte uforstammet udtalt, var en Sag, der bestjæftigede hendes Indgriben i deres Familiesager. Men Sir John kunde ikke længe bevæge sig til at vedligeholde den Nysgjerrighed, som han havde opvakt, thi han fandt nu ligesaa stor Glæde i at sige Navnet, som Miss Steele i at høre det.

„Hans Navn er Ferrars,” sagde han i en meget hørlig Hvisken, „men jeg beder Dem, tal ikke derom, thi det er en meget stor Hemmelighed.“

„Ferrars!” gjentog Miss Steele; „Mr. Ferrars er den lykkelige Mand, er han ikke? Hvorledes! Deres Svigerindes Broder, Miss Dashwood? En meget behagelig ung Mand, i sandhed; jeg kjender ham meget godt.“

„Hvorledes kan du sige det, Anna?” raabte Lucy, som i Almindelighed gjorde en Indvending mod alle hendes Søsters Forsikringer. „Fordi vi have seet

ham een eller to Gange hos vor Onkel, saa kunne vi ikke dog sige, at vi kjende ham meget godt."

Elinor hørte paa alt dette med Opmærksomhed og Forundring. Og hvem var denne Onkel? hvor boede han? hvorledes vare de blevene bekjendte? Hun ønskede meget at faae Conversationen angaaende denne Sag fortsat, ihvorvel hun ikke ønskede at deeltage i den; men der blev ikke sagt mere derom. Første Gang i sit Liv fandt hun hos Mrs. Jennings en Mangel enten til at gjøre nysgjerrige Spørgsmaal eller til at anbringe dem. Den Maade, paa hvilken Miss Steele havde omtalt Edward, forhøiede Elinors Nysgjerrighed; det forekom hende at være udtalt med Vndskab, og hun forudsatte at denne Dame enten vidste eller indbildte sig at vide noget til hans Vancere. Men hendes Nysgjerrighed var forgæves, thi Miss Steele lagde ikke Mærke til, naar Mr. Ferrars Navn blev omtalt, ligeiaalidt som Sir John ostere omtalte det.

Ende paa første Deel.

Forstand og Sierte.

Roman

af

Jane Austen.

Oversat fra Engelsk af Karup.

Anden Deel.

Kjøge.

Trykt paa L. Jordans Forlag hos G. Dettinger

1855.

Første Capitel.

Marianne, som aldrig besad nogen Overbærelse med Uforstømmethed, Simpelhed, Mangel paa Aandsrigthed, eller endog blot en Afvigelse fra hendes egen Smag, var paa Grund af hendes egen Sjælstilstand kun daarlig skicket til at synes om Miss Steeles eller til at imødefomme deres Venlighed; og den bestandige Kulde, hvormed hun behandlede dem, og som gjorde ethvert Forsøg paa en Tilnærmelse fra deres Side umulig, ansaae Elinor at nedstamme fra den Paatrængenhed, som snart blev synlig hos Begge, men især hos Lucy, som ikke undlod et Dieblif at gribe Leiligheden til Conversation eller at oplive deres Bekjendtskab ved en let og aabenhjertet Tilstaaelse om sine Følelser.

Lucy var af Naturen begavet; hendes Bemærkninger vare ofte rigtige og comisse; Elinor fandt

hende behagelig for en halv Times Selskab; men hendes Begavelse havde ikke modtaget nogen Forædling ved Opdragelse; hun var uvidende og ubelæst, og hendes Mangel paa a aandelig Udvikling, hendes Mangel paa de meest almindelige Kundskaber, kunde ikke skjules for Miss Dashwood, uagtet Lucys bestandige Bestræbelser derfor. Elinor betragtede hende med Medlidenhed for denne Forsømmelse af hendes Evner, som en god Lærdom vilde have gjort betydelige; men hun saa med mindre Deeltagelse hendes Mangel paa Delicatesse, Oprigtighed og Redelighed, som hendes Opmærksomhed, hendes Bestræbelser og hendes overdrevne Roes for Sir Johns forraadte; og hun kunde ikke finde nogen stadig Tilfredsstillelse i en Persons Selskab, som forenede Falskhed med Uvidenhed, hvis Mangel paa Lærdom gjorde enhver Conversation umulig, og hvis Opførsel mod Andre maatte gjøre enhver Opmærksomhed og Agtelse mod hende selv værdiløs.

„De vil synes, at mit Spørgsmaal er meget sælsomt,“ sagde Lucy til Elinor en Dag, da de spadserede sammen fra Parken til Barton Huus, „men jeg beder Dem sige mig, om De kjender Deres Evi-gerindes Moder, Mrs. Ferrars, personlig?“

Elinor anjaae dette Spørgsmaal for at være meget lælsomt, og hendes Ansigt udtrykte det, da hun svarede, at hun havde aldrig seet hende.

„Virkelig!“ svarede Lucy; „jeg undrer mig derover, thi jeg troede at hun oftere havde været paa Norland. Da kan De vel neppe sige mig, hvorledes hun er?“

„Nei,“ svarede Elinor; forsigtig nok til ikke at sige sin virkelige Mening om Edwards Moder, og ikke meget tilbøielig til at tilfredsstille, hvad hun anjaae for uforstammet Nysgjerrighed, „jeg kjender ikke noget til hende.“

„Jeg er vis paa, at De anseer mig med Forundring, fordi jeg spørger Dem om hende paa denne Maade,“ sagde Lucy, idet hun betragtede Elinor med Opmærksomhed; „men der ere maaskee Grunde — jeg vilde ønske, at jeg turde; men alligevel haaber jeg, at De vil vise mig den Retfærdighed ikke at ansee mig for impertinent.“

Elinor gav hende et høfligt Svar, og de gif nu saa Minuter i Taushed. Denne blev afbrudt af Lucy, som fornyede Samtalen, idet hun sagde med Estertryk:

„Jeg kan ikke bære den Tanke, at De skulde ansee mig for uforstammet nysgjerrig; jeg vilde hellere

lide det Bæreste, end at De skulde tænke dette om mig, De, hvis Agtelse jeg skatter saa høit. Dog frygter jeg ikke for at have Tillid til Dem. Ja, jeg skulde virkelig være glad ved at modtage Deres Raad, angaaende hvordan jeg skal forholde mig i en saa critisk Stilling som min er; men dog er der ingen Leilighed til at besvære Dem dermed. Det gjør mig ondt, at De ikke kjender Mrs. Ferrars."

„Det gjør mig ondt, at jeg ikke kjender hende," sagde Elinor mod stor Forundring, „dersom det kunde være Dem til nogen Nytte at høre mine Meninger om hende. Men jeg vidste virkelig ikke, at De kjendte denne Familie saa nøie, og jeg tilstaaer Dem derfor, at et saa alvorligt Spørgsmaal satte mig i nogen Forundring."

„Jeg kan tænke at De maa forundre Dem, og og jeg undrer mig ikke derover. Men dersom jeg turde sige Dem Alt, da vilde De ikke være saa forundret. Mrs. Ferrars staaer vistnok ikke i noget Forhold til mig for Diebliffet — men den Tid vil komme — hvor snart den vil komme vil beroe paa hende — da vi ville blive meget nære Paarørende."

Hun ned slog Diet med elskværdig Undseelse, me-

dens hun taledes, og tilfæstede Elinor et Sideblif for at see, hvad Birkning det havde gjort.

„Min Gud!“ raabte Elinor, „hvad mener De? De kjender Mr. Robert Ferrars? Er det muligt?“ Og hun følte sig ikke meget smigret ved at have en saadan Svigerinde.

„Nei,“ svarede Lucy, „ikke Mr. Robert Ferrars — jeg har aldrig seet ham i mit Liv; men,“ her fæstede hun sit Blif paa Elinor, „men hans ældre Broder.“

Hvad følte Elinor i dette Dieblif? Bestyrtelse vilde have været for piinlig og gribende, dersom den ikke havde været ledsaget af en samtidig Tvivl om Vissheden deraf.

Hun vendte sig til Lucy med taus Forbauselse, uden at formaae at gennemskue hende eller hendes Uttring; og omendstjøndt hun skiftede Farve, var hun dog fast i sin Tvivl og følte sig hverken greben af et hysterisk Anfald eller en Besvimelse.

„De maa nok forundre Dem,“ vedblev Lucy, „De kan sandelig ikke have hørt den mindste Anelse derom; thi jeg tør indestaae for, at han aldrig har givet det mindste Bink derom til Dem eller Deres Familie; det har altid været en Hemmelighed, og den har troligen været skjult i mit Bryst indtil denne

Time. Ingen af mine Slægtninge veed noget deraf, undtagen Anna, og jeg vilde ikke have omtalt det til Dem, dersom jeg ikke havde vidst, at jeg kunde stole paa Deres Taushed; jeg følte imidlertid, at De maatte ansee det meget sælsomt af mig, at gøre Dem saa mange Spørgsmaal om Mrs. Ferrars, og derfor troede jeg at burde forklare mig. Og jeg troer ikke, at Mr. Ferrars vil blive misfornøiet, fordi jeg har betroet Dem denne Hemmelighed, thi han nærer den største Agtelse for Deres Familie og anseer saavel Dem som Miss Marianne og Margaret som sine Søstre." Hun gjorde en Pause.

Elinor forblev nogle Diebliske taus. Hendes Forundring over det, hun hørte, var for mægtig til at hun kunde fremføre et Ord. Men tilsidst opmandede hun sig til at tale, og til at tale forsigtigt; hun sagde med en Stolighed, der temmelig godt var istand til at skjule hendes Forundring og Ængstelse: „Med Tilladelse at spørge, hvor længe har De været forlovet med ham?"

„Vi have været forlovet i de sidste fire Aar."

„Fire Aar!"

Uagtet Elinors Ængstelse kunde hun dog ikke troe dette.

„Jeg viste ikke,“ sagde hun, „at De nogensinde havde kjendt hinanden førend igaar.“

„Dog er vort Bekjendtskab meget gammelt. De veed, at han blev opdragen af min Onkel i en meget lang Tid“

„Deres Onkel?“

„Ja, Mr. Pratt. Har De aldrig hørt ham tale om Mr. Pratt?“

„Jeg troer det,“ svarede Elinor med en Aandsanstrængelse, der stod i Forhold til hendes stigende Bevægelse.

„Han var fire Aar hos min Onkel, som boer i Longstaple, nærved Plymouth. Det var der, at vort Bekjendtskab begyndte; thi jeg og min Søster vare ofte i Besøg hos Onkels; og her bleve vi ogsaa forlovede, dog ikke førend et Aar efter at han var demitteret; men han var efter den Tid stedsse sammen med os. Jeg var først meget uvillig til at gaae ind derpaa, uden hans Moders Vidende og Indrømmelse; men jeg var for ung og elskede ham for høit til at være saa stolt, som jeg burde have været det. Omendstjøndt De ikke kjender ham saa godt som jeg, Miss Dashwood, saa har De dog nok erfaret, at han formaaer at fængsle en Pige.“

„Bistnok," svarede Elinor, uden at vide hvad hun sagde; men efter et Dieblis Eftertanke tilsviede hun, med forhøiet Bished om Edwards Vre og Rjærlighed og om Lucys Usandhed: „Forlovet med Mr. Edward Ferrars! Jeg tilstaar, at jeg føler mig meget forundret over det, De fortæller mig — jeg beder Dem tilgive mig; men De maa have taget feil af Navn eller Person. Vi kunne ikke mene den samme Mr. Ferrars."

„Vi kunne ikke tage feil," sagde Lucy smilende; „det er Mr. Edward Ferrars, Mrs. Ferrars af Park-streets ældste Søn, og Broder til Deres Svigerinde, Mrs. John Dashwood; De maa tillade mig at sige Dem, at jeg ikke let kan bedrages, hvad den Mand's Navn angaaer, paa hvem hele min Lykke beroer."

„Det er underligt nok," svarede Elinor i en piinlig Bestyrtelse, „at jeg aldrig har hørt ham omtale Deres Navn."

„Nei, i Betragtning af vor Stilling er det ingenlunde underligt; det har været vor største Omfjorg at holde Sagen hemmelig. — De fjender Intet til mig eller min Familie, og derfor har han ikke havt Leilighed til at berøre mit Navn for Dem. Og da han altid har frygtet for at hans Søster skulde faae No-

get at vide desangaaende, saa havde han ogsaa fra denne Side Aarsag nok til ikke at omtale mig."

Hun forstummede. Elinor tabte sin Sikkerhed; men hun tabte ikke sin Selvbeherfskelse.

"De har været forlovet med ham i fire Aar," sagde hun med en fast Stemme.

"Ja, og Himlen maa vide, hvorlænge vi maa vente. Staffels Edward, det pincer hans Hjerte! Derpaa tog hun et Miniaturportrait op af sin Lomme og tilføiede: „For at undgaae Feiltagelse, vær saa god at betragte dette. Jeg gjør ham Uret, men jeg haaber at De ikke kan betvivle, til hvem det er malet. Jeg har havt det de sidste tre Aar."

Hun gav Elinor det, medens hun taledede, og da Elinor saa Portraitet, funde hun ikke tvivle om, at det var Edwards Portrait, hvormeget hun end ønskede at opdage Usandheden. Hun rakte Lucy Portraitet i samme Dieblif, idet hun erkjendte Righeden.

"Jeg har aldrig været istand til at give ham mit Portrait, hvilket bekymrer mig meget, da han altid har ønsket det. Men jeg vil lade mig portraitere ved den første den bedste Leilighed.

"De har fuldkommen Ret," svarede Elinor rolig.

De gif nu nogle faa Skridt uden at tale. Lucy taledede først.

„Jeg er vis paa," sagde hun, „at De vil beholde denne Hemmelighed, da De let kan indsee, hvilken Betydning det maa have for os, at hans Moder ikke faaer det at vide; thi jeg tør sige, at hun aldrig giver sit Minde dertil. Jeg har ikke nogen Formue, og jeg troer, at hans Moder er en meget stolt Dame."

„Jeg har ikke anmodet Dem om at betro mig Deres Hemmelighed; alligevel gjør De mig ikke mere end Ret, naar De er forsikret om, at De kan stole paa min Taushed. Deres Hemmelighed er begravet i mig. Men undskyld, dersom jeg maa føle mig forundret over en saadan unyttig Tilstaaelse. De maa kunne indsee, at den Omstændighed, at jeg veed denne Historie, ikke kan forøge dens Hemmelighed."

Idet hun sagde dette, saae hun med Alvor paa Lucy, for om muligt at opdage Noget i hendes Ansigt, maaskee Usandheden af den første Deel af hvad hun havde sagt; men Lucys Ansigt forandrede ikke sit Udtryk.

„Jeg var bange for at De skulde troe om mig, at jeg var for meget fri, idet jeg fortalte Dem alt Dette," sagde hun „Det er vel sandt, at jeg ikke har

kjendt Dem længe, idetmindste personlig; men jeg har
 kjendt Dem og hele Deres Familie af Besskrivelse i
 lang Tid, og saasnart jeg saae Dem, var det mig
 som om jeg havde kjendt Dem længe. Ved Siden
 heraf fandt jeg, at det var min Pligt at give Dem
 en Forflaring, efterat jeg havde gjort Dem saadanne
 Spørgsmaal om Edwards Moder; jeg er saa ulykke-
 lig, fordi jeg ikke har et Bæsen, som jeg kan raad-
 føre mig med. Anna er den eneste Person, som veed
 det, og hun har ikke nogen Dømmekraft; hun gjør
 mig tvertimod mere Skade end Gavn, thi jeg er i en
 stadig Frygt for at hun skal forraade mig. Hun kan
 ikke holde sin Mund, som De maaskee har lagt Mærke
 til; jeg var i den største Frygt igaar, da Edwards
 Navn blev omtalt af Sir John, at hun havde fortalt
 det Hele. De kan ikke troe, hvormegget jeg lider der-
 for. Jeg forundrer mig over at jeg endnu lever,
 efter alt Det jeg har udstaaet de fire sidste Aar for
 Edwards Skyld. Alt har været i saadan en søvende
 Tilstand, i saadan en Uvisshed; jeg seer ham saa sjæl-
 dent; vi have kun seet hinanden to Gange om Aaret.
 Jeg forundrer mig kun over, at mit Hjerte ikke er
 bristet."

Her fremtog hun sit Komætorflæde; men Elinor følte ikke nogen Medlidenhed.

„Undertiden,“ vedblev Lucy, efterat have tørret sine Øine, „tænker jeg paa, om det ikke var bedre at ophæve denne Forbindelse.“ Da hun sagde dette, saa hun paa Elinor. „Men til andre Tider har jeg ikke Fasthed nok til at ophæve den. Jeg kan ikke taale at gjøre ham saa elendig, som den blotte Tanke derom vilde gjøre ham. Og hvad mig selv angaaer, da troer jeg — saa kjær er han mig — at det vilde være mig umuligt. Hvad vilde De raade mig til i saadant et Tilfælde, Miss Dashwood? Hvad vilde De selv gjøre?“

„Tilgiv mig,“ svarede Elinor, studjende over Spørgsmaalet; „men jeg kan ikke give Dem noget Raad. Deres egen Følelse maa være Deres Rettesnor.“

„Bistnok,“ vedblev Lucy efter saa Minutters Taushed, „vil hans Moder skifte med ham engang, men den stakkels Edward er saa nedslaaet derover! Synes De ikke, at han var forstræffelig nedslaaet, da han var i Barton? Han var saa elendig, da han forlod os i Longstaple for at besøge Dem, at jeg var bange for De vilde ansee ham for syg.“

„Kom han fra sin Onkel, da han ffdst besøgte os?“

„O ja; han havde været sammen med os i fjorten Dage. Troede De maaskee, at han kom lige fra London?“

„Nei,“ svarede Elinor, idet hun tilfulde følte, at hver Omstændighed vidnede om Lucys Sandhed. „Jeg erindrer at han sagde, at han havde været i fjorten Dage hos nogle Venner i Nærheden af Plymouth.“ Hun erindrede paa samme Tid, at han slet ikke havde omtalt Noget om disse Venner, og at han havde været taus endog med Hensyn til deres Navn.

„Syntes De ikke, at han var meget nedstemt?“ gjentog Lucy.

„Jo vi gjorde, da han ankom.“

„Jeg bad ham om ikke at vise sig saaledes, da jeg frygtede for, at De vilde slutte Dem til Marsagen; det gjorde ham saa melancholisk, at han ikke kunde blive hos os mere end fjorten Dage, især da han saae, at jeg gjorde saa meget af ham. Stakkels Edward! Jeg er bange for, at det samme er Tilfældet med ham nu; thi han skriver i en meget nedstemt Tone. Jeg hørte netop fra ham kort Tid før jeg forlod Exeter.“ Her tog hun et Brev op af Lommen, og viste Elinor med

Omhyggelighed Udskriften. „De kjender vistnok hans Haand, det er en fortryllende Haand; men det er ikke skrevet saa godt som sædvanlig. Han har været træt, thi han har skrevet Papiret saa fuldt som det lod sig gjøre.“

Elinor saae at det var Edwards Haandskrift, og hun kunde nu ikke tvivle længere. Portraitet havde hun tænkt hændelsesviis at være kommen i Lucys Hænder; det var maaskee ikke Edwards Gave; men en Correspondance imellem dem ved Breve kunde fun bestaae under en virkelig Forlovelse, kunde ikke have sin Grund i andre Forhold; i saa Minutter var hun overbevist — hendes Hjertes Slag standjede og hun kunde neppe staae opreist; mere Aandsnærværelse var uundgaaelig nødvendig; hun kjæmpede med Fasthed imod sine Følelser, og Følgen svarede ganske til hendes Hensigt.

„I at skrive til hinanden,“ sagde Lucy, idet hun lagde Brevet i sin Lomme, „bestaaer hele vor Glæde i den lange Adskillelse. Ja, jeg har en anden Glæde i hans Portrait, men stakkels Edward har ei engang den. Dersom han blot havde mit Portrait, siger han, da vilde han føle sig mindre ulykkelig. Jeg gav ham en Haarlok til hans Ring, da han sidst var i Longstaple,

og det glædede ham noget, men dog ikke saameget som et Portrait. Maaskee lagde de Mærke til Ringen, da De saae ham?"

„Ja,“ sagde Elinor med en fast Stemme, under hvilken en Fortvivlelse var skjult, der overgik Alt, hvad hun forhen havde følt. Hun var tilintetgjort, forvirret og forbauet.

Ulykkeligvis havde de nu naaet Barton Huus, og Conversationen maatte afbrydes. Efterat have siddet et Par Minutter, vendte Miss Steele tilbage til Parken, og Elinor var nu overladt til sine egne Tanter og sin Ulykke.

Andet Capitel.

Hvor ubetydelig end hendes Tiltro til Lucys Sandhed var, saa var det dog umuligt for hende, ved nærmere Overveielse, at forudsætte, at der her, under saadanne Omstændigheder som disse, hvor der ikke kunde have været Fristelse fra Lucys Side til at opfinde en Løgn af den Natur, var Forstillelse. Det, som Lucy havde forsikret at være Sandhed, kunde og turde Elinor ikke længere betvivle, saameget mere som det paa enhver Maade ved slige Sandsynligheder og Beviser var godtgjort, og kun modsagt af hendes egne Ønster. Deres Leilighed til Bekjendtskab hos Mr. Pratt var paa eengang utvivlsom og foruroligende; og Edwards Visit i Nærheden af Plymouth, hans Melancholi, hans ubestemte Forhold til hende, hans Utilfredsstillelse med sine egne Udsigter, det nye Kjendskab hos Miss Steeles til Norland og deres Familie-

forbindelser, som ofte havde forundret hende — Portraitet, Brevet, Ringen, gjorde hele Historien saa sandsynlig, at den betog hendes Frygt for at bedømme ham uretfærdig, og den viste, hvor slet han havde behandlet hende, noget, som hendes Hengivenhed ikke kunde skjule. Hendes Fortrydelse over en slig Handlemaade, hendes Brede over at have været hans Nar, overlod hende et Dieblif til hendes Selvfølelse. Men andre Ideer, andre Tanter opstode snart hos hende. Havde Edward havt til Hensigt at bedrage hende? Havde han udviklet en Kjærlighed til hende, som han ikke følte? Var hans Forlovelse med Lucy en Hjertensforlovelse? Nei, hvad det end forhen maatte have været, saa kunde dette dog ikke nu være Tilfældet. Hans Kjærlighed var jo ganske hendes. Hun kunde ikke være bedraget i dette. Hendes Moder, Søstre, Fanny, Alle havde været overbeviste om hans Følelser for hende paa Norland. Det var ikke hendes egen Forsængeligheds Illusion. Han elskede hende visjelig. Hvormeget lindrede denne Overbeviisning ikke hendes Hjerte? Hvormeget fristede dette hende ikke til at tilgive? Han var meget at dable, fordi han var forblevet paa Norland, da han følte at hendes Indflydelse over ham var mere end den burde

være. I dette funde han ikke forsvares. Men havde han fornærmet hende, hvormeget mere havde han ikke gjort sig selv Uret; dersom hendes Stilling var beklagelig, da var hans haabløs. Hans Uflogskab vilde gøre hende elendig nogen Tid; men det syntes som om den vilde gøre ham det for bestandig. Hun funde maaſkee gjenerholde sin Rolighed; men han, hvad havde han at vente i Fremtiden? Kunde han nogensinde blive lykkelig med Lucy Steele? Kunde han, om han end ikke besad nogen Tilbøielighed for Elinor, med sin Nedelighed, sin Delikatesse og sin Værdom, blive tilfredsstillet med en Kone som Lucy, ubelæst, listig og selvist?

Den nittenaarige Daarſkab funde naturligtviis skjules for ham af hendes Skjønhed og Godmodighed; men de fire paafølgende Aar — Aar, som, naar de blive forstandig anvendte, give Forstanden en betydelig Udviſling — maatte nu aabne hans Øine for hendes Mangel paa Opdragelse, medens den samme Tid, som nu var anvendt af hende i simpelt Selſkab og fræffe Handlinger, maaſkee havde givet hendes Skjønhed en intereſſant Charakter.

Naar han havde følt stor Banſſelighed fra sin Moders Side, dersom han vilde have ægtet Elinor,

hvormeget større maatte han ikke føle den, naar Gjenstanden for hans Kjærlighed var ringere med Hensyn til Familie og Formue! Disse Banffeligheder, ved Siden af et Hjerte saa vidt forskjelligt fra Lucys, maatte vel ikke gjøre ham meget utaalmodig; men ulykkelig var den Mands Stilling, som kun ved Haabet om Opposition fra hans Moder og dennes Uvenlighed kunde føle Trøst.

Medens disse Tanter paa pinligt fulgte paa hinden, græd hun mere for ham end for sig selv. Overbevist om, at hun ikke havde gjort Noget, hvorfor hun kunde fortjene sin nærværende Ulykke, og trøstet ved den Tanke, at Edward havde gjort Noget, hvorved han maatte tabe hendes Agtelse, troede hun nu at kunne, endog med Indtrykket af den første Storm, vise sig for sin Moder og sine Søstre, uden at disse formaaede at gennemskue hende. Ja, hun formaaede endog at fatte sig saameget, at da hun var sammen med dem ved Middagsbordet, to Timer efter at hun havde tabt sine skønneste Forhaabninger, kunde Ingen opdage, at Elinor sørgede hemmeligt over Hindringer, der vilde for bestandigt stille hende fra Gjenstanden for hendes Kjærlighed — og at Marianne i sit Indre dvælede ved en Mands Fuldkommenheder,

af hvis hele Sjæl hun følte sig gennemtrængt og hvem hun ventede at gjensee i enhver Kærlighed, der førte forbi deres Hus.

Den Nødvendighed, at skjule det, som med Tillid var bleven hende betroet, for sin Moder og Marianne, omendstjondt det kostede stadige Anstrængelser, var dog ikke nogen betydelig Forøgelse af Elinors Fortvivlelse. Tvertimod var det for hende en Trøst, ikke at betroe dem Noget, der vilde give dem Rummer eller forårsage, at de vilde fordømme Edward, ifølge den store Kjærlighed, de nærede for hende — Noget, som hun ikke følte sig istand til at bære.

Fra deres Raad eller Conversation vidste hun at hun ei kunde faae nogen Lindring; deres Dmhed og Sorg vilde forhøie hendes Rummer, medens hendes Selvbeherfskelse hverken vilde styrkes af deres Exempel eller deres Moes. Hun følte sig stærkere ene, og hendes egen gode Forstand hjalp hende saameget, at hendes Fasthed blev uroffet, hendes ubefymrede Udseende forblev det samme, Noget, som under saadanne Dmstændigheder vilde være de Andre umuligt.

Saameget hun end havde lidt under hendes første Conversation over denne Gjenstand med Lucy, saa følte hun dog snart et inderligt Ønske om at fornye

den, og dette for mere end een Marjags Skyld. Hun ønskede atter at høre Noget om deres Forlovelse — hun ønskede nærmere at faae Dplysning om, hvor meget Lucy følte for Edward, om der var nogen Dyrigtighed i hendes Udsagn om hendes Kjærlighed til ham, og hun ønskede i Særdeleshed at overbevise Lucy om, ved den Beredvillighed, hvormed hun atter optog denne Gjenstand, og ved den Rolighed, hvormed hun omtalte det, at hun kun interesserede sig derfor som en Veninde, Noget, som hun frygtede for at Lucy maatte betvivle, paa Grund af Elinors ufriwillige Bevægelse under Morgensamtalen. At Lucy havde Grund til at være jaloux paa hende, var meget sandsynligt; det var tydeligt, at Edward stedse havde omtalt Elinor for hende med Agtelse og Respekt, ikke alene af Lucys Tilstaaelse herom, men meget mere af hendes Tillid til Elinor, efter et saa kort Bekjendtskab, i at betroet Denne en saa betydelig Hemmelighed. Og selv Sir Johns Spøg maatte have bidraget Sit. Men alene det, at Elinor følte sig overbevist om at være elsket af Edward, var under alle andre Omstændigheder nok for hende til at troe, at Lucy maatte være jaloux, og at hun virkelig var det, fremgik af hendes Tillid. Hvilken anden Grund funde der vel

have været for hende til at indvie Elinor i denne Sag, end den, at hun vilde gøre Denne opmærksom paa, at hun havde større Fordringer paa Edwards Kjærlighed end Elinor, og for at lade Denne forstaae, at hun ikke skulde tænke paa ham i Fremtiden? Det fæstede hende kun liden Møie at forstaae disse Hensigter, og hun var fast besluttet paa at handle ærligt og ædelmodigt mod hende, at befjæmpe sine Følelser for Edward og at see ham for Fremtiden saa lidt som muligt. Hun kunde ikke nægte sig selv den Triumph at overbevise Lucy om, at hendes Hjerte ikke var saaret. Og da der ikke kunde være noget Smerteligere at erfare for Elinor angaaende denne Gjenstand end det, hun allerede havde erfaret, saa trivlede hun ikke om sin Styrke til at gjentage Sagen i sine Enkeltheder.

Imidlertid viste der sig, for at iværksætte dette Forsæt, ikke strax nogen Leilighed, endskjøndt jaavel Elinor som Lucy vilde benytte den første den bedste; Veiret var ikke godt nok til at de kunde spadserere sammen, og uagtet de hveranden Aften saae hinanden, enten hos Sir Johns eller i Barton Huus, saa kunde de dog ikke bekvemme sig til en Conversation. Et Conversationselskab var noget fremmed for Sir John

og Lady Middleton, og desaaarsag havde man hos dem kun liden Leilighed til en lille Samtale, og slet ingen til en Discours. Man kom her alene for at spise, drikke og lee — spille Kort, eller et andet Spil, som var tilstræffelig stoiende.

I eet eller to af disse Selskaber havde de seet hinanden uden nogen Leilighed til at samtale om denne Gjenstand, da Sir John en Morgenstund besøgte Barton Huus, for i Kjærlighedens Navn at bede, om Dashwoods den næste Dag vilde spise til Middag med Lady Middleton, da han var nødsaget til at besøge sin Klub i Exeter, og hans Kone vilde desaaarsag blive ene med sin Moder og Miss Steeles. Elinor, som indjaac, at Leiligheden for hendes Hensigt tilbød sig, da de i et saadant Selskab mere vilde være overladte til dem selv under den rolige og anstændige Ledelse af Lady Middleton, end naar hendes Mand samlede dem for at have Morstab og Stoi — modtog strax Indbydelsen. Margaret modtog den ligeledes, da hun havde erholdt sin Moders Tilladelse, og Marianne blev, omendstjøndt hun stedse var uvillig til at deeltage i deres Selskaber, dog overtalt af sin Moder til at gaae derned, da denne ikke kunde lide, at hun udelukkede sig fra nogenjombelst Adspredelse.

De unge Damer gif, og Lady Middleton blev saaledes befriet fra sin Frygt for Genksomhed. Selskabets Kjedsomhed var ganske som Elinor havde forestillet sig den. Der forekom ikke een interessant Tanke, og Intet kunde være mindre interessant end Samtalen i Selskabsværelset og ved Middagsbordet: til det førstnævnte ledsagede Børnene dem, og medens man opholdt sig her, var Elinor aldeles overbevist om det Umulige i at faae en Samtale med Lucy. De forlod først dette Værelse da de havde drukket Thee. Nu blev Spillebordet sat frem, og Elinor undrede sig over, at hun kunde have tænkt sig en Conversation som mulig her. De reiste sig Alle for at berede sig til at spille.

„Det glæder mig,“ sagde Lady Middleton til Lucy, „at De ikke iasten har i sinde at fuldende lille Anna-Marias Kuro; thi det vilde staa Deres Dine at gjøre det fine Arbeide ved Lys. Vi ville gjøre den lille kjære Sjæl en Present, fordi hun bliver stuffer imorgen, og iaa tænker jeg ikke hun vil bryde sig derom.“

Denne Bemærkning var tilstræffelig; Lucy fattede sig selv strax og sagde: „De tager meget feil, Lady Middleton; jeg venter kun for at see, om De kan

spille foruden mig, ellers havde jeg allerede været ved mit Arbejde. Jeg vilde ikke narre den lille Engel for hele Verden, og dersom De ønsker at jeg skal spille, da skal jeg fuldende Kurven efter Aftensmaaltidet."

„De er meget god; jeg haaber ikke at det vil skade Deres Dine — vil De ringe paa Kloffen og forlange nogle Lys til at arbejde ved? Min stakkels lille Pige vilde blive meget skuffet, dersom Kurven ikke var færdig imorgen; thi omendstjondt jeg sagde hende, at den ikke blev færdig, saa er jeg dog vis paa, at hun stoler paa at den bliver færdig."

Lucy satte sig strax til Arbeidsbordet med en Munterhed og Glæde, som om hun ikke havde nogen større Fornøielse end den at forfærdige en flettet Kurv til et fordærvet Barn.

Lady Middleton proponerede en Casino. Ingen havde noget derimod, undtagen Marianne, som med sin Mangel paa Opmærksomhed og almindelig Høflighed udbød: „Deres Naade vil behage at undskylde mig, — De veed, at jeg hader Kort. Jeg vil sætte mig til Pianoet; jeg har ikke spillet siden det blev stemt." Og uden andre Cereemonier vendte hun sig og gik til Instrumentet.

Lady Middletons Ansigt syntes at tøde paa, at hun takkede Himlen fordi hun selv aldrig havde talt saa uhøfligt.

„Marianne kan aldrig være længe fra Deres Instrument, Madame,” sagde Elinor, idet hun bestræbte sig for at bringe Fornærmelsen afglemme; „og jeg forundrer mig ikke derover, thi det er det bedste Pianoforte, som jeg nogensinde har hørt.”

De tiloversblevne fem Damer skulde nu træffe deres Kort.

„Maaskee,” vedblev Elinor, „kan jeg, dersom jeg kommer til at sidde over, være Miss Steele tilhjælp med at rulle Papir for hende, og der er endnu saa meget at gjøre ved Kurven, at jeg troer det bliver umuligt for Een at fuldende den i aften. Jeg holder meget af den Slags Arbejde, dersom Miss Lucy vil tillade mig at hjælpe sig.”

„Jeg vil virkelig være Dem meget forbunden for Deres Hjælp,” sagde Lucy, „thi jeg jeer at der er mere at gjøre ved den, end jeg havde tænkt; det vilde være grueligt at narre den lille fjære Anna-Maria.”

„O, det vilde virkelig være skræffeligt!” sagde Miss Steele. „Den fjære lille Sjæl, hvor jeg elsker hende!”

„De er meget artig,“ sagde Lady Middleton til Elinor; „og da De holder af Arbeidet, saa vil De maaskee sidde over denne Gang; eller vil De maaskee vente til næste?“

Elinor indvilgede i det første Forflag; og saaledes forstod hun ved sin Forstandighed at opnaae sin Hensigt, paa samme Tid som hun glædede Lady Middleton. Lucy gjorde med Beredvillighed Plads for hende, og de to skønne Rivalinder sad saaledes Side ved Side, ved det samme Bord og med den samme Interesse for at fremme Arbeidet. Marianne, som sad ved Pianoet, hensjunken i sit Spil og sine Tanter, havde nu forglemt, at Nogen var i Værelset, undtagen hun selv, og hun sad heldigviis saa nær ved dem, at Miss Dashwood troede, at hun nu, dækket af Musikken, kunde indlede en Samtale om den interessante Gjenstand, uden at frygte for at blive hørt ved Spillebordet.

Tredie Capitel.

En fast, men dog forsigtig Tone, begyndte Elinor saaledes:

„Jeg vilde ansee mig for uværdig til den Tillid, som De beærede mig med, dersom jeg ikke nærede et Ønske om denne Gjenstands Fortjættelse eller sølte Interesse derfor. Jeg behøver desaaarsag ikke at forsvare mig, fordi jeg atter bringer den i Grindring.“

„Jeg takker Dem,“ sagde Lucy med Barme, „fordi De har brudt Tjen; De har lettet mit Hjerte derved; thi jeg var bange for at jeg paa nogen Maade havde fornærmet Dem med hvad jeg fortalte Dem hiin Mandag.“

„Fornærmet mig! Hvor kunde De troe dette? De kan være forsikkret om,“ og Elinor talte med ærlig Oprigtighed, „Intet kunde være mere fremmed for mig end at give Dem Aarsag til at tænke dette.

Derjom De havde havt en Aarsag, hvorfor De skjænkede mig Deres Tillid, da vilde det ikke være smigrende for mig."

„Og dog maa jeg forsikre Dem om," svarede Lucy, idet hendes smaa, skarpe Dine lyste udtryksfulde, „at det forekom mig som om der var en Kulde og Nedslagenhed i Deres Miner, der gjorde mig meget forstemt. Jeg var overbevist om, at De var vred paa mig; og jeg har været fortrydelig over mig selv siden den Dag, fordi jeg tog mig den Frihed at besvære Dem med mine Sorger. Men jeg er meget glad ved at finde, at det kun var min egen Phantasie og at De i grunden ikke er fornærmet paa mig. Derjom De vidste, hvor stor Trøst det var mig at udgyde mit Hjerte ved at fortælle Dem hvad jeg tænker paa hvert Dieblif i mit Liv, da vilde Deres Medlidenhed tilgive det Hele."

„Jeg kan meget godt indsee, at det var en stor Trøst for Dem at aabenbare mig Deres Stilling; og vær forsikret om, at De ikke behøver at gjentage det. Deres Omstændigheder ere meget ullykkelige; De forekommer mig at være indviflet i mange Bamsfeligheder, og De vil have hele Deres gjensidige Kjærlighed nø-

dig for at opretholde Dem under dem. Mr. Ferrars er, saavidt jeg veed, ganske afhængig af sin Moder.

„Han har kun jely to Tusinde Pund; det vilde være Galsskab at giste sig paa dem, omentstjondt jeg for min egen Part kunde opgive enhver Udsigt til Mere uden et Suk. Jeg har altid været vant til smaa Omstændigheder, og jeg kunde kjæmpe med Fasttighed for hans Skyld; men jeg elsker ham for meget til at berøve ham det, som hans Moder vil give ham, naar han gifter sig efter hendes Dnske. Vi maa vente, om det end bliver nok saa mange Aar. Med enhver anden Mand vilde det være en foruroligende Udsigt; men Edwards Kjærlighed og Stadighed kan Intet berøve mig.“

„Den Overbeviisning maa være Dem Alt; og han er ubetvivlelig bejælet af den samme Tillid til Dem. Derjom Deres gjensidige Kjærligheds Fasthed var aftaget, som det hos Mange og under saadanne Omstændigheder er Tilfældet, efter fire Aars Forlovelse, da vilde Deres Stilling have været beflagelsesværdig.“

Her saae Lucy iveiret; men Elinor var forsigtig med ikke at lade sit Ansigt røbe den mindste Tvetydighed.

„Edwards Kjærlighed til mig,” sagde Lucy, „har været meget prøvet ved vor lange, meget lange Adskillelse, siden vi først bleve forlovede, og den har bestaaet sin Prøve saa godt, at det vilde være utilgiveligt at tvivle om den nu. Jeg kan sige med Sandhed, at han ikke har givet mig et Dieblis Uro med Henzyn hertil siden det første Dieblis.”

Elinor vidste ikke ret om hun skulde jufte eller smile over denne Forsikring.

Lucy vedblev: „Jeg er af Naturen jaloux, og paa Grund af vor forskjellige Livsstilling, fordi han har været mere i Verden end jeg, og fordi vi saa længe have været adskilte, havde jeg Grunde nok til at udfinde Sandheden i et Dieblis, dersom der havde været den fjerneste Forandring i hans Opførsel imod mig, naar vi vare sammen, eller nogen Forstemthed, som jeg ikke funde forklare mig Aarsagen til, eller dersom han havde talt mere om een Dame end om en anden, eller han paa nogen Maade syntes at føle sig mindre lykkelig paa Longstaple end forhen. Jeg tør ikke paa- staae, at jeg i Almindelighed er meget observerende eller skarpsynet, men i dette Tilfælde troer jeg ikke jeg funde blive bedraget.”

„Alt dette,“ tænkte Elinor, „er meget smukt, men det kan ikke bedrage Noget af os.“

„Men,“ sagde Elinor efter en kort Tausshed, „hvad er Deres Udsigt? Eller har De ingen anden, end den at vente paa Mrs. Ferrars' Død, hvilket er en meget melancholisk og skræffelig Yderlighed? Er hendes Søn besluttet paa at oppebie denne og trætte Dem med saa mange Aars Udsættelse, istedetfor at udsætte sig for hendes Mishag en Tid ved at tilstaae Sandheden?“

„Dersom vi vare visse paa, at hendes Mishag kun vilde vare en Tid! Men Mrs. Ferrars er en meget egensindig, stolt Kvinde, og i hendes første Anfald af Brede over at høre Sandheden vilde hun sandsynligviis testamentere hele sin Formue til Robert; og for Edwards Skyld bortskræmmer enhver Tanke herom hele min Tilbøielighed til en hastig Afgjørelse.“

„Og for Deres egen Skyld burde De ogsaa, ellers vilde De drive Deres Ulegenneyttighed for vidt.“

Lucy saae atter paa Elinor og var taus.

„Kjender De Mr. Robert Ferrars?“ spurgte Elinor.

„Nei, slet ikke — jeg har aldrig seet ham; men

jeg indbilder mig, at han er meget ulig sin Broder — eenfoldig og en stor Nar."

„En stor Nar!" gjentog Miss Steele, hvis Dre havde opfanget disse Ord ved en pludselig Pause i Mariannes Musik. „O, De taler om Deres Yndlingscavalierer."

„Nei, Søster," sagde Lucy, „du tager feil; vore Yndlingscavalierer ere ikke store Narre."

„Jeg tør indestaae for, at Miss Dashwoods ikke er det," sagde Mrs. Jennings, idet hun loe hjertelig; „thi han er en af de meest beskedne, velopdragne unge Mænd, som jeg nogensinde har seet. Men hvad Lucy angaaer, hun er et lille listigt Bæsen, saa at jeg ei kan udfinde hvem hun elsker."

„O," raabte Miss Steele og saae betydningsfuldt paa dem Alle, „jeg tør sige, at Lucys Cavaleer er ligejaa beskeden og velopdragen som Miss Dashwoods."

Elinor rødmede, uagtet sin Selvbeherfskelse. Lucy beed sig i Læben og saae med Brede paa sin Søster. En gjensidig Taushed paafulgte. Lucy afbrød først denne ved at sige med en dæmpet Stemme, medens Marianne dog gav dem Beskyttelse ved en meget prægtig Concert:

„Jeg vil ærlig fortælle Dem en Plan, som jeg

har udtænkt for at faae Sagen sat igjennem; jeg er forpligtet til at indlade Dem i Hemmeligheden, thi De er nu indviflet deri. Jeg haaber at De kjender Edward saa meget at De veed, at han fremfor Alt foretrækker Theologien; nu er det min Plan, at han saasnart som muligt skal tage sin Examen, og da ved Deres Indflydelse, som jeg er overbevist om, at De paa Grund af Deres Venstab for ham ikke vilde nægte ham, og maaskee ogjaa af nogen Godhed for mig, søge at formaae Deres Broder til at give ham Norland Kald, som jeg anseer for at være et godt Kald, og de nuværende Afgiftsnydende ville neppe leve længe; det vil være tilstræffeligt for os til at gifte os paa, og vi maa overlade til Tiden og Skjæb-
nen vor Fremtid."

"Jeg vil stedse føle mig lykkelig," svarede Elinor, "ved at vise Mr. Ferrars ethvert Tegn paa min Agtelse og mit Venstab for ham; men troer De ikke, at min Indflydelse under disse Omstændigheder vilde være overflødig? Han er en Broder til Mrs. John Dashwood — det maa være en tilstræffelig Anbefaling til hendes Mand."

"Men Mrs. John Dashwood vilde ikke synes om, at Edward tog theologisk Examen."

„Da troer jeg endnu mere, at min Indflydelse vilde være mindre.“

De havde atter nogen Tid tause. Tilslidst udbred Lucy med et dybt Suf:

„Jeg troer, at det vilde være det Rigtigste at gøre en Ende paa Sagen ved at ophæve Forlovelsen paa eengang. Vi synes at være saaledes omgivne af Banffeligheder, at, omendstjondt det vilde gøre os ulykkelige for en Tidlang, vi dog til Slutningen vilde føle os lykkeligere. Men De vil ikke give mig Deres Raad, Miss Dashwood?“

„Nei,“ svarede Elinor med et Smil, der skjulte meget bevægede Følelser, „hvad denne Sag angaaer, da kan jeg Intet raade. De veed meget godt, at mit Raad ikke vilde have nogen Betydning for Dem, undtagen det svarede til Deres Onsker.“

„De gør mig virkelig Uret,“ svarede Lucy med stor Høitidelighed; „jeg kender Ingen, hvis Raad jeg skatter saa høit som Deres, og jeg troer virkelig, at dersom De sagde til mig: „jeg raader Dem paa enhver Maade til at ophæve Deres Forbindelse med Mr. Ferrars, det vil være dem Begge til Lykke,“ da vilde jeg beslutte mig til at gøre det øieblikkelig.“

Elinor rødmede over Edwards tilkommende Rones

Falsthed og svarede: „Denne Compliment vilde af-
 skrække mig fra at give min Mening angaaende denne
 Sag tilkjende, dersom jeg besad nogen Mening. Det
 hæver min Indflydelse altfor meget; det er formeger
 for en ligegyldig Person at have Magt til at adskille
 To, der elske hinanden saa inderlig.“

„Netop fordi De er en Dame, der kan betragte
 Sagen med Ligegyldighed,“ sagde Lucy, noget pikant
 og med en særegen Betoning paa disse Ord, „netop
 derfor vilde Deres Raad have en saadan Betydning
 for mig. Dersom De paa nogen Maade kunde være
 bilet i Deres egne Følelser, da var Deres Raad ikke
 noget værd.“

Elinor ansaae det for klogest ikke at besvare dette,
 paa det at de ikke maatte fornærme hinanden ved en
 upassende Forhøielse af deres Ligefremhed og Utilbage-
 holdenhed, og hun var endog besluttet paa ikke at be-
 røre denne Gjenstand ostere. En meget lang Pause
 fulgte derfor paa denne Samtale, og Lucy var den
 Første, der afbrød den.

„Kommer De til London i Winter, Miss Dash-
 wood?“ sagde hun med sin sædvanlige Høflighed.

„Nei.“

„Det gjør mig ondt,“ svarede Lucy, medens hun

des Dine sunklede; „det vilde have været mig en stor Fornøielse at see Dem der! Men jeg tænker dog, at De tager til London. Deres Broder og Svigerinde ville sikkert invitere Dem.“

„Det vil ikke beroe paa mig alene at modtage Deres Invitation.“

„Hvor uheldigt! jeg havde ganske stølet paa at møde Dem der. Anna og jeg reise dertil i Slutningen af Januar, da vi der have nogle Venner, som have været os i flere Aar. Men jeg gaaer kun for at see Edward. Han kommer dertil i Februar; uden ham vilde London ikke have nogen Interesse for mig; jeg interesserer mig ikke for London.“

Elinor blev nu anmodet om at komme til Spillebordet og den fortrolige Discours blev saaledes afbrudt mellem de to Damer, noget, hvortil de Begge vare villige, da der ikke var bleven sagt et Ord imellem dem, der havde formindsket det Had, de hidtil havde næret for hinanden. Elinor satte sig til Spillebordet med den sørgelige Overbeviisning, at Edward ikke alene var uden Tilbøielighed for den Pige, der skulde være hans Kone, men at han tillige ikke vilde blive lykkelig ved et Giftermaal, hvorved han ei en-

gang fik hendes oprigtige Kjærlighed; thi Egoisme kunde kun bevæge en Pige til at fortsætte en Forlovelse, hvor hun var saa overbevist om, at han var trættet af den.

Fra dette Dieblif fornyede Elinor ikke denne Samtale; og naar Lucy berørte den, hvortil hun greb enhver Leilighed, eller hun med Fortrolighed omtalte for Elinor den Glæde, hun følte, hvergang hun modtog et Brev fra Edward, behandlede Elinor dette med Rolighed og Forsigtighed og afbrød Samtalen saa hastig som Høfligheden tillod det; thi hun ansaae disse Conversationer for at være en Fortrolighed, som Lucy ikke fortjente, medens de tillige vare farlige for Elinor selv.

Miss Steeles' Besøg paa Barton Park varede meget længere end den første Invitation havde ladet vente. De vare i stigende Gunst, man kunde ikke undvære dem; Sir John vilde ikke vide Noget af deres Bortreise at sige; og uagtet deres utallige Invitationer fra Exeter og uagtet Nødvendigheden af, at de diebliffelig vandte tilbage for at opfylde dem, Noget, der ved Enden af hver Uge blev projecteret — saa forbleve de dog hos Sir Johns i næsten to Maaneder,

for at deeltage i den Fest, som fordrer flere Selskabsballer end sædvanlig, og store Middagselskaber for at forsøge dens Betydenhed, nemlig den store Julefest.

Fjerde Capitel.

Omendstjøndt Mrs. Jennings pleiede at tilbringe den største Deel af Aaret hos sine Børn og Venner, saa havde hun dog sit eget Hjem. Efter at hendes Mand, som havde handlet i en mindre elegant Deel af London med temmeligt Held, var død, havde hun hver Vinter boet i et Huus, der laae i en Gade nær Portman-Square. Til dette Hjem henvendte hun ved det nye Aars Nærmelse sine Tanker, og en Dag bad hun ganske uventet Miss Dashwood om at ledsage sig dertil. Elinor gav, uden at lægge Bægt paa sin Søsters Rødmen og det livlige Dietast, som vidnede om, at hun ikke betragtede dette Tilbud med Ligegyldighed, et afgjørende Afslag for dem Begge, da hun troede at hun udtalte Begges Tilbøielighed. Den fremjatte Aarsag var den, at de ikke vilde forlade deres Moder paa denne Tid af Aaret. Mrs.

Jennings modtog Afslaget med Forundring og gjentog atter sin Indbydelse.

„O, min Gud! jeg er overbevist om, at Deres Moder meget godt kan undvære Dem, og jeg beder Dem derfor om at De ville ledsage mig, da jeg ganske har stilet derpaa. Tro ikke, at De vil være mig til nogen Uleilighed, thi jeg vil ikke forandre min Levemaade derfor. Jeg behøver blot at sende Betty med en eller anden Leilighed, og vi Tre kunne meget godt fjøre sammen i min Kabriolet; og naar vi komme til London, da kunne De, dersom De ikke holder af at gaae med mig, gaae med en af mine Døttre. Jeg er vis paa, at Deres Moder ikke vil have Noget derimod, thi jeg har haft saameget Held med at faae mine Døttre gifte, at hun vil ansee mig for en meget passende Dame til at sørge for Dem; og dersom jeg ikke idetmindste saaer Een af Dem godt gift, førend De forlader mig, da vil det ikke være min Feil. Jeg skal tale et godt Ord for Dem til alle unge Mænd, det kan De stole paa.“

„Jeg har den Idée,” sagde Sir John, „at Miss Marianne ikke har Noget imod denne Plan, dersom hun hendes ældre Søster vilde gaae ind derpaa. Det er meget tungt, at hun ikke kan fornøie sig lidt, fordi

Miss Dashwood ikke ønsker det. Derfor vil jeg raade Mrs. Jennings og Miss Marianne at gaae til London, naar de ere trætte af Barton, uden at sige et Ord derom til Miss Dashwood."

"Ja," udbred Mrs. Jennings, "jeg er overbevist om, at jeg vil føle mig glad ved Miss Mariannes Selskab, hvadenten Miss Dashwood vil gaae med eller ikke; kun maa jeg sige, at jo flere, jo bedre; og jeg troede, at det var bedre for dem, naar de vare To; thi naar de bleve fjede af mit Selskab, da funde de tale sammen og lee ad mine sjælsomme Lader paa min Bag. Men dersom jeg ikke kan faae Begge, da maa jeg have en af dem. Gud velsigne Dem! Hvorledes troer De, at jeg kan leve saa eensom, jeg, der ellers altid er vant til at have Charlotte hos mig om Vinteren? Kom, Miss Marianne, lad os give hinanden Haanden derpaa, og dersom Miss Dashwood forandrer sin Bestemmelse, da er det saameget bedre."

"Jeg takker Dem oprigtig, Madame," sagde Marianne med Barme; "Deres Indbydelse har sikket Dem min Taknemmelighed for bestandig, og det vilde være mig en stor Lykke at kunne modtage den. Men min Moder, min kjæreste, bedste Moder (jeg føler det Rigtige i Elinors Ytring) — dersom hun vilde føle

sig mindre lykkelig, mindre vel tilmode, fordi vi toge bort fra hende — o, nei, da kunde Intet friste os til at forlade hende. Da kunde der ikke være Tale om nogen Indvilgelse fra vor Side."

Mrs. Jennings gjentog sin Forsikkring om, at Mrs. Dashwood meget vel kunde undvære dem. Og Elinor, som nu indsaae, at hendes Søster, der ellers viste Egegylldighed for Alt, var henrevet ved Tanken om at gjensee Willoughby, gjorde hun ingen videre Modsigelse, men lod det beroe paa hendes Moders Bestemmelse, fra hvem hun dog ikke ventede at faae noget Medhold med Hensyn til hendes Bestræbelse for at forebygge en Visit, som hun ikke kunde afslaae for Mariannes Skyld, og som hun for sin egen Skyld havde Grunde nok til at undgaae. Hvad Marianne ønskede, vilde hendes Moder gjerne opfylde; hun kunde ikke vente at bevæge denne til Forsigtighed i en Sag, som hun aldrig havde havt Kraft nok til at indgyde sin Moder Mistillid om; og hun turde ikke forklare Grunden til sin egen Utilfredshed med at gaae til London. At Marianne, med sin Stolthed, fuldfommen bekendt med Mrs. Jennings Charakter, og bestandig misfornøiet med hende, kunde overse enhver Ubehagelighed, kunde lægge saa lidt Vægt paa det,

der vilde saare hendes irritable Følelser, idet hun fortsatte sin Interessé for sit Hjertes Gjenstand, var et Beviis paa, hvor mægtig og stærk en Betydning denne Gjenstand havde for hende, som Elinor, uagtet alt Det, der var fleet, ikke kunde indrømme.

Da Mrs. Dashwood fik Underretning om denne Indbydelse, var hun strax overbevist om, at en saadan Udflugt vilde give begge hendes Døttre Leilighed til at fornøie sig, og da hun indsaae, hvormegit Mariannes Hjerte var med i denne Sag, vilde hun ikke høre Noget om at afslaae Tilbudet for hendes Skyld. Hun paastod, at de Begge skulde modtage det, og hun begyndte derpaa at indsee, hvormange Fordele denne Skilsmisse vilde give dem Allesammen.

„Jeg er fornøiet med Planen,“ udbrod hun, „det er ganske hvad jeg ønskede. Margaret og jeg ville nyde ligesaameget godt deraf som J. Naar J og Middleton's ere reiste, da ville vi stille og lykkelige gennemgaae vore Bøger og vor Musik! J ville finde Margaret saa udviklet, naar J komme tilbage! Og jeg har ogsaa ifinde at lade Eders Sovesamre istandsætte, og dette kan nu udføres uden at det generer Noget. Det er meget rigtigt, at J reiser til London; jeg ønsker at enhver ung Pige i Eders Stilling maa

faae Leilighed til at gjøre sig bekendt med Londons Levemaade og Forlystelser. J ville være under en godmodig, moderligsinde Dames Opsigt, om hvis Venstab J ikke kunne tvivle. Og J ville sandsynligviis see Eders Broder; hvad der end maa være hans Feil, eller hans Kones Feil, naar jeg betænker hvis Søn han er, da kan jeg ikke lide, at J skulle være saa fremmede for ham."

„Ihvorvel du, med din sædvanlige Omsorg for os, er imødefkommen enhver Hindring, som forekom med Hensyn til den nuværende Plan, saa er der dog endnu een Indvending, efter min Mening, som ikke saa let kan bortdisputeres," sagde Elinor.

Mariannes Glæde forsvandt fra hendes Ansigt.

„Og hvad har min kjære, kloge Elinor at indvende?" sagde Mrs. Dashwood. „Hvilken frygtelig Hindring er der iveien? Lad mig ikke høre et Ord om Omkostningerne derved."

„Min Indvending er denne: omendstjondt jeg har en meget god Mening om Mrs. Jennings' Hierte, saa er hun dog ikke en Dame, hvis Selskab kan interessere os, eller hvis Beskyttelse har Noget at betyde."

„Det er meget sandt," svarede hendes Moder,

„men I ville neppe faae Leilighed til at have hendes Selskab ene, uden Andres, og I ville fordetmeste ledsage Lady Middleton i større Cirkler.“

„Derjom Elinor er afstræffet ved sit Misshag over Mrs. Jennings,“ sagde Marianne, „saa hindrer dette dog ikke mig i at modtage Indbydelsen. Jeg har ikke saadanne Griller, og jeg er vis paa, at jeg med ubetydelig Anstrængelse kan udholde enhver Ubegagelighed af denne Art.“

Elinor kunde ikke undlade at smile over denne Ligegyldighed over en Persons Opførsel, imod hvem hun saa ofte havde maattet overtale Marianne til at være mere høflig, og hun besluttede nu, at saafremt hendes Søster vedblev sit Forsæt at rejse, da vilde hun ogsaa, da hun ikke ansaae det for rigtig, at overlade Marianne til hendes egen Ledelse, eller at Mrs. Jennings skulde tage hele sin huuslige Behagelighed som en Naadegave af Marianne. Denne Beslutning vandt i Hasthed, da hun erindrede, at Lucy havde sagt, at Edward Ferrars først ankom til London i Februar, og deres Visit kunde jo, uden nogen anden gyldig Grund, meget godt endes før den Tid.“

„Jeg ønsker, at I Begge tage til London,“ sagde Mrs. Dashwood; „disse Indvendinger betyde Intet;

J ville faae megen Fornøielse der, og isærbelesshed naar J ere To; og dersom Elinor tænker paa Fornøielser, da vil hun der finde en riig Afverling; hun venter vel ogsaa at glæde sig ved at pleie sit Bekjendtskab med sin Svigerindes Familie."

Elinor havde ofte ventet paa en Leilighed til at iværkke hendes Moders Vished om hendes Forlovelse med Edward, da det vilde være bedre, naar Sandheden blev afløret, og derfor greb hun nu Leiligheden, skjøndt uden Haab om at naae sin Hensigt, idet hun med den største Rolighed sagde: „Jeg holder af Edward, og jeg vil altid glæde mig ved at see ham; men hvad hans øvrige Familie angaaer, da er det mig aldeles ligegyldigt, om jeg nogensinde gjør deres Bekjendtskab eller ikke."

Mrs. Dashwood smilte og taug. Marianne opløstede sine Dine med Forundring, og Elinor sluttede deraf, at hun ligesaavel funde have tiet stille.

Efter en kort Samtale blev det slutteligen afgjort, at Indbydelsen skulde modtages. Mrs. Jennings modtog Efterretningen herom med stor Glæde og med mange Forsikfringer om hendes Venstab og Omjorg; og det var ikke alene hende en Glæde, Sir John var ogsaa glad derover; thi, for en Mand, der stedse

frygtede for at være alene, var en Forøgelse af Londons Indbyggerantal med To altid Noget. Endog Lady Middleton følte sig fornøiet derover, Noget, der var ganske usædvanligt hos hende; og hvad Miss Steeles angik, da var ijer Lucy overvættes lykkelig ved Efterretningen herom.

Elinor underkastede sig denne Reise, som var imod hendes Ønsker, med mindre Modvillie end hun først havde forestillet sig. Hvad hende selv angik, da var det hende ganske ligegyldigt, enten hun gik til London eller ikke, og da hun saa sin Moder saa fornøiet med Planen, og sin Søster saa oprømt derover i Mund, Stemme og Udtryk, saa at hendes forrige Livlighed var gjenopvaakt, og at hun var over al Maade lykkelig, saa kunde hun ikke føle sig utilfreds med Sagen, og hun vilde neppe tillade sig at mistvivle om Udfaldet.

Mariannes Glæde var næsten mere end Lykke, saa stor var Overmaalet af hendes Livlighed og Utaalmodigheden efter at rejse. Hendes Bedrøvelse over at forlade sin Moder var den eneste Omstændighed, der kunde bringe nogen Rolighed i hendes Sjæl; og da hun endelig skulde skilles fra hende, var hendes Sorg overordentlig. Hendes Moders Sorg var ikke mindre,

og Elinor var den Æneste af de Tre, der ansaae denne Adskillelse for en meget kort Eviighed.

Deres Afreise foregik i den første Uge af Januar; Middletons skulde afreise inden en Uge derefter. Miss Steeles opholdt sig endnu hos Sir Johns, og de vilde først forlade Barton Park med den øvrige Familie.

Femte Capitel.

Elinor kunde ikke uden Forundring tænke paa sin Stilling, da hun sad hos Mrs. Jennings i Bognen, for at begynde en Rejse til London, under hendes Protection og som hendes Gjæst; saa svagt havde deres Bekjendtskab været, saa forskjellig vare de i Alder og Tilboieligheder, og saa mange havde hendes Indvendinger for saa Dage siden været imod dette Forehavende! Men alle disse Indvendinger bleve oversete ved den ungdommelige Ild, som Marianne og hendes Moder besad; og Elinor kunde ikke, uagtet al hendes Tvivl om Willoughbys Standhaftighed, betragte Mariannes henrykkende Forhaabninger, som opfyldte hendes Sjæl og flammede i hendes Dine, uden at føle, hvor tomme hendes egne Udsigter vare, eller hvor frydløs hendes Sjæl var i Sammenligning, og hvor gjerne hun vilde være i Mariannes Sted, med hen-

des livlige Udsigter og hendes Forhaabninger. En meget kort Tid vilde imidlertid være tilstræffelig til at vise Willoughbys Hensigter; han var efter al Sandsynlighed her i Byen. Mariannes Iver for at komme til London syntes at godtgjøre, at han var der. Elinor var ikke alene besluttet paa at faae enhver Oplysning om hans Charakter, som hendes egne Observationer og Andres Efterretninger funde give, men tillige at lægge Mærke til hele hans Forhold mod Marianne, med en saadan Opmærksomhed, at hun funde forvisse sig om, hvem han var og hvad han meente, førend mange Sammenkomster havde fundet Sted. Dersom Resultatet af hendes Bestræbelser blev uheldigt, da var hun besluttet paa at aabne sin Søsters Dine; var det Modsatte Tilfældet, da vilde hendes Fremgangsmaade være af en forstjellig Natur, hun vilde da bestræbe sig for at undgaae enhver selvstændig Sammenligning og aflede enhver Rummer, som vilde formindske hendes Tilfredsstillelse med Hensyn til Mariannes Lykke.

De vare tre Dage paa Reisen, og Mariannes Ophold under hele Reisen var en lykkelig Prove paa af hvad Mrs. Jennings funde vente sig af hendes fremtidige Høflighed og Elfskabelighed: Hun sad næsten

hele Veien hensesunken i Tausshed, i sine egne Betragtninger, og næsten aldrig opladende sin Mund af egen Trist, undtagen naar en malerist Gjenstand viste sig for dem, og hun gjorde et Udraab til sin Søster. For at bøde paa denne Opførsel, paatog Elinor sig det Hverv at repræsentere Høfligheden; hun opførte sig med den største Opmærksomhed mod Mrs. Jennings, talte med hende, lo med hende, lyttede til hende, naar det fordreides. Mrs. Jennings behandlede dem Begge med al mulig Venstabskab, var bestandig omhyggelig for deres Bequemmelighed og Fornøielse, og hun var kun bekymret fordi hun ikke kunde bevæge dem til at sige, hvad de ønskede til Middag i Værtshuset, hverken om de foretrak Vax for Stofstift eller kogte Høns for Kalvecoteletter. Den tredie Dag Klofken tre naaede de London, glade over at de vare befriede fra Reisen og deres Reisevogn, for at kunne nyde Kaffeovnsvarmens Behagelighed.

Huset var smukt og det var smukt møbleret. De unge Damer bleve strax satte i Besiddelse af et smukt Værelse. Det havde forben været Charlottes, og over Kaffeovnsplassen hang et Landskab i coulørt Silke af dennes egne Arbejder, et Breviis paa, at hun havde

med noget Held frequenteret i syv Aar en af Londons største Skoler.

Da Middagsmaaltidet først kunde blive færdigt to Timer efter deres Ankomst, besluttede Elinor at benytte Tiden til at skrive til sin Moder, og hun satte sig i den Hensigt ved Bordet. I næste Dieblif gjorde Marianne det samme. „Jeg skriver hjem, Marianne,” sagde Elinor; „er det ikke bedre, at du opsætter din Skrivelse et Par Dage?”

„Jeg skriver ikke til Moder,” svarede Marianne hastigt, som for at undgaae al videre Forespørgsel. Elinor sagde Intet videre; det faldt hende strax ind, at hun skrev til Willoughby, og den Slutning, som strax paafulgte, var den, at hvor mystisk deres Forhold end var, maatte de dog være forlovede. Denne Overbeviisning glædede hende, ihvorvel den ikke var tilstræffelig, og hun forjante sit Brev med større Fornøielse. Mariannes var færdig i saa Minutter; efter Længden at dømme var det kun en Note; det blev sammenlagt, forseglet og hastig forsynet med Udskrift. Elinor troede at kunne skjælné et W i Udskriften; og ikke saasnart var det færdigt, førend Marianne ringede paa Kloffen og bad Tjeneren, som

kom, om at besørge dette Brev til Topenny-Posten. Dermed var Sagen tilende.

Hendes Livlighed vedblev, men der var en Uro blandet i den, som forhindrede Elinors Glæde derover, og denne Bevægelse tiltog eftersom man nærmede sig Aftenen. Hun kunde neppe spise til Middag, og da de derpaa gik ind i Selskabsværelset, syntes hun med Ængstelse at lægge Mærke til enhver Rareth.

Det var en Tilfredsstillelse for Elinor, at Mrs. Jennings, ved at være meget beskæftiget i sit eget Værelse, ikke kunde faae Leilighed til at bemærke, hvad der foregik. Theetøiet blev bragt ind, og Marianne havde allerede mere end een Gang ventet for, gjæves, stuffet ved en Banken paa Nabohusets Dør, da en lydelig Banken pludselig hørtes, som ikke kunde være paa nogen anden Dør end paa Huset. Elinor var overbevist om, at det var Willoughby, og Marianne ilede til Døren. Alt var stille; denne Tausched kunde ikke længere udholdes; hun aabnede Døren, idet hun traadte nogle Skridt tilbage, og efter at have lyttet en halv Minut, vendte hun atter ind i Værelset med en Bevægelse, som kun en Overbeviisning om at have hørt ham kunde frembringe; i hendes Følelsers Ertale kunde hun ikke tilbageholde et Udbrud:

„O, Elinor! det er Willoughby, det er ham!“ Og hun syntes næsten rede til at fæste sig i hans Arme, da Oberst Brandon traadte ind.

Det var for stor en Skuffelse til at kunne bæres med Rolighed, og Marianne forlod derfor strax Bærelset. Elinor var ogsaa skuffet; men hun, var paa samme Tid forsikkret om Oberst Brandons Afgtelse for hende ved hans hjertelige Velkomsthilsen; hun sørgede imidlertid over, at en Mand, der følte saameget for hendes Søster, skulde troe, at denne funføjte Sorg og Skuffelse ved at see ham. Hun bemærkede strax, at han havde lagt Mærke dertil, thi han betragtede Marianne, idet hun forlod Bærelset, med saamegen Forundring og Befymring, at han næsten forglemte den Høflighed, han skyldte hende.

„Er Deres Søster syg?“ sagde han.

Elinor svarede med nogen Befymring, at hun ikke befandt sig vel, omtalte Hovedpine, Forstemthed, Rejsedømmattelse, og Alt, hvorved hun paa en uskyldig Maade kunde begrunde Mariannes Opsørsel.

Han hørte paa hende med megen Opmærksomhed og, idet han fattede sig, omtalte han ikke mere denne Omstændighed, men udtalte sin Glæde over at see dem i London, og gjorde derpaa de sædvanlige Spørgs-

maal om deres Reise og deres tilbageblevne Venner og Familie.

Paa denne rolige Maade fortsatte de Samtalen, medens de Begge vare forstemte og deres Tanter henvendte andensteds. Elinor ønskede meget at spørge ham, om Willoughby var i London eller ei, men hun frygtede for at saare ham ved at omtale hans Rival; tilsidst spurgte hun ham, om han havde været i London siden han forlod Barton. „Ja,“ svarede han med nogen Forvirring, „næsten bestandig; jeg har een eller to Gange været paa Delaford i nogle Dage, men det har ikke senere været mig muligt at komme tilbage til Barton.“

Dette Udsagn i Forbindelse med Maaden, paa hvilken det blev udtalt, bragte Elinor strax til at erindre sig de Omstændigheder, under hvilke han havde forladt Barton Park, med hin Uro og Hemmelighed, om hvilken Mrs. Jennings havde anført sine Slutninger, og hun befrygtede nu, at hun ved dette Spørgsmaal havde lagt mere Nysgjerrighed for Dagen, end hun havde følt.

Mrs. Jennings traadte nu ind. „O! Herr Oberst!“ sagde hun med sin almindelige støiende Glæde, „jeg er forstræffelig glad ved at see Dem,

— det gjør mig ondt, at jeg ikke kunde komme før — jeg beder Dem om at undskylde, men jeg har været nødtjaget til at eftersee Huset og bringe mine Sager i Orden; thi det er længe siden at jeg har været hjemme, og De veed nok, at man altid har en Mængde Smaa-ting at gjøre, naar man har været noget borte; og saa har jeg havt Noget at afgjøre med Kærehmageren; min Gud! Jeg har været saa bestjæftiget som en Bi siden Middag! Men hvorledes har De, Herr Oberst, faaet at vide, at jeg kom til Byen idag?"

„Jeg var saa heldig at høre det hos Mr. Palmers, hvor jeg har spist til Middag idag.“

„Saaledes! hvorledes gaaer det ellers med dem derhjemme? Hvorledes har Charlotte det? Jeg kan tænke mig, at hun har en smuk Figur.“

„Mrs. Palmer saae ud til at være rask; jeg fik det Hverd at sige Dem, at De vil saae hende at see imorgen.“

„Ja, det kunde jeg nok tænke. Naa, Herr Oberst, jeg har bragt to unge Damer med mig, — De seer, det vil sige, — De seer kun den Ene, men den Anden maa være her etsteds. Deres Veninde, Miss Marianne, er ogsaa her; jeg tænker ikke, De vil synes ilde derom: Jeg veed ikke, hvorledes De og Willoughby vil komme

ud af det med hinanden om hende. Ja, det er en herlig Ting at være ung og smuk. Jeg var engang ogsaa ung, men jeg har aldrig været meget smuk, desto værre for mig! Alligevel fik jeg dog en meget god Mand, og jeg veed ikke, om den største Skønhed formaaer mere. Af, min stakkels Mand! han har nu været død i mere end otte Aar. Men, Herr Oberst, hvor har De dog været, siden vi sidst skiltes ad? Hvorledes gaaer det med Deres Forretninger? Kom, fortæl, der maa ikke være nogen Hemmelighed mellem Venner."

Han svarede med sin sædvanlige Mildhed til alle hendes Spørgsmaal, men uden at tilfredsstille hende. Elinor skjænkede nu Thee, og Marianne maatte atter vise sig.

Efter hendes Indtrædelse blev Oberst Brandon mere taus og tankefuld, end han havde været, og Mrs. Jennings funde ikke bevæge ham til at blive længe. Denne Aften besøgte ingen andre Fremmede dem, og Damerne bleve enige om at gaae tidlig til sengs.

Den næste Dag opstod Marianne med fornyet Munterhed og et lykkeligt Ansigt. Aftenens Skuffelser syntes forglemte for lutter nye Forhaabninger. De havde nydt deres Frokost, da Mrs. Palmers Bogn

rullede frem for Døren, og et Par Minutter efter traadte hun leende ind i Værelset; hun var saa henrykt ved at see dem Allesammen, at det var vanskeligt at afgjøre, om hun sølte mere Glæde ved at see sin Moder end ved at see Miss Dashwoods. Hun var saa forundret over at see dem i London, skjøndt det ikke var Mere, end hun havde ventet; saa fornærmet, fordi de havde modtaget hendes Moders Invitation, efterat de havde afflaaet hendes, endskjøndt hun paa samme Tid aldrig vilde have tilgivet dem, dersom de ikke vare komne.

„Mr. Palmer vil blive saa lykkelig ved at see Dem,“ sagde hun; „hvad troer De vel at han sagde, da han hørte, at De vare komne med Mama? Nu har jeg forglemt det, men det var saadant noget Moromt!“

Efterat man havde i een eller to Timer nydt hvad Mrs. Jennings vilde falde en behagelig Glæde, ved at spørge paalangs og paatvers om alle deres Bekjendte, ledsaget af Mrs. Palmers ugrundede Latter, foreslog denne, at de alle Tre skulde følge hende til nogle Boutikker, hvor hun skulde gjøre nogle Indkjøb, hvilket Forslag Mrs. Jennings og Elinor strax gif ind paa, da de selv havde nogle Indkjøb at

gøre; Marianne afflog det først, men maatte omsider indvilge i at følge med.

Hvorhen de end kom, var hun iagttagende. Isærdeleshed i Bondstreet, hvor de havde meest at gøre, vare hendes Tanter fraværende fra alt Det, der beskæftigede og interesserede de Andre. Urolig og utilfreds som hun var, kunde hendes Søster ikke erholde hendes Mening om nogen Gjenstand, ihvorvel det angik dem Begge. Hun kunde ikke glæde sig over Noget; hun var utaalmodig efter at vende hjem, og hun kunde med Møie dæmpe sin Brede over Mrs. Palmers Kjedsommelighed, hvis Die var henvendt paa Alt, hvad der var smukt, kostbart og nyt, som var rede til at købe Altog dog ikke kunde beslutte sig til at købe Noget, og som bortødslede Tiden med Henrykkelse og Raadvildhed.

Det var silde om Morgenens førend de vendte hjem, og ikke saasnart traadte de ind i Huset, førend Marianne løb ovenpaa; og da Elinor fulgte hende, saae denne, at hun vendte sig fra Bordet med et vee-modigt Blik, der tydede paa, at Willoughby ikke havde været der.

„Er der intet Brev bleven afleveret her siden vi fjørte ud?“ sagde hun til Tjeneren, som traadte ind med Papperne. Han svarede hende benægtende. „Er

De vis derpaa?" spurgte hun. „Er De vis paa, at ingen Tjener har leveret et Brev eller en Seddel?"

Tjeneren svarede nei.

„Hvor besynderligt!" sagde hun i en nedstemt og stuffet Tone, idet hun vendte sig til Vinduet.

„Det er virkelig besynderligt!" gjentog Elinor for sig selv, idet hun betragtede sin Søster med Uro. „Derjom hun ikke havde vidst, at han var i Byen, da vilde hun jo ikke have skrevet ham til: hun vilde da have skrevet til Combe Magna; og dersom han er i Byen, hvor besynderligt er det da ikke, at han hverken kommer eller skriver! O, min kjære Moder, du gjør Uret i at tillade, at en Forlovelse mellem en saa ung Datter og en saa lidt bekjendt ung Mand bliver fortjat paa en saa tvivlsom, saa hemmelighedsfuld Maade! Jeg længes efter at spørge hende! Men hvorledes vil hun optage min Indgriben deri?"

Efter nogen Overveielse besluttede hun omsider, at dersom denne Sag vedblev at vise sig saa tvivlsom, som den nu var, da vilde hun paa den alvorligste Maade forestille sin Moder Nødvendigheden af at sende Marianne nogle alvorlige Ord med Hensyn til denne Sag.

Mrs. Palmer og to ældre Damer af Mrs. Jen-

nings' Befjendtskab, som denne havde mødt om Morgen og inviteret til Middag, spiste med dem. Mrs. Palmer forlod dem snart, for at modtage sit Aftenbesøg, og Elinor var nødsaget til at sætte sig til Whistbordet med de Andre. Marianne kunde ikke deeltage deri, da hun ikke vilde lære Spillet. Men omendstjoudt hun havde Tiden til sin egen Disposition, havde hun dog ligesaa lidt Fornøielse som Elinor, thi hun aandede kun ængstelige Forventninger og blev hele Aftenen stoffet. Hun forsøgte undertiden at læse nogle faa Minutter, men Bogen blev snart lagt tilside, og hun begyndte atter at gaae frem og tilbage i Bærelset, medens hun dog gjorde en lille Standning, naar hun kom til Vinduet, for om muligt at høre den længe forventede Bank.

Sjette Capitel.

„Dersom vi beholde dette tørre Veir længere, da vil Sir John ikke holde af at forlade Barton næste Uge,” sagde Mrs. Jennings ved Frokostbordet den følgende Morgen. „Det er en sørgelig Ting at tabe en Dags Fornøielse for Jægere. Staffels Sjæle! Jeg beklager dem altid, naar de maae opgive en Dag — det synes at gaae dem til Hjertet.”

„Det er sandt,” udbroød Marianne i en oprømt Tone, idet hun gif hen til Vinduet forat betragte Veiret; „jeg tænkte ikke derpaa. Dette Veir vil gjøre, at mange Jægere forblive paa Landet.”

Det var en lykkelig Tanke, hele hendes Livlighed vendte tilbage. „Det er isandhed et fortryllende Veir for dem,” vedblev hun, idet hun satte sig ned ved Frokostbordet med et livsglad Ansigt. „Hvor det maa glæde dem! Men” (idet hun blev atter lidt ængste-

lig), „dette Veir kan ikke forblive længe saaledes. Paa denne Tid af Aaret, og efter saamegen Regn, vil det sandsynligviis ikke vare længe ved. Vi ville snart faae Frost, og udentviol meget alvorlig Frost. Maaskee om en eller to Dage; denne overordentlig Mildhed i Luften kan ikke vare længere — ja, maaskee fryser det allerede inat!”

„Under alle Omstændigheder,” sagde Elinor, som ønskede at afholde Mrs. Jennings fra at gennemstue hendes Søsters Tanter saa klart som hun selv; „jeg tør sige, at Sir John og Lady Middleton komme til Byen næste Uge.”

„Ja, min Kjære, det er jeg overbevist om. Mary har altid sine egne Tanter.”

„Og nu vil hun sikkert skrive til Combe endnu idag,” tænkte Elinor.

Men dersom hun gjorde dette, da vilde hun sikkert skrive og borsende Brevet med en Hemmelighed, der vilde stusse Elinors Marvaagenhed. Men hvorledes det end var, og saa langt Elinor var fra at føle nogen Glæde derover, saa kunde hun dog ikke føle sig meget bedrøvet, da Marianne var saa oprømt. Og Marianne var lykkelig i det milde Veir, og hun vilde

blive endnu mere lykkelig, dersom det blev Frostveir.

Morgenens henrandt med at sende Kort til Mrs. Jennings' Bekjendte, for at underrette dem om, at hun var i Byen; og imedens var Marianne beskæftiget med at lægge Mærke til Binden, Skyernes Forandringer, og med at indbilde sig, at der var en Forandring i Luften.

„Finder du ikke, at det er foldere nu end det var imorges, Elinor? Det forekommer mig som om der er en betydelig Forffjel. Jeg kan neppe holde mine Hænder varme i min Muffe. Jeg synes ikke, at det var saaledes igaar. Skyerne synes at adsprede sig, Solen vil komme frem om et Dieblif, vi ville faae en flar Eftermiddag.“

Elinor, var afverlende glad og sørgmodig; men Marianne saae hver Aften i Kaffelovnsilden og hver Morgen i Atmosphæren de visse Symptomer paa den sig nærmende Frost.

Miss Dashwoods havde ikke mere Grund til at være fornøiet med Mrs. Jennings' Levemåis og Bekjendtskaber end med hendes Opsørjel mod dem, som forblev venlig. Hendes Huusholdning blev ledet efter den liberaleste Plan, og naar man undtager nogle

faa gamle Bekjendte fra City, som hun, til Lady Middletons Sorg, aldrig havde opgivet, besøgte hun Ingen, hvor en Introduction af de unge Damer var disse ubehagelig. Elinor, der fandt sig i denne Henseende mere tilfredsstillet end hun havde ventet, var villig til at undvære mange virkelige Forlystelser ved deres Aftenselskaber, som, enten hjemme eller ude, bestod i Kortenspil, der hun havde liden Interesse for hende.

. Oberst Brandon, som var en almindelig Huusven, var næsten sammen med dem hver Dag; han kom for at see paa Marianne og tale med Elinor, som ofte fandt mere Glæde heri, end ved alle andre daglige Begivenheder, men som til samme Tid saae med nogen Sorg paa Oberstens fortsatte Tilboielighed. Det smertede hende, at see den Alvor, hvormed han ofte fulgte Marianne, og hans Livlighed var endnu mindre end paa Barton.

Efter en Uges Forløb blev man overbevist om, at Willoughby ogsaa var ankommen. Hans Kort laae paa Bordet, da de vendte tilbage fra en Morgenfjæretour.

„Min Gud!“ raabte Marianne, „han har været her, medens vi vare ude!“ Elinor, oplivet ved

Tanken om, at han var i Byen, vovede at sige: „Du kan stole paa, at han kommer igjen imorgen.“ Men Marianne syntes neppe at høre hende, og da Mrs. Jennings traadte ind, løb hun bort med det herlige Kort.

Denne Begivenhed gjengav atter Marianne hele hendes Livlighed, ja mere end den, hendes tidligere Henrykkelse, medens den opmuntrede Elinor. Fra dette Moment var hun ikke et Dieblif rolig; Forventningen om at see ham hvert Minut, gjorde hende uskikket til alt. Hun forlangte at blive hjemme, da de Andre den næste Morgen gif ud.

Elinors Tanter vare beskæftigede med hvad der muligviis foregik i Berkely-Street medens de vare borte; men da hun kom hjem, var et eneste Blif paa Marianne nok til at overtøye hende om, at Willoughby ikke havde afslagt noget Besøg. En Billet blev i samme Dieblif bragt ind og lagt paa Bordet.

„Til mig!“ raabte Marianne, idet hun hastigt gif hen til Bordet.

„Nei, Madame, det er til Mrs. Jennings.“

Men Marianne, der ikke var overbevist, tog den strax op.

„Det er virkelig til Mrs. Jennings; hvor ærgerligt!“

„Du venter altsaa et Brev?“ sagde Elinor, der ikke formaaede længer at være taus.

„Ja — dog ikke meget.“

Efter en kort Pause sagde Elinor: „Du har ingen Fortrolighed til mig, Marianne.“

„Elinor, denne Fornærmelse fra dig! — Du, som ikke har Tillid til Nogen!“

„Jeg!“ udbød Elinor med nogen Forvirring; „jeg har virkelig Intet at fortælle.“

„Jeg ikkeheller,“ svarede Marianne med Energi; „vor Stilling er altsaa eens. Der er Ingen af os, som har Noget at fortælle, du, fordi du ikke fortæller Noget, og jeg fordi jeg ikke skjuler Noget.“

Elinor, der sørgede over sin egen Tilbageholdenhed, som hun ikke kunde opgive, vidste ikke, hvorledes hun skulde bevæge Marianne til større Åbenhjertethed under disse Omstændigheder.

Mrs. Jennings traadte nu ind, og da Billetten blev overrakt hende, læste hun den høit. Den var fra Lady Middleton, som gjorde hende bekendt med sin Ankomst til Conduit-Street den foregaaende Aften. Paa Grund af Sir Johns Forretninger og Lady

Middletons hestige Forkjølelse, vare de forhindrede i selv at komme til Berkeley-Street. Indbydelsen blev modtaget; men da den fastsatte Tid kom, havde Elinor, ihvorvel Høfligheden fordrede, at begge Søstre ledsagede Mrs. Jennings i denne Visit, dog Banstuelighed med at overtale Marianne til at følge med, thi omendstjondt hun endnu ikke havde seet noget til Willoughby, saa var hun dog ligesaa ustkiftet til at more sig ude, som uvillig til at risikere, at han muligviis kom, medens hun var borte.

Elinor fandt eiter denne Aftens Selskab, at vore Tilboieligheder ikke forandres ved en Forandring af Opholdssted: thi omendstjondt Sir John neppe var flyttet ret ind i sin nye Bolig, saa havde han dog forsamlet en Snees unge Menneſter omkring sig for at fornøie dem med et Bal. Dete var imidlertid Noget, som Lady Middleton ikke bifaldt. Paa Landet var et improviseret Bal tilgiveligt; men i London, hvor Renomeet for Elegance var mere betydningsfuldt og mindre let at opnaae, var det at risikere for meget for nogle Pigers Skyld, at faae udbredt det Rygte, at Lady Middleton havde givet et lille Bal, bestaaende af otte, ni Par, med to Violiner, uden et stort Aftensmaalid.

Mr. og Mrs. Palmer hørte til Selstabet; af den Første, som de ikke havde seet før, medens de havde opholdt sig i Byen, da han var omhyggelig i at undgaae enhver Sammenkomst med sin Svigermøder, og derfor ikke kom i hendes Nærhed, modtog de intet Tegn paa Bekjendtskab, da de traadte ind. Han saa paa dem med et flygtigt Blif, uden at det syntes som om han kjendte dem, og gav kun Mrs. Jennings et Nif fra den modsatte Side af Bærelset. Marianne saa sig rundt omkring i Bærelset: det var nok — han var der ikke; hun satte sig ned, aldeles usikkert til al Fornøielse. Efterat de havde opholdt sig her en Time, flentrede Mr. Palmer hen til Miss Dashwoods for at udtale sin Forundring over at see dem i Byen, ihvorvel Oberst Brandon først havde erholdt Underretning derom i hans Huus, og han havde jo sagt noget meget Morsomt, da han hørte, at de vilde komme.

„Jeg troede, at de Begge vare i Devonshire,“ sagde han.

„Birkelig?“ svarede Elinor.

„Naar reiser De tilbage?“

„Jeg veed det ikke.“

Dermed endte denne Samtale.

Aldrig havde Marianne følt en Uvillie mod

Dands, som denne Aften, og aldrig var hun før saa meget trættet deraf. Hun beklagede sig derover, da de toge hjem til Berkeley Street.

„Ja, ja,” sagde Mrs. Jennings, „vi kjender Marsagen meget vel; derjom en vis Person, som vi ikke ville nævne, havde været der, da vilde De ikke have følt Dem det mindste trættet. Og for at sige Sandhed, da var det ikke meget smukt af ham ikke at komme, da han var inviteret.”

„Inviteret!” udbød Marianne.

„Saaledes fortalte Middleton mig; det synes som Sir John har mødt ham paa Gaden imorges.”

Marianne sagde Intet, men hun var sønderknust. Utaalmodig efter at gjøre Noget, der kunde bringe hendes Søster Trøst, besluttede Elinor at skrive den næste Morgen til sin Moder, og hun haabede, ved at fremstille Mariannes Helbred i Fare, at bevæge hende til at gjøre de Spørgsmaal, som saa længe vare udsatte; og dette Forsæt blev saameget stærkere, da hun den næste Morgen sluttede sig til, at det Brev, Marianne sad og skrev, var til Willoughby; thi hun kunde ikke tænke sig en anden Person, til hvem det kunde være.

I Middagsstunden gik Mrs. Jennings ud i Byen, og Elinor begyndte nu strax sit Brev, medens Ma-

rienne, for urolig til Bescæftigelse, for ængstelig til Conversation, gik fra et Vindue til et andet eller sad stille ved Kaffelovnsilden, i tungsindige Betragtninger. Elinor var meget alvorlig i sine Forestillinger til sin Moder, fortalte hende Alt, hvad der var passeret, hendes Trivsel om Willoughbys Standhaftighed, og bad hende inderligt om, i Kraft af hendes Pligt og Kjærlighed at forlange Mariannes Erklæring angaaende dennes Forhold til ham.

Hendes Brev var neppe fuldendt, da man hørte en Banken paa Døren; Oberst Brandon blev anmeldt, og Marianne, som havde seet ham fra Vinduet, og hadede ethvert Selskab af denne Art, forlod Værelset inden han traadte ind. Hans Udseende var mere end sædvanligt mørkt, og omendstjondt han fandt Tilfredsstillelse ved at finde Miss Dashwood alene, som om han havde noget Særdeles at sige hende, saa satte han sig dog nogen Tid uden at sige et Ord. Elinor, der var overbevist om, at han havde en Meddelelse angaaende hendes Søster, ventede med Taalmodighed derpaa. Det var ikke første Gang hun følte den samme Overbevisning; thi mere end een Gang havde han begyndt med saadanne Bemærkninger: „Deres Søster seer ikke vel ud idag“, eller

„Deres Søster seer noget nedslaaet ud“, og med at gjøre særegne Spørgsmaal angaaende hende. Efter en Pause af nogle Minutter blev Tausgheden afbrudt ved at spørge hende med en noget bevæget Stemme, naar han maatte gratulere hende til en Svoger? Elinor var ikke beredt paa et saadant Spørgsmaal, og da hun derfor ikke havde noget Svar paa rede Haand, saa spurgte hun simpelt og ligesrem om hvad han meente. Han forsøgte at smile, idet han svarede: „Deres Søsters Forlovelse med Willoughby er meget bekjendt.“

„Det kan ikke være meget bekjendt,“ svarede Elinor, „thi hendes egen Familie veed det ikke.“

Han saa med Forundring paa hende og sagde: „Jeg beder Dem om Forladelse; jeg er bange for at mit Spørgsmaal har været uforstaaet; men jeg troede ikke at der var nogen Hemmelighed dermed, da de aabenbart corresponderer, og deres Bryllup bliver almindelig omtalt.“

„Hvem kan det være? Hos hvem har De hørt det omtale?“

„Hos Mange — Nogle af dem kjender De, Andre ere Deres nærmeste Venner — Mrs. Jennings, Mrs. Palmers og Middletons. Og dog har jeg

ikke funnet troe det — thi hvor man ikke gjerne vil være overbevist, der vil man altid finde rigelig Grund til at tvivle — førend jeg idag, da jeg blev indladt hos Willoughby, saae et Brev hos ham, i hvis Udskrift jeg gienkjendte Deres Søsters Haand. Jeg maatte spørge, men jeg var overbevist, førend jeg kunde fremføre Spørgmaalet. Er det Hele da bestemt? Det er umuligt —? Men jeg har ingen Ret, og jeg fik ingen Feilighed til at fortsætte. Tilgiv, Miss Dashwood! Jeg er bange for, at jeg har handlet uret i at sige saa meget, men jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gøre, og jeg stoler paa Deres Klogskab. Siig mig, at det Hele er afgjort, at ethvert Forsøg — at, med eet Ord, den Hemmeligheden er tilbage.”

Disse Ord, som overbeviste Elinor om hans Kjærlighed til hendes Søster, satte hende i Bevægelse. Hun var ikke strax istand til at sige Noget, og endog efterat hun havde jattet sig, vidste hun ikke ret, hvad Svar hun skulde give. Det sande Forhold mellem Willoughby og hendes Søster var saa lidet kjendt, at idet hun bestræbte sig for at forklare det, kunde hun ligejaavel sige for meget som for lidt. Men da hun var overbevist om, at Mariannes Tilbøielighed for Willoughby ikke vilde tillade Oberst Brandon at nære

noget Haab, hvad Enden paa dette Forhold end maatte blive, saa ansaae hun det for flogeft og bedst at sige Mere, end hun egentlig vidste eller troede. Hun tilstod derfor, at omendstjøndt hun aldrig havde af dem erholdt nogen Erklæring om, paa hvad Fod deres Forhold stod, saa nærede hun dog ingen Tvivl om deres gjensidige Kjærlighed, og hun følte sig ikke forundret over deres Brevverling.

Han hørte paa hende med taus Opmærksomhed, og da hun ophørte at tale, reiste han sig, og efter at have sagt med en bevæget Stemme: „Deres Søster ønsker jeg al mulig Lykke, og Willoughby, at han maa bestræbe sig for at være hende værdig,“ bad han Farvel, og gik.

Af denne Samtale modtog Elinor ikke noget behageligt Indtryk, der i andre Henseender kunde opmuntre hende. Hun beholdt det sørgelige Indtryk af Oberst Brandons Ulykke, og hun var afholdt fra at ønske det anderledes, af Frygt for den Begivenhed, der skulde bekræfte det.

Syvende Capitel.

Intet foregik i de paafølgende tre eller fire Dage, der kunde give Elinor Anledning til at fortryde, hvad hun havde skrevet til sin Moder; thi Willoughby hverken kom eller skrev. De bleve paa denne Tid inviterede til at ledsage Lady Middleton i Selskab, fra hvilket Mrs. Jennings, paa Grund af hendes yngste Datters Ildebefindende, var afholdt fra at deeltage. Til dette Selskab forberedte Mariannne sig, aldeles nedslaaet, ligegyldig for sin Dragt, lige glad, hvad enten hun tog derhen eller blev hjemme, og uden det mindste Haab eller Glæde. Hun satte sig, efterat have nydt sin Thee, ved Kaffevoensilden, ligetil Lady Middletons Ankomst, uden at see op fra sit Sæde, eller at forandre sin Stilling, fortabt i sine egne Tanker, og uden at lægge Mærke til sin Søsters Nærværelse, og da det omsider blev hende iagt, at Lady

Middleton holdt udenfor Døren, studiede hun, som om hun ikke vidste, at man havde ventet hende.

De ankom i rette Tid til Bestemmelsesstedet, og saasnart den lange Række Karether foran dem tillod det, steg de ud, gik op ad Trapperne, hørte deres Navne blive opraabte fra et Sted til andet, og nu traadte de ind i en rigt udsmyret Sal, ganske fuld af Fremmede, og utaalelig heed. Da de havde aflagt deres Hilsener til Huset's Damer, blandede de sig mellem Mængden, for at deeltage i Heden og Ubegyeligheden, som deres Ankomst nødvendig maatte forøge. Efterat Lady Middleton havde anvendt nogen Tid til at sige lidet og gjøre mindre, satte hun sig ned til en Casino, og da Marianne ikke var tilbøielig til at gaae omkring, satte hun og Elinor sig i liden Afstand fra Bordet.

De havde ikke siddet her længe, da Elinor bemærkede Willoughby, der stod nogle Skridt fra dem i en fortrolig Samtale med en meget elegant Dame. Hendes Blikke mødte snart hans, og han buffede, uden at indlade sig i Samtale med hende eller at nærme sig Marianne, omendstjøndt han maatte have seet hende; og han vedblev derpaa sin Samtale med den fremmede Dame. Elinor gaae uvilkaarligt paa

Marianne, for at see om hun ikke havde opdaget ham. I dette Dieblif bemærkede hun ham først; hendes hele Ansigt straaede af Overraskelse, og hun vilde haveilet hen til ham øieblikkelig; dersom hendes Søster ikke havde holdt hende tilbage.

„Himmel!“ udbrød hun, „han er her, — han er her! O, hvorfor ser han ikke paa mig? Hvorfor maa jeg ikke tale med ham?“

„Jeg beder, fat dig,“ raabte Elinor, og forraad ikke for Enhver dine Følelser. Maaskee har han endnu ikke bemærket dig.“

Dette var imidlertid Noget, hvorom hun ikke kunde tvivle, og at fatte sig i et slegt Dieblif, var Noget, som Marianne hverken formaaede eller ønskede. Hun sad i en Smerte af Utaalmodighed, som afprægede sig i hendes hele Ansigt.

Tilslidst vendte han sig atter og saae nu paa dem Begge; hun reiste sig, og i en fjærlighedsfuld Tone nævnede hun hans Navn, idet hun rakte sin Haand imod ham. Han nærmede sig og henvendte sig mere til Elinor end til Marianne, som om han ønskede at undgaae dennes Blik, og som han ei vilde bemærke hendes Stilling; spurgte derpaa om Mrs. Dashwood, og om hvorlænge de havde opholdt dem i London.

Elinor var ved en saadan Fremgangsmaade sat ud af Stand til at kunne svare. Men hendes Søsters Følelser udtalte sig diebliffelig. Hun rødmede over hele Ansigtet, og hun udbrod med den meest bevægede Stemme: „Min Gud! Willoughby, hvad maa jeg tænke? Har De ikke modtaget mine Breve? Vil De ikke række mig Deres Haand?“

Han kunde nu ikke undgaae det, men hendes Berørelse syntes ham piinlig, og han holdt kun hendes Haand et Dieblif. I hele denne lange Tid var han synlig fjæmpende mod sin indre Bevægelse. Elinor bemærkede hans Ansigtstræk, og saae at de bleve mere rolige. Efter et Dieblifs Tausked sagde han med Kulde:

„Jeg havde den Ære at aflægge et Besøg i Berkeley-Street forrige Torsdag, og det gjorde mig meget ondt, at jeg ei var saa lyffelig at finde Dem og Mrs. Jennings hjemme. Jeg haaber, at De fik mit Kort.“

„Men har De ikke modtaget mine Breve?“ raabte Marianne med Ængstelse. „Her maa være en Feiltagelse — en stræffelig Feiltagelse. Hvorledes skal jeg forstaae dette? Siig mig det, Willoughby, —

or Himlens Skyld, sig mig det, hvad er der
iveien?"

Han svarede intet; han skiftede Farve og den
forrige Forvirring blev atter synlig; men da han
mødte den Dames Blikke, med hvem han forhen
havde talt, følte han Nødvendigheden af et ligegyldigt
Anstrøg, og han fattede sig atter og sagde: „Ja,
jeg havde den Glæde at modtage Deres Beretning
angaaende Deres Ankomst til Byen, som De var saa
god at sende mig.“ Derpaa gjorde han et let Buf,
og gif hen til sin Veninde.

Marianne, som nu var forstræffelig bleg, og
ikke istand til at staae opreist, sank tilbage i sin Stol,
og Elinor, som ventede hvert Dieblif, at hun vilde
besvime, forsøgte at skjule hende for de Tilstedeværen-
des Blikke, medens hun stænkede hende med Lavendel-
delvand.

„Gaae hen til ham, Elinor,“ raabte hun, saa-
snart hun funde tale, „og bed ham om at komme hen
til mig. Siig ham, at jeg maa see ham igjen, —
at jeg maa tale med ham endnu i dette Dieblif; —
jeg kan ikke vente — jeg kan ikke faae Fred, førend
det bliver opflaret — der maa være en eller anden

skræffelig Misforstaaelse. O, gaae strax hen til ham."

„Hvorledes er det muligt? Nei, min kjære Marianne, du maa vente. Dette er ikke Stedet til Forflaring. Vent blot til imorgen."

Med Møie kunde Elinor afholde hende fra at gaae hen til ham; at overtale hende til at skjule sin Bevægelse, — at vente, idetmindste med et fattet Ydre, indtil hun kunde tale til ham med mere Eftertryk og ene, dette var umuligt; thi Marianne vedblev uden Ophør med en dyb Stemme at give sine stussede Følelser Lufst i fortvivlede Udbrud. Kort Tid derefter gaae Elinor Willoughby forlade Værelset ad den Dør, der førte til Trappen, og da hun gjorde Marianne opmærksom derpaa, forestillede hun hende det Umulige i at gaae ham itale, som en ny Grund til at fatte sig. Men Marianne bad strax sin Søster at bede Lady Middleton om hun vilde bringe dem hjem, da hun var for slet til at blive her længere.

Da Lady Middleton blev underrettet om Mariannes Ildebefindende, saa var hun dog, omendstjændt hun sad ved Spillebordet, for høflig til at have Noget mod at tage hjem; hun gav sine Kort til en Veninde, og saasnart Vognen var kommen, førte de derfra.

Der blev ikke talt et Ord paa Veien til Berkeley-Street. Marianne var nedsynken i en Smerte, der var for heftig til at hun kunde græde; men da Mrs. Jennings lykkeligviis ikke var kommen hjem, gik de strax op paa deres Værelse, hvor nogle Draaber bragte hende til sig selv. Hun var snart aflædt og iseng, og da hun ønskede at være ene, forlod hendes Søster Værelset, og medens hun ventede paa Mrs. Jennings, havde hun Leilighed nok til at tænke over, hvad der var foregaaet.

At en Slags Forlovelse mellem Willoughby og Marianne havde fundet Sted, kunde hun ikke betvivle; og at Willoughby var fjed deraf, syntes ligeledes klart; thi ihvorvel Marianne endnu nærede sine Ønsker, kunde hun dog ikke misforstaae en saadan Opførsel. Intet, uden en aldeles Forandring af Følelser, kunde udtænkes som Aarsag dertil. Hendes Indignation derover vilde dog have været større end den var, havde hun ikke bemærket den Forvirring, som syntes at vidne om hans flette Opførsel, og som afholdt hende fra at ansee ham for at være saa let-sindig, fra det første Dieblif at have leget med hendes Søsters Følelser, uden nogen alvorlig Hensigt. Hans Fraværelse kunde maaskee have svækket hans

Følelser for hende, og Omstændigheder have bragt ham til at opgive dem; men at han tidligere havde nærret saadanne Følelser, derom kunde hun ikke tvivle.

Paa den Smerte, som dette ulykkelige Sammen-
træf maatte have givet Marianne, og paa den endnu
alvorligere, som vilde fylde hendes Bryst ved Fort-
sættelsen af denne Fremgangsmaade fra hans Side
— kunde Elinor ikke tænke, uden den dybeste Rum-
mer. Hendes egen Stilling var i Sammenligning
dog bedre, thi medens hun kunde skjænke Edward sin
Agtelse nu som før, hvormedet de end for Fremtiden
vilde blive adskilte, saa var hun styrket derved. Men
enhver Omstændighed, der kunde forbittre denne
Sag, syntes at have forenet sig for at forhøje Ma-
riannes Sorg ved en Adskillelse fra Willoughby —
ved en øieblikkelig og ustyrlig Fortvivlelse over ham.

Ottende Capitel.

Førend Tjenestepigen den næste Morgen havde tændt deres Kaffelovnsild, eller Solen havde faaet nogen Magt over en mørk, fold Januarmorgen, laae Marianne, knælende paa en Stol ved Vinduet, for ved det sparsomme Lys, der faldt igjennem det, at skrive saa hastig som en stadig Taarestrom tillod det. I denne Stilling saae Elinor hende, da hun først opvaagnede ved hendes Hullen og Stønnen; og da Elinor havde betragtet hende nogle Diebliffe med taus Ængstelse, sagde hun i den ædelmodigste Tone:

„Maa jeg spørge dig, Marianne —?“

„Nei, Elinor,“ svarede hun, „spørg om Intet; du vil snart erføre Alt.“

Den fortvivlede No, hvormed dette blev sagt, varede ikke længere end hun taledes, og den paafølgtes af den foregaaende heftige Sorg. Det varede

nogle Minutter inden hun funde fortsætte sit Brev, og de gjentagne Udbrud af Fortvivlelse, som nu og da tvang hende til at tilbageholde Pennen, lod Elinor med temmelig Visshed formode, at hun skrev til Willoughby for sidste Gang.

Elinor skjænfede hende enhver stille og upaa-
trængende Opmærksomhed, som stod i hendes Magt, og hun vilde have formildet og beroliget hende endnu mere, dersom Marianne ikke havde forhindret det med hele sin irritable Sjæls Tyrighed. Under saadanne Omstændigheder var det bedre for Begge, at de ikke vare sammen; og Mariannes urolige Tilstand hindrede hende ikke alene i at forblive i Værelset et Dieblisq efterat hun var paaflædt, men fordrede paa eengang Ensomhed og bestandig Variation i Opholdssted, og den gjorde, at hun indtil Frokosttid vandrede omkring i Huset, og søgte at undgaae Synet af Enhver.

Bed Frokostbordet vilde hun Intet spise, og forsøgte ikke heller derpaa; Elinor var nu ikke bestjæftiget med at tvinge hende, ikke heller med at beklage hende, ikke heller med at tage nogen Notice af hende, men hun søgte kun at henlede Mrs. Jennings' Opmærksomhed paa sig selv.

Da dette var et heldigt Maaltid for Mrs. Jennings, varede det en betydelig Tid, og de satte sig netop rundt om Arbeidsbordet, da et Brev blev udleveret til Marianne, som ivrig greb det fra Tjeneren, og, idet hun blev dødbleg, forlod Bærelset. Elinor, som var ligesaa overbevist om, at det kom fra Willoughby, som om hun havde seet Udskriften, følte strax en saadan Hjerteangst, at hun neppe formaaede at holde Hovedet iveiret, og hun skjælvende saameget, at hun frygtede for at Mrs. Jennings bemærkede det. Denne gode Kone saae imidlertid ikke andet, end at Marianne modtog et Brev fra Willoughby, som forekom hende at være en god Spøg, og som hun strax forsøgte, idet hun med Latter haabede, at hun maatte synes om det. Hvad Elinors Fortvivlelse angik, da var hun formeget beskæftiget med at maale Uldgarn til Uldtæpper, til at see Noget; og idet hun rolig fortsatte sin Konversation, lagde hun til Elinor, da Marianne forlod Bærelset:

„Jeg kan forsikre Dem om, at jeg aldrig i mit Liv har seet en ung Pige saa fortvilet af Kjærlighed! Mine Piger vare Intet i Sammenligning, og dog vare de slemme nok; men hvad Marianne angaaer, da er hun jo et ganske andet Bæsen. Jeg

haaber af mit ganske Hjerte, at han ikke vil lade hende vente saalænge, thi det er aldeles fortvivlet at see hende saa syg og fortabt. Naar skulle de dog giftes?"

Omendstjondt Elinor ikke funde være mindre oplagt til at tale end netop i dette Dieblif, var hun dog nødsaget til at svare paa denne Uttring, og forsøgte derfor at smile, idet hun sagde: „Har De virkelig snakket Dem selv til en Overbeviisning om, at min Søster er forlovet med Mr. Willoughby? Jeg troede kun, at det var en Spøg, men et saa alvorligt Spørgsmaal synes at tyde paa Mere: og jeg beder Dem derfor om, at De ikke længere vil bedrage Dem selv. Jeg tør forsikre Dem om, at der er Intet, som vilde forundre mig mere end at høre, at de skulde giftes.“

„Stam Dem, Miss Dashwood! Hvorledes kan De tale saaledes? Veed vi ikke Allesammen, at det er et Parti? — at de fra det første Dieblif, de saae hinanden, vare forelskede op over Drerne? Saae jeg dem ikke sammen med hinanden hver Dag og Dagen lang i Devonshire? Og troer De ikke at jeg veed, at Deres Søster er kommen med mig til London for at kjøbe Brudestads? Nei, det nytter ikke. Fordi De selv er

„aa hemmelighedsfuld i denne Sag, saa troer De ikke, at Andre har Sandser; men det er ikke saaledes — thi det har allerede længe været omtalt i Byen; jeg siger det til Alle og det samme gjør Charlotte.“

„Sandhed,“ jagde Elinor meget alvorlig; „De tager fejl. De gjør meget Uret i at udsprede dette, og De vil finde, at De har . . . dog, De vil ikke troe mig nu.“

Mrs. Jennings lo atter, men Elinor var ikke oplagt til at sige Mere, og over al Maade nysgjerrig efter at faae at vide, hvad Willoughby havde skrevet, skyndte hun sig til deres Bærelse, hvor hun, ved at aabne Døren, saae Marianne liggende udstrakt paa Sengen, tilintetgjort af Fortvivlelse, med eet Brev i Haanden og to eller tre liggende ved hendes Side. Elinor traadte hen til hende, men uden at sige et Ord; hun satte sig paa Sengen hos hende, greb hendes Haand, kysjede hende fjærlig, og gav sin Medlidenhed Lust i en Taarestrøm, der ikke var mindre heftig end Mariannes. Denne var ikke istand til at tale, men hun følte det Kjærlige i hendes Søsters Opførsel, og efterat de en Tidlang havde været Begge nedsunke i Kummer, lagde Marianne alle Brevene i Elinors Haand; derpaa bedækkede hun sit Ansigt

med sit Lømmetørflæde, og skreg næsten af Fortviv-
 lelse. Elinor, der vidste, at en saadan heftig Sorg
 maatte have sin Gang, vaagede hos hende til disse
 Videlser næsten fortærede sig selv, og derpaa tog hun
 Willoughbys Brev og læste Følgende:

„Bondstreet, Januar.

„Min kjære Madame! Jeg har netop i dette
 Dieblis havt den Ære at modtage Deres Brev, for
 hvilket jeg sender Dem min Tak. Jeg er meget be-
 fymret, fordi jeg erfarer, at min Opsørsel sidste Af-
 ten ikke vandt Deres Bifald; og ihvorvel jeg slet ikke
 kan udfinde, hvormed jeg var saa uheldig at fornærme
 Dem, saa beder jeg Dem om at tilgive mig det, som
 jeg kan forsikre Dem om var ganske uden Hensigt.
 Jeg kan aldrig tænke paa mit tidligere Besjendistab
 til Deres Familie i Devonshire, uden taknemlig Glæde,
 og jeg haaber, at det ikke vil blive afbrudt ved nogen-
 somhelst Feiltagelse eller Misforstaaelse af mine Hand-
 linger. Min Agtelse for hele Deres Familie er meget
 oprigtig; men derjom jeg har været saa uheldig at
 give Dem Anledning til at troe, at jeg har sølt
 Mere, end jeg gjør, eller at udtrykke Mere, end jeg
 havde til Hensigt, da maa jeg bebreide mig fordi jeg
 ikke har været mere paapasselig med Hensyn til denne

Agtelse. At jeg nogenfinde har meent Mere, det kan ikke være muligt, naar jeg siger Dem, at mine Følelser længe have været bortgivne til en anden Gjenstand, og det vil ikke vare mange Uger, førend denne Forbindelse vil blive for bestandig sluttet. Det er kun med stor Sorg, at jeg opfylder Deres Befaling, at tilbagesende Dem de Breve, som De har beæret mig med, og den Haarlof, som De forbindtligst har skjænket mig.

Jeg er, kjære Madame, Deres forbundne, ærbødigste Tjener,

John Willoughby."

Med hvormegen Indignation et saadant Brev blev læst af Miss Dashwood, kan let indsees. Dine endstjøndt hun var vis paa, førend hun begyndte at læse det, at dette maatte indeholde en Tilstaaelse om hans Ustadighed og afgjøre deres Adskillelse for bestandig, saa havde hun ikke tænkt paa, at det var afsattet i et saadant Sprog; heller ikke havde hun tænkt paa, at Willoughby kunde vige sig uden al ædel og delikat Følelse — saa langt fra en Gentlemans Opførsel ved at sende et saa uforstammet, grusomt Brev: et Brev, som, istedeffor at udtale hans Sorg over Ophævelsen, ikke erkjendte noget Trostabsbrud, be-

nægtede enhver Tilbøielighed — et Brev, i hvilket hver Linie var en Fornærmelse, som viste dets Forfatter at være forstøffet i Ondskab.

Hun betragtede det nogle Diebliske med Brede og Forbauselse; derpaa læste hun det atter og atter; men enhver Gjentakelse tjente kun til at forhøje hendes Afsky for denne Mand, og saa bittere vare hendes Følelser mod ham, at hun ikke turde tale, fordi hun ellers ved maatte saare Marianne endnu mere, ved at omtale hendes Forlovelses Ophævelse, ikke som et Tab af noget som helst Gode, men som en Undslippelse fra det værste og ulægeligste Onde: en Forbindelse med en Charakteerløs Mand, som den største Befrielse, som den høieste Betsignelse.

I hendes alvorlige Betragtninger over Brevets Indhold, over den Persons Slethed, som havde diceret det, og, sandsynligviis, over en meget forstjellig Persons meget forstjellig Charakteer, som ikke stod i nogen anden Forbindelse med denne Sag end den, som hendes Hjerte satte ham i med Alr, hvad der foregik, forglemte Elinor sin Søsters diebliske Fortvivlelse, forglemte at hun havde tre ulæste Breve i sit Skjød, og forglemte saameget hvorlænge hun havde opholdt sig her, at da hun hørte en Kareth

fjøre frem for Døren, og hun ilede til Vinduet for at see, hvem der vel kom saa urimelig tidlig, blev hun meget forundret ved at see Mrs. Jennings' Karet, som hun vidste først var bestilt til Kloffen eet. Besluttet paa ikke at forlade Marianne, ihvorvel hun vidste, at hun ei formaaede at trøste hende, skyndte hun sig ned for at gjøre en Undskyldning, fordi hun ikke havde assisteret Mrs. Jennings, da hendes Søster ikke befandt sig vel. Mrs. Jennings, som følte en godmodig Sorg over denne Uarjag, undskyldte. Efterat have seet den gamle Dame stige i Karet, ilede Elinor op til Marianne, som nu var isærd med at staa op; hun kom netop i rette Tid for at forebygge at denne ikke faldt til Gulvet, da hun var svag og mat paa Grund af en længere Mangel paa Fødemidler og Hvile; thi det var mange Dage siden hun havde Appetit og mange Nætter siden hun havde sovet; og nu da denne Forventningsfeber var forbi, nu følte hun Følgerne deraf ved Hovedpine, en svækket Fordøielse og en almindelig Nerveisvækkelse. Et Glas Viin, som Elinor skænkede hende, gjorde hende lidt raffere, og hun var idetmindste istand til at udtale sin Venlighed ved at sige:

„Stakkels Elinor! hvor jeg gør dig ulykkelig!“

„Jeg ønsker kun,” svarede hendes Søster, „at jeg kunde gjøre Noget for dig, som kunde lindre din Sorg.“

Dette, som alt Andet, var for Meget for Marianne, som kun formaaede at udbryde i sin Sjæleangst: „O, Elinor, jeg er ulykkelig!” og hendes Stemme qualtes af Graad.

Elinor kunde ikke længere med Tausshed være Vidne til denne Strøm af uimodstaaelige Taarer.

„Opmand dig, kjære Marianne,” raabte hun, „dersom du ikke vil dræbe dig selv og alle dem, som elske dig. Tænk paa din Moder. Tænk paa hendes Glendighed, naar hun hører, hvad du lider; for hendes Skyld maae du opmande dig.“

„Jeg kan ikke, jeg kan ikke,” udbrod Marianne; „forlad mig, forlad mig, dersom jeg smerter dig; forlad mig, had mig, forglem mig, men plag mig ikke saaledes. O, hvor let er det ikke for dem, der ikke have Noget at sørge over, at tale om Opmandelse! Lykkelige, lykkelige Elinor, du kan ikke gjøre dig en Idée om, hvad jeg lider.“

„Kalder du mig lykkelig, Marianne? Af! dersom du vidste! — Og du troer at jeg er det, medens jeg jeer dig saa ulykkelig?”

„Tilgiv mig, tilgiv mig,” udbød Marianne; jeg veed, at du føler for mig. Men dog er du lykkelig! Edward elsker dig — han elsker dig og alene dig. Du kan ikke have nogen Sorg.”

„Jeg kan ikke glæde mig, så længe du er i denne Forfatning.”

„Dog du vil aldrig faa at see mig anderledes: min Kummer formaaer Intet at lindre.”

„Du maa ikke tale saaledes, Marianne. Har du ingen Glæde, ingen Venner? Er dit Tab saa stort, at Intet kan trøste dig? Nu lider du saameget; men tænk dig, hvormeget større din Sorg vilde have været, dersom hans Charakter først senere var bleven afsløret, dersom din Forlovelse var henstaaet Maaned efter Maaned, før han havde ophævet den. Enhver Dag, som du havde oplevet i ulukkelig Tillid, vilde have gjort Slaget endnu stræffeligere.”

„Forlovelse!” raabte Marianne, „det har ikke været nogen Forlovelse.”

„Ingen Forlovelse!”

„Nei, han er ikke saa uværdig, som du anseer ham for at være. Han har ikke været utro imod mig.”

„Men har han sagt til dig, at han elskede dig?”

„Ja — nei — aldrig ganske. Hans Opførsel

lyntes at sige det, men han har aldrig selv udtalt det. Jeg troede det undertiden, men det har aldrig været Tilfældet."

„Og dog skrev du til ham?"

„Ja — kunde det være urigtigt, efter alt Det, der var foregaaet imellem os? — Men jeg kan ikke tale."

Elinor sagde Intet, men vendte sin Opmærksomhed til de tre Breve, som nu fik langt mere Interesse end før, og løb over Indholdet. Det første, som hendes Søster havde sendt ham lige efter deres Ankomst til London, lod saaledes:

„Berkeley-Street, Januar.

Hvor forundret vil De ikke blive ved at modtage dette, Willoughby, og jeg haaber, at De vil føle lidt Mere end Forundring, naar De hører, at jeg er her i Byen. Den Leilighed, der aabnede sig for os til at komme til London, omendstjøndt det var med Mrs. Jennings, var dog for fristende til at vi kunde afslaae den. Jeg ønsker, at De maa erholde dette saa tidligt, at De kan komme her i aften, men jeg vil ikke stole derpaa. I ethvert Tilfælde venter jeg Dem imorgen. Indtil da, lev vel.

M. D."

Hendes anden Billet, der var skreven Morgenen

efter deres Besøg hos Middletons, var affattet i disse Ord:

„Jeg kan ikke udtrykke Dem min Skuffelse, ved ikke at see Dem isorgaars, heller ikke min Forundring over, at jeg ikke har modtaget noget Svar paa en Billet, som jeg sendte Dem for en Uge siden. Jeg havde ventet at høre fra Dem, og endnu mere at see Dem hver Time paa Dagen. Jeg beder Dem, kom saa snart som mulig og forklar Grunden til, at jeg har ventet Dem forgjæves. De maa heller komme lidt tidlig, da vi i Almindelighed ere ude Klokken eet. Vi vare igaar Aftes hos Lady Middletons, hvor der blev dandjet. Man har fortalt, at De var indbudet dertil. Men er det muligt? De maa virkelig have forandret Dem meget, siden vi skiltes, derjom det kan have været Tilfældet, og De alligevel ikke kom. Men jeg vil ikke ansee det for muligt, og jeg haaber snart at modtage Deres personlige Forsikring om, at det forholder sig anderledes.

M. D."

Indholdet af den sidste Billet til ham var saaledes:

„Hvad maa jeg tænke, Willoughby, om Deres Opførsel forrige Aften. Atter maa jeg bede Dem om en Forklaring. Jeg var beredt paa at gjensee Dem med

den Glæde, som vor Adskillig naturligviis maatte frembringe, med den Fortrolighed, som vort Venstreb paa Barton syntes at retfærdiggjøre. Jeg blev virkelig stødt tilbage! Jeg har tilbragt en sørgelig Nat for at søge at undskylde en Dødsfald, som neppe kan kaldes mindre end forfærdelig; men omendstjondt jeg ikke endnu er istand til at optænke mig et Forsvar for Deres Handlemaade, saa er jeg dog rede til at høre Deres Retfærdiggjørelse. De er maaskee bleven feil underrettet eller forjættelig bedraget med Hensyn til mig, som maa have nedjat mig i Deres Tanke. Siig mig, hvad det er, forklar mig Grunden til Deres Handlemaade, og jeg vil tilfredsstilles ved at være istand til at tilfredsstille Dem. Det vilde isandhed smerte mig at blive nødsaget til at tænke noget Ondt om Dem; men dersom jeg maa gjøre det, dersom jeg maa erfare, at De ikke er, hvad vi hidtil troede Dem at være, at Deres Agtelse for os Alle ikke var oprigtig, at Deres Dødsfald mod mig havde til Hensigt at bedrage, — siig det saa snart som muligt. Mine Følelser er for Diebliffet i en skræffelig uvis Tilstand. Jeg ønsker at befrie Dem; men Vished paa begge Sider vil være mig en Glæde i Sammenligning med hvad jeg nu lider. Dersom Deres Følelser ikke ere

mere, hvad de vare, da vil De behage at tilbagefende mig mine Breve, og den Haarlof, som er i Deres Besiddelse.

M. D."

At saadanne Breve, saa fulde af Følelse og Tillid, kunde blive saaledes besvarede, vilde Elinor for Willoughbys Skyld have betvivlet. Men hendes Fordømmelse af ham gjorde hende ikke blind for det Urigtige i at disse Breve vare skrevne og afsendte: og hun sørgede stille over den Uflogskab, som havde vovet saadanne uopfordrede Beviser paa Omhed, der ikke var sikret ved noget Foregaaende, og som maatte forkastes ved denne Begivenhed, da Marianne, som saae at hun havde læst Brevene, bemærkede at de ikke indeholdt Andet, end hvad Enhver vilde have skrevet i hendes Stilling.

„Jeg følte,“ tilføiede hun, „at jeg var saa høitidelig forlovet med ham, som om den strengeste Ægteskabscontract havde knyttet os til hinanden.“

„Jeg kan tænke det,“ sagde Elinor, „men uløseligviis følte han ikke det samme.“

„Han følte det samme, Elinor — i Uger og Dage følte han det. Jeg veed det. Hvad der end kan have forandret ham nu (og Intet uden den sorteste Ond-

flab imod mig kan have gjort det), saa var jeg dog eengang ham saa dyrebar, som min Sjæl funde ønske det. Denne Haarlof, som han nu saa let kan tilbagegive, bad han mig om med den største Underlighed. Harde du seet hans Blif, havde du hørt hans Stemme i dette Dieblif! Har du forglemt den sidste Aften, da vi vare sammen paa Barton? Og Morgen, da vi skiltes! Da han fortalte mig, at det vilde vare mange Uger, førend vi vilde faae hinanden at see, — hans Sorg — kan jeg nogensinde forglemme hans Sorg!”

I nogle Diebliffe funde hun ikke sige Mere; men da denne Bevægelse var forbi, tilføiede hun i en jastere Tone:

„Elinor, jeg er bleven grusomt behandlet, men ikke af Willoughby.”

„Kjære Marianne, af hvem uden af ham? Af hvem kan han vel være bleven forledet?”

„Hellere af hele Verden end af sit eget Hjerte. Jeg vil hellere troe, at alle mine Venner have sammensvoret sig forat nedjætte mig i hans Ugtelse, end at troe, at han var istand til sliG Grusomhed. Denne Dame, om hvem han taler — hvem hun end er — eller Enhver, i Kortbed, kun ikke dig, Mama og

Edward, kan have været saa grusom at belyve mig. Foruden J Tre er der et Bæjen til i Verden, hvem jeg heller ikke kan tænke noget Ondt om, det er Willoughby, hvis Hjerte jeg fjender saa godt."

Elinor vilde modsigge og svarede derfor: „Hvem der end har været saa meget din uforsonlige Fjende, saa lad dem blive stuffet i deres ondskabsfulde Triumph, kjære Søster, ved at see, hvormegget din ædle Bevidsthed om din Ustyldighed og gode Hensigt opretholder dit Sind. Det er kun en fornuftig og rodsværdig Stoltthed, som modstaaer sliq Ondskab."

„Nei, nei," udbrod Marianne, „en Glendighed som min har ingen Stoltthed. Jeg bryder mig ikke om, hvem der veed, at jeg er ulykkelig. Den Triumph at see mig saaledes maa staae aaben for hele Verden. Elinor, Elinor, de, som lide lidt, kunne være saa stolte og uafhængige, som de lyst, kunne giengjælde Fornærmelser eller Krænkelser, men jeg kan ikke. Jeg maa føle, jeg maa være ulykkelig, og de, som ville, maa gjerne glæde sig ved Bevidstheden derom."

„Men for Moders Skyld, og for min . . ."

„Vilde jeg gjøre Mere, end for min egen. Men at synes lykkelig, naar jeg er saa u'lykkelig — O, hvem kan forlange det?"

De vare atter tause. Elinor gif tankefuld fra Kaffelovnen til Binduet og fra Binduet til Kaffelovnen, uden at tænke paa, at hun erholdt Barme fra den ene og Lys fra den anden Gjenstand; og Marianne, som sad ved Foden af Sengen, lænet til en af Sengestolperne, tog atter Willoughbys Brev, og efterat have skjælveth over enhver Sætning, udbød hun:

„Det er for Meget! o, Willoughby, Willoughby, kan dette være Deres! Grusomt, grusomt — Intet kan frikjende Dem. Elinor, der er Intet, som kan. Hvad han end maa have hørt imod mig, burde han ikke have forandret sin Tro; burde han ikke have fortalt mig det, have givet mig Veilighed til at opklare det? „Den Haarlof, som De forbindtligst har skjænket mig“ — hun gjentog denne Sætning af hans Brev — det er utilgiveligt. Willoughby, hvor var Deres Hjerte, da De skrev disse Ord? O, skræffelige Fornærmelse! Elinor, kan han retfærdiggjøres?“

„Nei, Marianne, paa ingen mulig Maade.“

„Og dog denne Dame, hvem ved, hvad hendes Hjerte indeholder, hvor længe det har været betænkt derpaa, og hvor dybt hun har anlagt sin Plan? — Hvem er hun? — Hvem kan hun være? — Hvem

hørte jeg ham tale om som en ung og tiltrækkende Dame af hans Bekjendtskab? — D, Ingen, Ingen — han talte til mig kun om mig selv."

En ny Pause paafulgte; Marianne var meget bevæget, og det endte jaaledes!

„Elinor, jeg maa hjem. Jeg maa reise hjem for at trøste Moder. Kunne vi ikke reise hjem imorgen?"

„Imorgen, Marianne!"

„Ja; hvorfor skulde jeg blive her? Jeg kom kun for Willoughbys Skyld, — og nu, hvem bryder sig om mig? Hvem agter paa mig?"

„Det er umuligt at reise imorgen. Vi skyldte Mrs. Jennings Mere end Høflighed, og den simpleste Høflighed forbyder en saa hastig Afreise."

„Ja, ja, maaskee om et Par Dage; men jeg kan ikke blive her længere, jeg kan ikke blive og udholde Alles Bemærkninger og Spørgsmaal. Hvorledes kan jeg udholde Middletons og Palmers Medlidenhed? Medlidenhed af en Dame som Lady Middleton! — Ut, hvad vilde han sige til dette!"

Elinor raadede hende til at lægge sig, og et Dieblis lagde hun sig; men ingen Stilling kunde stjænke hende Fred, og i urolige Sjæls- og Legems-lidelser fastede hun sig fra en Plet til en anden, ind-

til hun blev mere og mere hysterisk, da hendes Søster med megen Bæmselighed funde holde hende paa Sengen, og hun frygtede for at blive nødt til at tilkalde Hjælp. Nogle Lavendeldraaber, som hun omsider blev overtalt til at tage, gjorde Virkning; og fra dette Dieblis, indtil Mrs. Jennings vendte tilbage, forblev hun paa Sengen, rolig og ubevægelig.

Ottende Capitel.

Da Mrs. Jennings kom tilbage, gik hun strax op til deres Bærelse, og uden at spørge om Tilladelse, aabnede hun Døren og traadte ind med et Blik fuldt af virkelig Betyrning.

„Hvorledes befinder De Dem, min Kjære?“ sagde hun med Stemmen fuld af Medlidenhed til Marianne, som vendte sit Ansigt bort uden at svare.

„Hvorledes har hun det, Miss Dashwood? Stafels Pige! Hun seer meget syg ud. Det er ingen Under! Ja, det er kun alfor sandt. Han skal snart giftes — en nichtswürdig Knecht! Jeg har ingen Overbærelse med ham. Mrs. Taylor fortalte mig det for en halv Time siden, og hun havde faaet denne Beretning fra en af Miss Greys Venner, ellers vilde jeg ikke have sættet Lid dertil; jeg var nærværd at synke i Jorden, da jeg hørte det. Alt, hvad jeg kan

sige, sagde jeg, det er, at derjom det er sandt, da har
 han behandlet en ung Dame af mit Bekjendtskab
 overordentlig flet, og jeg ønsker af mit ganske Hjerter,
 at hans Kone vil plage ham Hjertet ud af Livet! Og
 saaledes vil jeg bestandig sige, min Kjære, det kan De
 stole paa. Jeg kan ikke forstaae, at en Mand kan
 handle saaledes; og naar jeg møder ham, da skal jeg
 give ham en saadan Bæfted, at det skal runge for
 hans Drer. Men der er een Trost: han er ikke den
 eneste unge Mand, som er værd at besidde; og med
 Deres smukke Ansigt vil De aldrig komme til at
 mangle Tilbedere. Ja, ja, min fjære Pige! Jeg vil
 ikke forstyrre hende længere, thi det er bedre, at hun
 græder ud paa een gang og bliver færdig dermed.
 Warrys og Sanderjongs komme heldigviis her i aften,
 og det vil opmuntre hende."

Hun forlod derpaa Værelset, idet hun gik ud
 paa Taaspidjerne, som om hun troede, at hendes unge
 Venindes Sorg funde forhøies ved Støi.

Til Elinors Forundring bestemte Marianne sig til
 at spise til Middag med dem. Elinor raadede hende
 derfra. Men „nei, hun vilde gaae ned; hun funde
 meget godt taale det, og Varmen omkring hende vilde
 være mindre". Elinor, som glædede sig over, at hun

et Dieblif beherstedes af dette Dnske, ihvorvel hun ikke troede, at hun kunde udbholde at sidde hele Tiden med dem tilbords, sagde Intet videre; hun ordnede nu hendes Paaflædning, saavidt som hendes Stilling paa Sengen tillod det, og var rede til at ledsage hende til Spisestuen, da de vare færdige.

Omendskjøndt hendes Udseende ved Bordet var meget ulykkeligt, spiste hun dog mere og var religiøse end hendes Søster havde ventet det. Havde hun forsøgt at tale, eller havde hun bemærket Mrs. Jennings' velmeente, men usornstige Opmærksomhed for hende, vilde hun ikke kunne have vedligeholdt denne Rolighed; men ikke en Etarelse undslap hendes Læber, og hendes Aandsfraværelse afholdt hende fra at lægge Mærke til, hvad der foregik omkring hende.

Elinor, som gjengjeldte Mrs. Jennings' Opmærksomhed, omendskjøndt den ofte var fortvivlet og undertiden latterlig, besvarede de Høfligheder, som hendes Søster ikke kunde besvare. Deres gode Veninde saae, at Marianne var ulykkelig, og sølte, at Alt var rigtig, som kunde gøre hende mindre ulykkelig end hun var. Hun behandlede hende derfor med hele den sømme Kjærlighed, som en Moder søler for sit Yndlingsbarn den sidste af dets Hvudebrødsdage. Marianne maatte

have den bedste Plads ved Kaffelovnen, blev anmodet om at nyde lidt af alle Hujets Læfferier, og hun maatte opmuntres ved at blive fortalt alle Dagens Nyheder. Havde Elinor ikke bemærket i Mariannes mørke Ansigtstræk, at det var forgæves, da havde hun understøttet Mrs. Jennings i at ville furere Kjærlighedsstuffer med en Mængde Syltetøier og Oliven og en god Varme. Saa snart imidlertid hendes Bevidsthed blev vaft ved disse gjentagne Forsøg, kunde hun ikke blive her længer. Med et pludseligt Udbrud af Smerte og et Tegn til Elinor, at hun ikke skulde følge hende, reiste hun sig og forlod Værelset.

„Stakkels Pige!“ raabte Mrs. Jennings, ja snart hun var gaaet, „hvor det smelter mig at see hende! Og jeg tør sige, at hun er gaaet uden at drikke sin Viin! Og de tørre Kirsebær ligge der endnu! Min Gud! Intet synes at glæde hende Derjom jeg vidste Noget, hun kunde lide, da vilde jeg gjerne lade gaae Byen rundt for at faae det. Det er det Besynderligste jeg har oplevet, at en Mand har behandlet en saa smuk ung Pige saa slet. Men naar der er fuldt op af Penge paa den ene Side, og jaagodt som ingen paa den anden, da bryde de sig, Gud hjælpe mig, ikke meget derom!“

„Denne Dame — jeg troer, De kaldte hende Miss Grey — er altsaa meget riig?“

„Halvtredssindstyvetusind Pund, min Kjære. Har De nogensinde seet hende? En net, fornem Pige, siger man hun er. Jeg erindrer meget godt hendes Tanie, Biddy Henshawe; hun blev gift med en meget formuende Mand. Men hele Familien er riig. Halvtredssindstyvetusind Pund! De komme i rette Tid, thi man siger, at han er ganske bankerot. Intet Under! da han driver om med sin Gig og sine Jægere! Naar, det passer sig ikke at tale derom, men naar en ung Mand, hvem han end er, kommer og forelsker sig i en smuk Pige, og lover hende Ægteskab, da behøver han ikke at gaae fra sit Ord, fordi han bliver fattig, og en rigere Pige vil gifte sig med ham. Hvorfor kan han ikke i dette Tilfælde sælge sine Heste, udleie sit Huus, afstædige sit Tjenerskab og gjøre en gennemgribende Forandring paa eensgang? Jeg tør forsikre Dem, at Miss Marianne vilde have ventet til hans Sager vare arrangerede. Men det nytter ikke nutildags; Intet ville vor Tids Mænd opgive, naar Talen er om Fornøielse.“

„Kjender De Noget til Miss Grey? Siger man, at hun er elskværdig?“

„Jeg har aldrig hørt noget Ondt om hende; jeg har virkelig næsten aldrig hørt hende omtale, naar jeg undtager, at Mrs. Taylor sagde til mig imorges, at Mijs Walker engang stode hende med, at Mr. og Mrs. Ellison ikke vilde sørge over, at Mijs Grey blev gift, thi hun og Mrs. Ellison funde aldrig enes.“

„Hvem er Ellisons?“

„Hendes Formyndere, min Kjære. Men nu har hun naaet den Alder, da hun selv kan vælge sig en Mand; og hun har gjort et smukt Valg. — Hvorledes,“ vedblev hun efter en Pause, „jeg troer, at Deres Stakkels Søster er gaaet op paa sit Bærelse for at jukse for sig selv. Er der Intet, hvormed man kan trøste hende? Stakkels Pige, det er grusomt at lade hende være alene. Ja, ja, om kort Tid kommer her nogle Veninder, og det vil adsprede hende lidt. Hvad skal vi spille? Hun hader Whist, det veed jeg; men er der intet Spil, som hun kan lide?“

„Kjære Madame, denne Godhed er spildt. Jeg er vis paa, at Marianne ikke forlader sit Bærelse mere i aften. Jeg vil see at faae hende overtalt til at gaae iseng, thi hun trænger vistnok til Ro.“

„Ja, jeg troer ogsaa det er det Bedste for hende. Lad hende forlange nogen Aftensmad, da saa kan

hun gaae tilfængs. Min Gud! det er intet Under, at hun har seet saa nedslaaet ud den sidste Uge eller to, thi jeg troer, at denne Sag har betyngtet hende saalænge. Og det Brev, hun fik idag, fuldendte det. Staffels Pige! Derjom jeg havde havt en Ane!se derom, da vilde jeg ikke for hele Verden have spøget dermed. Men hvorledes funde jeg tænke det? Jeg tænkte ikke, at det var andet end et almindeligt Kjærlighedsbrev, og De veed, unge Folk holder af, at man spøger med dem derom. Min Gud! hvor Sir John og mine Døttre ville blive bedrøvede, naar de høre det! Derjom jeg havde vidst det, havde jeg paa Hjemveien taget ind i Conduit-Street for at fortælle dem det. Men jeg seer dem imorgen."

„Det vil sikkert være unødvendigt, at bede Mrs. Palmer og Sir John om ikke at nævne Willoughbys Navn, eller at gjøre den mindste Bemærkning om det, der er foregaaet, for min Søster. Deres egen Godmodighed maa jo sige dem, at det er grusomt at lade hende mærke, at de vide det Mindste derom, naar hun er tilstede; og jo mindre denne Sag bliver omtalt for mig, desto mere vil man skaane mine Følelser, som De let kan indsee, Madame."

„O, min Gud! det indseer jeg Det maa være

skrækkeligt for Dem, at høre denne Sag omtale; og hvad Deres Søster angaaer, da vilde jeg ikke tale et Ord derom. De lagde vel Mærke til, at jeg ikke berørte det ved Middagsbordet. Og hverken Sir John eller mine Døttre ville berøre det, thi de ere for betænksomme og taktsfulde, især naar jeg giver dem et lille Binf, som jeg virkelig vil. Hvad mig angaaer, da tænker jeg, at jo mindre man taler om saadanne Ting, desto bedre, og desto snarere er det Hele glemt. Og hvad kommer der vel ud af at tale derom?"

„I dette Tilfælde kan det kun skade — og mere her end i saamange lignende Tilfælde, thi dette har været ledjaget af Omstændigheder, der for deres Skyld, som ere befyndede derover, ikke bør være Gjenstand for almindelig Omtale. Dette maa jeg sige til Willoughbys Fordeel, at han ikke har afbrudt nogen positiv Forlovelse med min Søster.“

„Min Kjære! Forsøg ikke at forsvare ham. Virkelig ikke nogen positiv Forlovelse! efterat have taget hende med sig til Allenhams Huus, og bestemt der de Bærelser, i hvilke de skulde boe!“

Elinor kunde for hendes Søsters Skyld ikke gaae videre ind paa denne Sag, og hun troede ikke, det behøvedes for Willoughbys; da Marianne dog havde

tabt saa meget, funde hun ved den rene Sandhed kun faae lidet igjen. Efter en kort Pause vedblev Mrs. Jennings atter med sin naturlige Munterhed:

„Ja, ja, min Kjære, det er aldrig saa ondt, det er godt for Noget; det vil blive saameget bedre for Oberst Brandon. Han faaer hende tilsidst; ja, det gjør han: Væg Mærke til, om de ikke ere giste til Midsommerstid. Min Gud! hvor han vil fre sig over denne Nyhed! Jeg haaber, at han kommer iasten. Det vil dog efter Alt blive et bedre Parti for Deres Søster. Totusind Pund om Aaret, uden Gjæld og Afgifter — undtagen det lille Elskovsbarn; ja, jeg havde forglemt hende; men hun kan jo sættes i Kost; og hvad betyder det? Delaford er et smukt Sted, det maa jeg sige; det er netop hvad jeg kalder et gammelt nydeligt Sted, med alle Bequemmeligheder og Behageligheder; det er ganske omgivet af store Haver, fulde af de bedste Frugttræer i hele Landet; og saadant et Morbærtræ i det ene Hjørne! Min Gud! hvor Charlotte og jeg fyldte os den ene Gang vi vare der! Saa er der et Dueslag, nogle nydelige Fiskedamme og en smuk Canal; og der er Alt, hvad man kan ønske sig; og hvad der er det bedste, det ligger nærvæd Kirken, og kun et lille Stykke Vej fra Hovedlandeveien, saa

at der aldrig er kjedeligt; thi naar man kun gaaer ud og jætter sig i et gammelt Ibenholts Lysthuus bagved Huset, da kan man see enhver Bogn, der kjører der forbi. O, det er et nydeligt Sted! En Slagter boer nærvæd i Landsbyen, og Præstegaarden ligger kun et Steenkast derfra. For mig er det tusind Gange smukkere end Barton Park, hvor man er nødsaget til at jende Bud tre Fjerdingvei for at kjøbe Kjød, og hvor man ikke har en nærmere Nabo end Deres Moder. Ja, jeg skal opmuntre Obersten saa snart som mulig. Den Enes Død er den Andens Brød. Deresom vi blot kunde faae Willoughby ud af hendes Tanke."

"Ja, derjom vi blot kunne gjøre dette, da vil det blive godt baade med og uden Oberst Brandon," svarede Elinor. Derpaa reiste hun sig og gik bort for at hjælpe Marianne, som hun fandt i hendes eget Værelse, siddende ved Levningerne af en ubetydelig Raminild, som indtil Elinors Indtrædelse havde været hendes eneste Lys.

"Du maa hellere forlade mig," var Alt, hvad hun sagde til Elinor.

"Jeg vil forlade dig," sagde Elinor, "derjom du vil gaae tiljængs." Dette motsatte Marianne si

først med den øiebliffelige Stivfjendethed, hvori en utaalmelig Lidelse havde nedjænknet hende. Hendes Søsters alvorlige og dog ædelmodige Overtalelse bevægede hende til at give efter. Elinor saae hende at lægge Hovedet paa Hovedpuden og saae hende, efter hvad hun haabede, i en svag Sovn før hun forlod hende.

I Selskabsværelset mødte hun Mrs. Jennings med et fyldt Vinglas i Haanden.

„Min Kjære,” sagde hun, „jeg erindrede netop, at jeg havde lidt af den fineste gamle Constantiain, som nogensinde er druffet — og derfor bringer jeg her et Glas til Deres Søster. Min Stakkels Mand, hvor han heldt af den! Naar han fik et Anfald af sin gamle Kolik, da sagde han, denne Vin lindrede ham bedre end alt Andet. Tag det til Deres Søster.”

„Kjære Madame,” sagde Elinor imilende over de forskjellige Smærter, for hvilke det blev anbefalet, „hvor De er god! Men jeg har netop forladt Marianne, da hun havde lagt sig tiljængs, og jeg haaber, hun er faldet ihjovr; og da jeg ikke troer, at Noget er bedre for hende end Sovn, saa vil jeg selv, med Deres Tilladelse, drikke Vinen.”

Mrs. Jennings, som beklagede, at hun ikke var

kommen fem Minutter før dermed, var dog tilfreds med at indvilge heri, og Elinor tænkte, idet hun drak det Meste deraf, at omendstjændt dens gode Virkninger for Kolik for Diebliffet ikke havde nogen Betydning for hende, saa maatte dog dens Kraft til at læge et saaret Hjerter ligejaa godt kunne forjages af hende som af hendes Søster.

Da man sad ved Theebordet, ankom Oberst Brandon, og af hans sædvanlige Maade at see sig om i Bærelset efter Marianne, sluttede Elinor strax, at han hverken ønskede eller ventede at see hende der, og, i Korthed, at han allerede vidste, hvad der forarsagede hendes Fraværelse. Mrs. Jennings havde ikke den samme Idee, thi kort efter hans Indtrædelse gif hun hen til Elinor og hvidstede: „Obersten seer saa alvorlig ud som sædvanlig. Han veed Intet deraf; sig ham det dog, Kjære.“

Kort derefter satte han en Stol nærvæd Elinors, og med en Mine, der fuldkomment overtydede hende om, at han vidste Alt, spurgte han hende om hendes Søster.

„Marianne befinder sig ikke vel,“ sagde hun, „hun har været syg hele Dagen, og vi har overtalt hende til at gaae tiljængs.“

„Maaskee," svarede han med Eftertryk, „er det, som jeg har hørt imorges, sandt — der maa være mere Sandhed deri, end jeg først havde tænkt mulig."

„Hvad har De hørt?"

„At en Gentleman, som jeg havde Marjag til at ansee — i Korthed, at en Mand, som jeg vidste var forlovet — men hvorledes skal jeg forklare mig? Derjom De allerede veed det, saavist som De maa vide det, saa er det overflødigt at jeg siger mere."

„De mener," svarede Elinor med Rolighed, „Mr. Willoughbys Forening med Miss Grey. Ja, vi veed det Altjammen. Det synes, at denne Dag har været en Dag for almindelig Dplysning, thi først imorges fik vi Dplysning derom. Mr. Willoughby er uforstaaelig! Hvor hørte De det?"

„Hos en Boghandler i Pall Mall, hvor jeg havde Forretninger. To Damer ventede paa deres Bogn, og den Eine fortalte den Anden om deres Forening med en Stemme, som var saa lydelig, at jeg ikke kunde undgaae at høre det. Willoughbys Navn, John Willoughby, som oftere blev gjentaget, gjorde mig først opmærksom, og Slutningen var en positiv Forsikring om, at Alt nu var afgjort med Hensyn til hans Bryllup med Miss Grey — det var ikke

nogen Hemmelighed — det vilde ske om et Par Uget, og jeg hørte mange Omstændigheder angaaende denne Sag. Jeg erindrer, at der isærdeleshed var een Ting, der tjente til at opklare, at det var Willoughby: saas snart de vare formælede, skulde de tage til Combe Magna, hans Residens i Somersetshire. Min Forundring! Men det vil være umuligt at beskrive, hvad jeg følte. Den Dame, der fortalte dette, erfarede jeg af Boghandleren, thi jeg forblev her til de vare gaaede, at være en Mrs. Ellison, og jeg har senere erfaret, at det dette er Navnet paa Miss Greys Formynderske."

"Det er det. Men har De ogsaa hørt, at Miss Grey har halvtredsindstyve Tusinde Pund Sterling? I det maa vi kunne finde en Forklaring."

"Det er muligt; men Willoughby er istand til — idetmindste troer jeg" — han standjede et Dieblit; derpaa tilføjede han i en Tone, som syntes at tyde paa, at han tvivlede: „Og Deres Søster — hvorledes optog hun . . .“

"Hendes Videlser have været meget alvorlige. Jeg haaber kun, at de maa blive forholdsviis for e. Det har været og er endnu en skræffelig Sorg. Til isergaars tvivlede hun ikke om hans Følger; og

endnu — men jeg er næsten overbevist om, at de aldrig have været forlovede. Han har været meget bedragerisk, og i nogle Henseender synes hans Hjerte at være ufølsomt."

„Af!" sagde Oberst Brandon, „det er virkelig Tilfældet. Men Deres Søster — jeg synes De sagde saaledes — er ikke af samme Mening."

„De kjender hendes Tilbøielighed, og De kan indsee, hvor gjerne hun vilde forsvare ham, hvis hun kunde."

Han svarede ikke derpaa; og kort derpaa, da Theatret blev taget af Bordet og Spillebordet fremsat, blev denne Gjenstand naturligvis ikke mere omtalt. Mrs. Jennings, som med Glæde havde lyttet, medens de talte, og som ventede at see Virkningerne af Miss Dashwoods Beretning siebliffelig udtrykte i en Glæde hos Oberst Brandon, som havde påset sig for en Mand i sin blomstrende Ungdom, med Haab og Lykke, jaæ nu med Forbauselse, at han hele Aftenen forblev mere alvorlig og tankefuld end sædvanlig.

Niende Capitel.

Efterat have sovet mere end hun havde ventet, vaagnede Marianne den næste Morgen med den samme Bevidsthed om sin Ulykke, med hvilken hun havde lufket sine Dine.

Elinor opmuntrede hende saameget som muligt til at tale om det, hun sølte; og førend Frokostbordet var dækket, havde de gennemgaaet denne Gjenstand atter og atter, — med den samme stadige Overbeviisning og de samme fjærlige Raad paa Elinors Side, de samme heftige Følelser og varierende Meninger paa Mariannes, som før. Sommetider troede hun at Willoughby var saa ulykkelig og uskyldig som hun selv, til andre Tider tabte hun enhver Trøst ved Umuligheden i at frifjende ham. I eet Dieblis var hun ganske ligegyldig for hele Bredens Dmtale, i det næste vilde hun adskille sig fra Verden, og atter i et andet vilde hun be-

ffæmpe den med Energi. I een Ting var hun urolig, og denne var, saameget som muligt at undgaae Mrs. Jennings' Selskab, og naar hun var nødt til at taale det, da at forblive taus. Hendes Hjerte var uføljomt for den Tanke, at Mrs. Jennings deeltog i hendes Sorg med nogen Medfølelse.

„Nei, nei, nei, det er ikke muligt,“ udbrød hun; „hun kan ikke føle. Hendes Venlighed er ikke Sympathi; hendes Godmodighed er ikke Dmhed. Alt, hvad hun ønsker, er Spøg, og hun lider mig kun, fordi jeg giver hende Stof dertil.“

Elinor behøvede ikke disse Ytringer for at blive overbevist om den Uretfærdighed, som hendes Søster ofte begik ved at bedømme Andre, ved den egne irritable Aandsluttring og den altfor store Vægt, hun lagde paa en stærk Følelses Delikatesse og en dannet Opførsels Ynde. Ligejom den øvrige halve Verden, derjom der ikke er meer end Halvdelen god og dygtig, var Marianne hverken fornustig eller oprigtig. Hun forlangte de samme Ideer og Følelser hos Andre, som hun selv besad, og bedømte deres Indre efter det Indtryk, som deres Handlinger gjorde paa hende selv. Saaledes hændte en Omstændighed, da Søstrene efter Frokosten vare forsamlede i deres eget Værelse, som

endnu mere nedjatte Mrs. Jennings' Hjerter i hendes Tanker, fordi det, paa Grund af hendes egen Svaghed, gav hende en ny Kilde til Sorg, medens Mrs. Jennings var ledet dertil af sin gode Willie.

Med et Brev i sin udstrakte Haand, og et glad, smilende Ansigt, da hun var overbevist om at bringe Trøst, gik hun ind i deres Værelse, sigende:

„Nu, min Kjære, jeg bringer Dem Noget, som jeg er vis paa vil glæde Dem.“

Marianne hørte nok. I et Dieblis viste hendes Phantasi hende et Brev fra Willoughby, fuldt af Smhed og Anger, med Oplysning om Alt, hvad der var hændet, tilfredsstillende og overbevisende; fulgt af Willoughby, styrrende ind i Værelset, for at bede med sine Dines Betsalenhed, for hendes Fodder, om at sige ham Sandheden. Et Dieblis Værk var tilintetgjort i det næste. Hendes Moders Haandskrift, lige indtil dette Dieblis velkommen, laae foran hende; og i Skuffelsens friske Indtryk, som fulgte paa en saadan Erstace, der var mere end Haab, havde hun en Følelse, som om hun førend dette Dieblis ikke havde lidt.

Mrs. Jennings' Grusomhed funde intet Sprog, selv i hendes Betsalenheds lykkeligste Diebliske, have

udtalt; og nu kunde hun kun bebreide hende ved de Taarer, som med Følelsens Hestighed strømmede fra hendes Dine — en Bebreidelse, der imidlertid var ganske uden Virkning paa dens Gienstand, da Mrs. Jennings efter megen Beflagelse traf sig tilbage, med Hentydning til Marianne om at Brevet indeholdt Trøst. Men da hun var rolig nok til at læse Brevet, fandt hun, at det indeholdt kun liben Trøst. Willoughby var omtalt i hver Linie. Hendes Moder, som endnu stolede paa at de vare forlovede, og med den samme Tillid til hans Stadighed, havde kun ved Elinors Anmodning taget Anledning til at forlange af Marianne større Oprigtighed mod dem Begge, og dette med en Omhed for hende, en Kjærlighed for Willoughby og en saadan Overbeviisning om deres tilkommende Lykke, at hun græd med Smerte over dets hele Indhold.

Hele hendes Utaalmodighed efter at komme hjem vaagnede nu atter: hendes Moder var hende fjærere end nogensinde før — fjærere for hendes overdrevne feilagtige Tillid til Willoughby, og hun var rasende i sin Dnske efter at reise. Elinor, som ikke var istand til at bestemme, enten det var bedst for hende at blive i London eller at tage hjem til Barton, gav intet

Raad, førend de erholdt deres Moders Onfte at vide; og omsider indvilgede hun i sin Søsters Raad, at lade det heroe indtil man erholdt denne Efterretning.

Mrs. Jennings forlod dem tidligere end sædvanlig; thi hun kunde ikke føle sig vel, førend Middleton og Palmers sørgede saameget over denne Begivenhed som hun selv; hun afflog Elinors tilbudte Ledjagelse, og fjørte alene ud. Med et meget betyngnet Hjerte, overbevist om den Smerte, hun vilde fremfalde ved sin Beretning, satte Elinor sig ned for at skrive til sin Moder, berette hende om det, der var hændet, og udbede sig hendes Raad for Fremtiden, medens Marianne, som kom ind i Selskabsværelset, da Mrs. Jennings var fjørt ud, satte sig ved Bordet, ved hvilket Elinor skrev, lagde Mærke til Pennens Bevægelse, sørgende over hende, fordi hun maatte fuldføre dette Arbeide, og sørgende endnu mere over det Indtryk, det vilde gjøre paa hendes Moder.

I denne Stilling havde de siddet et Kvarteer, da Marianne, hvis Nerver ikke kunde taale nogen pludselig Lyd, joer sammen ved en stærk Banken paa Døren.

„Hvem kan det vel være?“ udbød Elinor. „Og saa tidlig! Jeg troede, at vi kunde sidde her i No.“

Marianne gik hen til Vinduet.

„Det er Oberst Brandon!“ sagde hun i en vredagtig Tone. „Vi kan aldrig være fri for ham.“

„Han kommer ikke ind, da Mrs. Jennings er ude.“

„Jeg stoler ikke derpaa,“ sagde hun, idet hun traf sig tilbage til sit eget Værelse; „en Mand, som ikke har noget at bruge sin egen Tid til, bryder sig ikke om at spille Andes.“

Hendes Slutning gik i Opfyldelse, ihvorvel den var bygget paa Feiltagelse og Uretfærdighed, thi Oberst Brandon traadte ind. Og Elinor, som var overbevist om, at Omhu for Marianne var Aarsagen til hans Komme, og som opdagede denne Omhu i hans fortvivlede og sørgmodige Mine og i hans korte, men ængstelige Forespørgsel om Marianne, kunde ikke tilgive denne, fordi hun skjænkede ham saa liden Agtelse.

„Jeg mødte Mrs. Jennings i Bondstreet,“ sagde han, efter den første Hilsen, „og hun opmuntrede mig til at gaae herved; og jeg var saameget mere tilbøielig dertil, da jeg haabede at træffe Dem alene, som jeg meget ønskede. Min Hsigt — mit Ønske —

mit eneste Ønske med at haabe dette — jeg haaber — jeg troer det er — for at give nogen Trøst — nei, jeg maa ikke sige Trøst — ikke øieblikkelig Trøst — men Overbeviisning, bestandig Overbeviisning for Deres Søster. — Min Agtelse for hende, for Dem, for Deres Moder, — vil De tillade mig at bevise det ved at fortælle Dem nogle Omstændigheder, som Intet, uden en meget oprigtig Agtelse, — Intet, uden et oprigtigt Ønske om at være virksom i denne Sag —. Jeg troer, at jeg er retfærdiggjort — dog, hvor saamange Timer ere blevne anvendte til at overbevise mig om, at jeg ikke tager feil, er der ikke nogen Grund til at befrygte, at jeg tager feil?" Han standsede.

„Jeg forstaaer Dem," sagde Elinor. „De har Noget at fortælle mig om Mr. Willoughby, som vil mere oplyse hans Charakter. Deres Beretning desangaaende maa ansees for det største Benskab, som De kan vise Marianne. Min Taknemmelighed tør jeg forsikre Dem om øieblikkelig, og min Søsters vil De erholde, naar Tiden tillader det. Jeg beder Dem, lad mig høre det.“

„De skal høre det; og forat være kort: da jeg sidste October forlod Barton — men dette kan ikke give Dem nogen Idee — jeg maa gaae længere til-

bage. De vil finde, at jeg er en meget plump Fortæller, Miss Dashwood; jeg veed neppe, hvor jeg skal begynde. En kort Fortælling om mig selv vil være nødvendig, og den skal blive kort. En sli­g Fortælling kan have lidet Fristende for mig, til at gøre den længere end nødvendig," tilføiede han med et dybt Suf.

Han standjede et Dieblif for at samle sine Erindringer, og begyndte derpaa med et Suf:

„De har sandsynligviis ganske forglem­mt en Samtale (det er ikke antageligt, at den kunde efterlade noget Indtryk hos Dem) — en Conversation imellem os en Aften paa Barton Park — det var en Aften, da der blev opført nogle Dandse — da jeg alluderede til en Dame, som jeg engang havde kjendt, der i nogle Henseender lignede Deres Søster Marianne.“

„Nei," svarede Elinor, „jeg har ikke forglem­mt det.“

Han syntes tilfreds­stillet over denne Erindring, og han vedblev:

„Der­som jeg ikke bedrages af Ujandheden i en om Erindring, da er der en meget stærk Lighed imellem dem, saavel i det Indre, som i det Ydre — det samme varme Hjerte, den samme exalterede Phantasi og Livlighed. Denne Dame er en af mine nærmeste Slægtninge, et Pleiebarn fra hendes tidligste Aar, og

hun blev opdragen af min Fader. Vi lignede hinanden i Alder, og fra vore tidligste Barndomsaar vare vi Regebørn og Venner. Jeg kan ikke mindes den Tid, da jeg ikke elskede Eliza; og min Tilbøielighed for hende, da vi opvorede, var saa inderlig, at De, ved at dømme efter min nuværende mørke Alvor, ikke kan ansee mig for nogensinde at have følt. Hendes Kjærlighed til mig var saa heftig, som Deres Søsters til Willoughby, og den var, skjøndt af en forskjellig Aarsag, ligesaa ulykkelig. I sit syttende Aar var hun for bestandig tabt for mig. Hun var gift — gift imod sin Villie med min Broder. Hendes Formue var betydelig, og vore Familieeiendomme meget forgjældede. Og dette er, saavidt jeg veed, alt hvad der kan siges til en Mands Forsvar, der paa eengang var hendes Onkel og Formynders. Min Broder var hende ikke værdig; han elskede hende ei engang. Jeg haabede, at hendes Kjærlighed til mig vilde styrke hende i Livets Besværligheder, og jeg haabede en Tidlang ikke forgiæves; men tilsidst overvældedes hun af hele sin ulykkelige Stilling, thi hun leed megen Ukjærlighed, og, omendskjøndt hun havde lovet mig, at Intet — dog, hvor jeg fortæller blindt! Jeg har jo glemt at fortælle Dem, hvorledes dette skete. Vi vilde have

flygtet til Skotland. Min Fætters Piges Forræderi eller Dumbhed forraadede os. Jeg blev bortsendt til en Slægtnings Huus, meget langt fra mit Hjem, og hun blev nægtet enhver Frihed, ethvert Selskab og enhver Fornøielse, indtil min Faders Hensigt var opnaaet. Jeg havde stølet for meget paa hendes Styrke, og det var et voldsomt Slag for hende — men havde hendes Giftermaal været lykkeligt, saa ung som jeg var, saa maatte nogle Maaneder have udslettet min Sorg derover, eller idetmindste vilde jeg ikke have sørget derover nu. Dette var imidlertid ikke Tilfældet. Min Broder havde ingen Kjærlighed til hende; hans Fornøielser vare ikke af den Natur, som de burde have været, og fra Begyndelsen af behandlede han hende med Kulde. Følgen af dette, paa en saa ung, saa livlig, saa uerfaren Sjæl, som Mrs. Brandons, var kun altfor naturlig. Hun overlod sig først til sin Stillings hele Ulykke; og det havde været lykkeligt, dersom hun ikke havde overlevet den Sorg, som Grindringen om mig forarsagede. Men kan man undre sig over, at hun med en saadan Mand, der ei kunde indgyde hende Bestandighed, og uden en Ven, der kunde raade eller tilbageholde hende (thi min Fader levede kun et Par Maaneder efter deres Bryllup

og jeg var med mit Regiment i Ostindien), kunde falde? Maaskee, dersom jeg var forbleven i England, men jeg troede, at det var bedre for os Begge, om jeg var fjernet fra hende i flere Aar, og derfor havde jeg forlangt at komme derhen. Det Slag, som hendes Giftermaal havde givet mig," her talte han med en meget bevæget Stemme, „var kun af ringe Betydning, var Intet mod det jeg følte, da jeg hørte, to Aar senere, at hun var separeret. Det var dette, som fastede denne Tungstind — endog nu Erindringen om hvad jeg leed . . ."

Han kunde ikke fremføre Mere, reiste sig hastig og gik frem og tilbage i Værelset. Elinor kunde ikke tale, paa Grund af det Indtryk, som hans Fortælling, og endnu mere hans Kummer, frembragte hos hende. Han saa hendes Deeltagelse, og idet han traadte hen til hende, greb han hendes Haand, trykkede den og kysjede den med taknemlig Agtelse. Noget Dieblisses Taushed gjorde ham atter skiftet til at fortsætte med Fatning:

„Det var omtrent tre Aar efter denne Begivenhed, at jeg vendte tilbage til England. Min første Omsorg, da jeg ankom her, var naturligviis at opsoge hende; men min Søgen var ligesaa frugtesløs som

den var sørgelig. Jeg kunde ikke forfølge hende læn-
 ger, end til hendes første Forsører, og der var en-
 hver Grund til at formode, at hun kun havde forladt
 ham, for at synke endnu dybere i et syndigt Liv. Hen-
 des ved Loven fastsatte Livrente stod ikke i noget For-
 hold til hendes Formue, og var ikkeheller tilstræffelig
 til et sorgfrit Underhold, og jeg fik igjennem min Bro-
 der at vide, at Fuldmagten til at hæve den var for
 nogle Maaneder tilbage overgivet, til en anden Per-
 son. Han tænkte, og med Rulde, at hendes Udsvævel-
 ser og den deraf flydende Mangel havde tvunget hende
 til at optage den for en siebliffelig Hjælps Skyld.
 Tilfidsst, da jeg havde været sex Maaneder i England,
 opdagede jeg hendes Opholdssted. Min Søgen om
 en af mine tidligere Tjenere, som senere var kommen
 i Glendighed, førte mig til en Gjældsarrest, hvor han
 sad arresteret. Her fandt jeg ogsaa min ulykkelige
 Søster. Saa forandret, saa salmet, nedbøiet af alle-
 haande store Lidelser! Jeg kunde neppe troe, at den
 sørgelige, sygelige Skikkelse, der stod for mig, var
 den samme, som havde tilhørt hiin elskelige, blomstrende
 friske Pige, som jeg engang havde forgudet. Hvad jeg
 leed ved dette Syn — men jeg har ingen Ret til at
 saare Deres Følelser ved at forsøge at beskrive det —

jeg har allerede smertet Dem for meget. At hun befandt sig i de sidste Momenter af en stærk Tæring, var tydeligt, og det var under denne Omstændighed min største Trøst. Livet kunde ikke mere redde hende, det kunde kun give hende Leilighed til en Beredelse for Døden; og denne blev hende given. Jeg lod hende erholde et behageligt Hjem under behørig Opsigt; jeg besøgte hende hver Dag i Resten af hendes korte Levetid: jeg stod hos hende i hendes sidste Diebliske."

Han gjorde atter en Pause, for at komme til sin Fatning, og Elinor udtalte sine Følelser med den inderligste Sorg over hans ulykkelige Veninde.

"Jeg haaber ikke, at Deres Søster kan blive fornærmet," sagde han, "fordi jeg har sammenlignet hende med min stakkels faldne Slægtning. Deres Liv og Skjæbne kan ikke blive det samme; havde den Enes bløde Charakter været beskyttet af en stærkere Villie eller et lykkeligt Giftermaal; da havde hun været det, som De vil opleve at see Deres Søster blive. Men hvortil kan alt dette lede? Jeg synes at have gjort Dem Sorg uden Nytte. Ak! Miss Dashwood, et Optrin som dette — i fjorten Aar urørt — er frygteligt at omtale! Jeg vil samle mine Tanker, være mere kort. Hun efterlod til min Omfjorg sit eneste

Barn, en lille Pige, Frugten af hendes første brødesfulde Forbindelse, som dengang var tre Aar gammel. Hun elskede Barnet og havde altid beholdt det hos sig. Det var en værdifuld, en kostbar Trost for mig, og gjerne havde jeg selv vaaget, i dette Ord's dybeste Betydning, over hendes Opdragelse, dersom min Stilling havde tilladt det; men jeg havde ingen Familie, intet Hjem, og min lille Eliza blev derfor sat i Skole. Jeg saa hende der, saa ofte jeg kunde, og efter min Broders Død (omtrent fire Aar tilbage, ved hvilken jeg blev Eier til vore Familiebesiddelser), besøgte hun mig ofte paa Delaford. Jeg kaldte hende en Slægtning; men jeg veed meget godt, at jeg er bleven anseet for at være meget nær beslægtet med hende. Det er nu tre Aar siden (hun havde netop fyldt sit fjortende Aar), da jeg tog hende ud af Skolen for at sætte hende i Kost hos en meget agtværdig Dame, som boer i Dorsetshire, og som havde fire, fem Piger af samme Alder i Pension; og i to Aar havde jeg enhver Grund til at være fornøiet med hendes Stilling. Men sidste Februar, næsten et Aar siden, forsvandt hun pludseligt. Jeg havde (meget uflogt, som det senere viste sig) tilladt hende at tage til Bath med en af hendes Veninder, som ledsagede sin Fader dertil

for hans Helbreds Skyld. Jeg vidste, at han var en meget retsaffen Mand, og jeg troede det samme om hans Datter, som var Mere end hun fortjente, thi paa Grund af hendes stivsendede og urigtige Hemmelighedsfuldhed vilde hun ikke sige Noget, vilde hun ikke give nogen Oplysning, skjøndt hun vidste Alt. Hendes Fader, en oprigtig Mand, kunde, efter hvad jeg troer, ikke give nogen Underretning; thi han havde været nødsaget til at blive hjemme, medens Pigerne havde strejft Byen rundt og gjort de Bekjendtskaber, de lystede; men han søgte at overbevise mig, ligesaa meget som han selv var overbevist, om at hans Datter var aldeles uvidende om denne Sag. Hvad jeg tænkte, hvad jeg befrygtede, kan De forestille Dem, ligesom hvad jeg maatte lide."

"Himmel!" udbrød Elinor, „er det muligt! Kunde Willoughby . . ."

„De første Efterretninger, som jeg erholdt fra hende," vedblev han, „kom i et Brev, som jeg fik fra hende forrige October. Det blev afsendt til mig fra Delaford, og jeg erholdt det samme Morgen, som vi havde til Hensigt at besøge Whitwell, og dette var Uarsagen, hvorfor jeg saa pludselig forlod Barton, Noget, jeg er overbevist om, syntes for Alle forun-

derligt, og som Nogle endog følte sig fornærmede over. Mr. Willoughby tænkte vistnok ikke, da hans Blif bebreidede mig for Uhøflighed, at jeg blev faldet til En, hvem han havde gjort elendig og ulykkelig; men om han havde vidst det, hvad vilde det have udrettet? Vilde han have følt sig mindre glad eller mindre lykkelig ved Deres Søsters Smil? Nei, han havde allerede gjort, hvad ingen Mand, som kan føle for en Kvinde, vilde gjøre. Han havde forladt den Pige, hvis Ungdom og Ufskyldighed han havde forspildt, i den ulykkeligste Stilling, uden noget Hjem, uden Hjelp, uden Venner, og uvidende om hans Opholdssted! Han havde forladt hende med det Løfte, at vende tilbage; han vendte imidlertid hverken tilbage eller skrev, eller hjalp hende."

"Det er formeget!" udbød Elinor.

"Hans Charakter er Dem nu forklaret, frivol og ødsel, og værre end det. Med denne Erfaring, som jeg har indesluttet i mit Bryst mange Uger, kan De let indsee, hvad jeg har maattet føle ved at see Deres Søster saa forelsket i ham, og med den Overbeviisning, at hun skulde giftes med ham; tænk Dem, hvormeget jeg har følt for Deres Skyld. Da jeg i forrige Uge kom til Dem og traf Dem alene, kom

jeg med den Beslutning, at faae Sandheden at vide, uden at jeg dog vidste, hvad jeg skulde gjøre, naar jeg fik den at vide. Min Dpførsel maa have forfommet Dem underlig; men nu vil De forstaae den. Alt vide, at de Alle vilde blive bedragne, at see Deres Søster — men hvad kunde jeg gjøre? Jeg havde intet Haab om at indgribe deri med noget Held; og undertiden troede jeg, at Deres Søsters Indflydelse endnu kunde forbedre ham. Men nu, efter en saa uærlig Behandling, hvem veed, hvad han havde til Hensigt med hende? Men hvad hans Hensigter end har været, saa maa, og for Eftertiden vil, hun vistnok med Taffenemmelighed betragte sin Stilling i Sammenligning med Elizas, naar hun tænker paa denne stakkels Piges elendige, haabløse Stilling og udmaler hende for sin Tanke med en Kjærlighed til ham saa stor, idetmindste lige saa stor, som hendes egen, og med en Sjæl, martret af Selvanflagelse, som vil vare saalænge hun aander. Vistnok vil denne Sammenligning være hende tilgode. Hun vil føle, at hendes egne Lidelser ere Intet. De ere ikke Følger af Letsindighed og kan alijaa ikke bringe hende Bane. Tvertimod ville alle hendes Benner blive det endnu mere. Sorg over

hendes Ulykke og Agtelse for hendes Styrke til at bære den maa forhøie Enhvers Kjærlighed til hende. Anvend imidlertid Deres Forsigtighed ved at berette hende, hvad jeg har fortalt Dem. De veed bedst hvad Virkning det vil gjøre. Men hvis jeg ikke op-
 rigtig og af mit ganske Hjerter havde tænkt mig, at det kunde være til Nytte, at det vilde formindste hendes Kummer, da vilde jeg ikke have besværet Dem med Fortællingen om mine Familjesorger, med en Beretning, som ellers maatte synes at have til Hensigt at hæve mig selv paa Andres Beføstning."

Med taknemmelig Oprigtighed medtog Elinor denne Tale, og hun forsikrede ham om, at hun var vis paa, at denne Beretning vilde være til Marianes Fordeel.

"Jeg har sørget mere," sagde hun, "over hendes Bestræbelser for at forlade ham end over alt det Dyrige; thi det irriterer hendes Sind mere end den største Overbeviisning om hans Uværdighed. Nu er jeg overbevist om, at hun snart vil føle sig lykkeligere, hvorvel hun strax vil lide mere. Har De," vedblev hun efter en kort Pause, "seet Mr. Willoughby siden De sidst saae ham paa Barton?"

„Ja," svarede han mørkt, „engang. En Sammenkomst var uundgaaelig",

Elinor studiede over hans Udtryk, saae paa ham med Ængstelse og sagde:

„Hvorledes! De har ogsaa seet ham . . ."

„Ja, jeg har havt en Duel med ham. Eliza havde med megen Uvillie tilstaaet hendes Elsters Navn; og da han kom her til London omtrent fjorten Dage efter min Ankomst, mødte vi hinanden, han for at forsvare, jeg for at straffe hans Handlemaade. Vi skiltes uden Saar, og det blev derfor ikke omtalt."

Elinor sukede over, at dette havde været en Nødvendighed, men en Mand og en Soldat tillige vovede hun ikke at anklage derfor.

„En saadan Lighed," sagde Oberst Brandon, „har der været mellem Moder og Datter. Og saa flit har jeg bevaret det Unbetroede!"

„Er hun endnu her i Byen?"

„Nei, saasnart hun var færdig med Barselsengen (ihj da jeg kom hertil var hun nær sin Medkomst), lod jeg hende og hendes Barn tage ud paa Landet, og der er hun endnu."

Da han fort derpaa erindrede, han at sandspæ

ligviis stelte Marianne ved Elinors Selskab, bad han
 Farvel; efterat have modtaget taknemmelig Erkjendelse
 for hans Udelmodighed, medens Elinor følte Med-
 følelse og Agtelse for ham.

Tiende Capitel.

Da Miss Dashwood fort Tid derefter fortalte Marianne Enfelthederne af denne Conversation, fandt hun, at Indtrykket hos denne var ganske, hvad hun havde ønsket. Marianne syntes ikke at nære nogen Mistillid til Sandheden deraf; thi hun hørte derpaa med den stadigste og villigste Opmærksomhed, gjorde hverken Indsigelser eller Bemærkninger, forsøgte ikke at forsvare Willoughby, og det syntes som om hun med sine Taarer tilfjendegav det Umulige deri. Men ihvorvel denne Opførsel forsikrede Elinor om, at hun sølte Overbeviisningen om hans Skyld, og omendstjøndt hun med Tilfredshed bemærkede Følgerne deraf idet hun ikke længer undgik at see Oberst Brandon, naar denne besøgte dem, idet hun talede med ham med Venlighed, med en Slags Medlidenhed og Agelse — og omendstjøndt hun saae hendes Sind at

være mindre irriteret end forhen, saa var hun dog ikke mindre ulykkelig. Hendes Tanker vare mere roligere, men de vare beroligede ved en mørk Nedslagenhed. Hun følte mere Tabet af Willoughbys Charakter end Tabet af hans Hjerter; hans Forsørelse af Miss Williams, hendes Forladthed, hendes Elendighed, og Tvivlen om, hvad hans Hensigter engang havde været med hende selv, betyngede saaledes hendes Sind, at hun ei formaaede at udtale sine Følelser for Elinor, og ved at ruge over sine Sorger smertedes hendes Søster mere, end dersom hun aabent og ret ofte havde tilstaaet dem.

At gjengive Mrs. Dashwoods Tanker og Følelser ved at besvare Elinors Brev, vilde hun være en Gjentakelse af hvad hendes Datter havde følt og sagt; hendes Skuffelse var ikke mindre pijnlijk end Mariannes, og hendes Indignation ikke mindre end Elinors. Lange Breve fulgte paa hinanden, for at fortælle dem, hvad hun leed og tænkte, for at udtale sin Om sorg for Marianne, for at bede hende om at bære med Styrke disse Ulykker. Rædsom maatte Mariannes Rummer være, naar hendes Moder kunde tale om Styrke! Søndernufende og nedværdigende maatte Marjagen

til denne Rummer være, som hun kunde ønske, at Marianne ikke skulde forhøie!

Imod sin egen Interessse og sin egen Trost, ansaae Mrs. Dashwood det for rigtigt, at Marianne opholdt sig paa ethvert andet Sted end Barton, hvor Alt omkring hende vilde minde hende paa den stærkeste og sorgeligste Maade om det Forbigangne, ved bestandig som forhen at bringe hende Willoughby i Tanker. Hun anbefalede derfor sine Døttre ikke at afkorte deres Visit hos Mrs. Jennings; thi omendkjøndt Længden af denne Visit ikke var bestemt, saa havde man dog paa begge Sider tænkt sig, at Besøget vilde vare fem eller sex Uger. En Afværting i Bestjæftigelser, i Gjenstande, i Selskab, som ikke kunde have i Barton, vilde være uundgaaelig der, og hun haabede, at Marianne derved undertiden vilde adsprede sig, ja endog glæde sig, Noget, som hun ellers ikke vilde gaae ind paa.

Med Hensyn til Willoughby, da treede Mrs. Dashwood, at Marianne var lige saa sikker i Byen som paa Landet mod Synet af ham, da hans Beskjendtskab nu vilde ophøre med Alle dem, som vare hendes Venner. Hensigt kunde ikke føre dem sammen; Negligence kunde ikke fremkalde Forundring; og Til-

fældet havde mindre at betyde i Londons Jollesstim-
mel end i Barton, hvor han muligviis vilde besøge
Allenham, Noget, Mrs. Dashwood først anjaae for
en Mulighed og senere som en sikker Begivenhed.

Hun havde ogsaa en anden Grund, hvorfor hun
ønskede, at hendes Børn forbleve hvor de vare; et
Brev fra hendes Svigersøn havde underrettet hende
om, at han og hans Kone ikke kom til London førend
Midten af Februar, og hun fandt det rigtigt, at de
undertiden fik deres Broder at see.

Marianne havde lovet at lade sig lede af sin
Moders Raad, og hun underkastede sig derfor dette
uden al Modstand, ihvorvel det var langt fra det hun
ønskede og ventede, og ihvorvel hun fandt det heelt
forkeert, bygget paa urigtige Grunde, og fordi et
længere Ophold i London berøvede hende den eneste
Lindring for sin Smerte — hendes Moder Selskab —
og tvang hende til at deeltage i saadanne Selskaber,
der vilde forebygge, at hun nød et eneste Dieblifs No.

Men det trøstede hende meget, at det, som vilde
forarsage hende ondt, vilde komme Elinor tilgode;
og Elinor, som paa den anden Side fandt, at det
vilde være umuligt ganske at undgaae Edward, trøs-
tede sig ved den Tanke, at omendstjøndt et længere

Ophold vilde være imod hendes egen Lykke, saa vilde det dog være bedre for Marianne end den øieblikkelig Hjemvenden til Devonshire.

Elinors Forsigtighed i at afholde sin Søster fra at høre Willoughbys Navn at blive nævnet, ophørte ikke. Marianne høstede Fordelen deraf, uden selv at vide det; thi hverken Mrs. Jennings eller Sir John eller Mrs. Palmer talte om ham til hende. Elinor ønskede, at den samme Taushed havde udstrakt sig til hende selv, men det var umuligt, og hun var nødsaget til Dag for Dag at høre dem Alle yttre deres Brede over Willoughby.

Sir John kunde ikke tænke, at det var muligt. „En Mand, som han stedse havde havt Ansig til at tænke godt om! En saadan godmodig Fyr! Han troede ikke, at der var en bedre Rytter i England! En næsten ubegribelig Ting! Han ønskede ham Fanden i Bولد med sit Hjerte! Han vilde ikke tale et Ord til ham for hele Verden, hvor han end mødte ham! Nei, om det saa var i Barton, hvor de Begge ventede i to Timer! En saadan skurkagtig Knekt! en saadan be- dragerist Hund! Den sidste Gang, han havde seet ham, havde han givet ham een af Follys Hvalpe, men det lev den sidste Gang!“

Mrs. Palmer var paa sin Viis ligeledes vred. „Hun bestemte sig strax til at afbryde deres Bekjendtskab, og hun var meget glad over, at hun slet ikke havde fjendt ham. Hun ønskede af sit ganske Hjerte, at Combe Magna ikke laae saa nærved Cleveland; men det havde Intet at betyde, thi det laae saa langt derfra, at der ei kunde være Tale om Visitter; hun hadede ham saa meget, at hun aldrig mere vilde nævne hans Navn, og hun vilde fortælle Enhver, hun saae, hvor nichtswürdig han var.“

Mrs. Palmers ivrige Medfølelse udviste hun ved at forstaa sig Underretning om alle Enkelthederne ved det sig nærmende Bryllup, og ved at fortælle dem til Elinor. Hun vidste snart, hos hvilken Rarethmager deres Rareth blev forjærdiget, af hvilken Portraitmaler Willoughby blev portraiteret, og hos hvilken Damestræderinde Miss Greys Brudeklæder kunde sees.

Lady Middletons rolige og høflige Taushed angaaende denne Sag var Elinor en heldig Trøst og Opmuntring, da hun ofte blev forstemt ved de Andres støiende Deeltagelse. Det var hende en stor Trøst at idetmindste een Person iblandt hendes Omgivelser ikke var interesseret deri, en stor Trøst, at hun vidste,

at der dog var En, som hun funde omgaaes uden at være nysgjerrig for hendes Søsters Befindende, eller med Uengstelser for hendes Helbred.

Enhver Egenkab er til visse Tider og under visse Omstændigheder bleven overvurderet; og Elinor blev ofte plaget saameget af Medlidenhed, at hun ansaae en god Opdragelse for mere skikket til at trøste end selv Godmodigheden.

Lady Middleton udtalte sin Anskuelse af denne Sag ved een Gang om Dagen eller høist to Gange, naar denne Gjenstand blev oftere omtalt, ved at sige: „Det er virkelig høist fortrædeligt!“ og ved denne gjentagne, men dog høflige Maade var hun istand til at see Miss Dashwoods uden den ringeste Bevægelse, og uden at høre et Ord derom af deres Mund; og efter saaledes at have bevaret sit eget Kjens Bæredighed og udtalt sin bestemte Dadel over hvad der var Uret hos det andet Kjøn, troede hun at besidde Frihed til at sørge for sit eget Selskab, og derfor besluttede hun (dog imod Sir Johns Mening), da Mrs. Willoughby paa eensgang vilde blive en Dame af Formue og Elegance, at sende hende sit Kort, naar hun var bleven gift.

Oberst Brandons bestedne Spørgsmaal vare Miss

Dashwood aldrig uvelkomne. Han havde fuldkommen erholdt Privilegium paa at samtale med hende om hendes Søsters Skuffelse, ved den venstabelige Iver, med hvilken han havde forsøgt at formilde den, og de converserede stedse med gjensidig Tillid. Hans høieste Belønning for den smertelige Udtalelse af sine forrige Sorger og sin nuværende Nedværdigelse var ham det Medlidenhedsblik, hvormed Marianne undertiden betragtede ham, og den sølsomme Stemme, hvormed hun, saa ofte hun var forbunden (omendstjændt det ikke skete ofte) at samtale med ham, tiltalte ham. Dette forvissede ham om, at hans Forflaring havde frembragt en forhøiet Godhed for ham, og dette gav Elinor Haab om, at denne Godhed efterhaanden vilde tiltage; men Mrs. Jennings, som ikke vidste Noget om alt dette, som kun vidste, at Obersten vedblev at være saa alvorlig som ellers, og at hun hverken kunde bevæge ham til at frie eller lade hende frie for ham, begyndte efter to Dages Forløb at tænke paa, at istedetfor Midsummer vilde de ikke blive gifte før til Mikkelsdag, og efter en Uges Forløb troede hun slet ikke, at det blev noget Parti. Den gode Forstaaelse imellem Obersten og Miss Dashwood syntes snarere at tyde paa, at Morbærtræet, Canalen og Ibenholts-

Lyshuset vilde komme til at høre Elinor til; og Mrs. Jennings havde i nogen Tid forglemt at tænke paa Mr. Ferrars.

I Begyndelsen af Februar, omtrent fjorten Dage efter Modtagelsen af Willoughbys Brev, havde Elinor det piinlige Hverv at fortælle sin Søster, at han var gift. Hun havde sørget for selv først at erholde denne Efterretning, saasnart Wielsen var forbi, da hun ikke ønskede, at Marianne først skulde modtage Underretning derom gennem Bladene, som hun hver Morgen gennemsøgte.

Hun modtog denne Meddelelse med bestemt Fatning, gjorde ingen Bemærkninger derom, og udgjød ei engang Taarer; men efter nogen Tid funde hun ikke tilbageholde dem, og den øvrige Tid af Dagen var hun saa ulykkelig, som da hun først lærte at befrygte det.

Willoughby's forlod Byen saasnart de vare giste; Elinor haabede nu, da der ikke funde være nogen Frygt for at møde ham, at faae sin Søster bevæget til atter at gaae ud, thi hun havde ikke forladt Huset siden dette Slag havde ramt hende.

Paa denne Tid besøgte de to Miss Steeles, som for kort Tid siden vare ankomne til deres Fætters Hus

i Bartlett's Buildings i Holborn, deres fornemmere Familie i Conduit- og Berkeley Street, og bleve af dem Alle modtagne med sand Hjertelighed.

Elinor var den Eneste, der sørgede over dette Gjenstyn. Deres Nærværelse var hende piinlig, og hun vidste ikke, hvorledes hun skulde besvare Lucys overvættens Glæde ved endnu at finde hende i London.

„Jeg vilde være bleven meget stuffet,“ sagde hun ajentagne Gange med meget Eftertryk. „Men jeg haabede dog bestandig at see Dem. Jeg var næsten overbevist om, at De ikke vilde forlade London; om- endstjøndt De sagde mig i Barton, at De ikke vilde blive her længere end een Maaned. Men jeg tænkte dengang, at det var sandsynligt, at De forblev her længere, naar De først var kommen hertil. Det vilde jo have været meget beklageligt, hvis De var reist, naar Deres Broder og Svigerinde kommer. Og nu er jeg overbevist om, at De ikke har noget Hastværk med at tage til Barton. Jeg er mageløs glad, fordi De ikke har holdt Deres Ord.“

Elinor forstod hende fuldkommen, og hun var nødsaget til at anvende hele sin Selvbeherfskelse for at synes som om hun ikke ønskede at reise.

„Naa, min Kjære," sagde Mrs. Jennings, „hvorledes gik Reisen?"

„Vi have reist hele Veien med Posten," svarede Miss Steele med overvættes Glæde, „og vi havde en meget smuk Cavaleer til at ledsage os. Doktor Davies var kommen til Byen og vi sad sammen i Postvognen; han opførte sig meget gentilt og betalte ti eller tolv Shillings mere end vi."

„O, o!" udbrod Mrs. Jennings, „meget smukt! Og jeg forsikrer Dem, at Doktoren er ugift."

„See der!" sagde Miss Steele. „Enhver lær ad mig for Doktorens Skyld, og jeg kan ikke begribe hvorfor. Mine Fættre sige, at de ere overbeviste om, at jeg har gjort en Erobring; men jeg maa tilstaae, at jeg slet ikke tænker paa ham. „Min Gud, her kommer Din Cavaleer, Nancy!" sagde min Fætter igaar, da han saae ham at straae over Gaden til sit Huus. „Virkelig, er det min Cavaleer?" sagde jeg; „jeg kan ikke begribe, hvem du mener. Doktoren er ikke en af mine Cavalcrer."

„Ja, ja, det er godt nok — men det er ikke nok — jeg ser, at Doktoren er den Rette."

„Nei, virkelig!" svarede hendes Cousine med af,

fechteret Alvor; „og jeg vil bede Dem at modsigge det, dersom De nogensinde hører Nogen tale derom.“

Mrs. Jennings forsikkrede hende strax om, at hun ikke vilde modsigge det, og Miss Steele var fuldkommen lykkelig.

„Jeg kan begribe, at De tager hen til Deres Broder og Svigerinde, naar de komme til Byen,“ sagde Lucy, idet hun efter nogle Høflighedsyttringer vendte sig til Elinor.

„Nei, jeg troer det ikke.“

„O, hvorfor ikke? Jeg er vis paa, at De tager hen til dem.“

Elinor vilde ikke opmuntre hende ved videre Modsigelse.

„Hvor det er rart, at Mrs. Dashwood kan undvære Dem og Deres Søster saalænge!“

„Længe?“ indvendte Mrs. Jennings. „Hvoriledes! deres Visit er jo nylig begyndt!“

Lucy blev taus.

„Det gjør mig ondt, at vi ikke kunne faae Deres Søster at see, Miss Dashwood,“ sagde Miss Steele. „Det gjør mig ondt, at hun ikke befinder sig vel;“ thi Marianne havde forladt Bærelset, da de ankom.

„De er meget artig. Min Søster vil ligeledes

blive bedrøvet, fordi hun ikke har haft den Glæde at see Dem; men hun har i den senere Tid været meget plaget af nervøs Hovedpine, som gjør hende uskikket for Selskab og Conversation."

„O, det er meget beklageligt! Men saadanne gamle Veninder som jeg og Lucy! — Jeg tænker, at hun kunde see os; og vi skulle saamæn ikke tale et Ord."

Med stor Høflighed afsløj Elinor dette Forslag. „Hendes Søster havde maaskee lagt sig paa Sengen, eller var i sin Slobref, og desaaarig ikke istand til at vise sig."

„O, deriom det er det Hele," udbrod Miss Steele, „jaa kunne vi jo meget godt gaae op til hende."

Elinor fandt denne Uforfæmthed for stor for hendes Taalmodighed; men hun blev fritaget for at tilbagevise hende ved Lucys stærke Dadel, som nu, ligesom ved saamange andre Leiligheder, ikke forhøiede den ene Søsters Blidhed, medens den var til den Andens Fordeel, idet den tilbageholdt hendes Uhyøflighed.

Elleve Capitel.

Efter nogen Modstand indvilgede Marianne i sin Søsters Anmodning om at gaae ud, og gif derfor en Morgen en halv Time ud med Elinor og Mrs. Jennings. Men hun ledjagede dem kun paa den Betingelse, at hun ikke vilde aflægge noget Besøg, og at hun kun vilde ledjage dem til Gray's i Sadville-Street, hvor Elinor havde den Forretnings at ombytte nogle gammeldags Juveler for hendes Moder.

Da de stadiede udenfor Døren, erindrede Mrs. Jennings, at hun skulde aflægge et Besøg hos en Dame i den anden Ende af Gaden; og da hun ikke havde nogen Forretning hos Gray's, blev det afgjort, at medens hendes unge Veninder udrettede deres Grinde, skulde hun aflægge sin Visit og komme tilbage for at hente dem.

Da de vare stegne op ad Trapperne, fandt de

saa mange Menneſter tilſtede hos Juveleren, at der ikke var Nogen, der funde modtage deres Ordre, og de vare derfor nødsagede til at vente. Alt, hvad her var at gjøre, var at tage Plads foran Diſken paa det Sted, hvor man forſt ventede at blive beſørget; her ſtod kun en Gentleman, og det er ſandſynligt at Elinor haabede, at hun vilde bevæge ham til en haſtig Afgjørelſe. Men hans Dies Skarphed og hans fine Smag ſyntes at være større end hans Høflighed. Han gjorde en Beſtilling paa et Landſtifferſouteral til ſig ſelv, og dets Størrelſe, Form og Forziringer blev beſtemt, — og eſterat have underſøgt og debatteret i et Dvarteer ethvert Landſtifferſouteral, der fandtes i Boutikken, blev det omſider arrangeret eſter hans egen opfindſomme Phantaſi; han havde ingen Keiſighed til at ſkjænke de to Damer anden Opmærkſomhed end den, der blev udviſt ved to eller tre lange Diekaſt — en Slags Opmærkſomhed, der tjente til at indprente i Elinors Erindring en Perſon og et Anſigt af en ſtærk, naturlig og ægte Udtryksløſhed, ihvorvel han var pyntet i den forſte Modettil.

Marianne var fritaget for at ſole Foragt og Brede over denne uforſkammede Underſøgelse af deres Anſigter, og over det Taabelige i hans Maade at

omtale det Uffkyelige ved alle de Tandstifkerfouteraler, som bleve ham viste, — ved at være uvidende om det Hele; thi hun var ligejaalidt stiftet til at samle sine Tanter og at være vidende om hvad der foregik om hende i Mr. Gray's Boutif som i hendes eget Soveværelse.

Tilfidsst var Bestillingen gjort. Elfenbenet, Guldet og Perlerne var bestemt, og efterat denne Gentleman havde nævnet den seneste Tid, i hvilken han kunde aande uden at være i Besiddelse af Tandstifkerfouteralet, traf han med langtrukken Forsigtighed sine Handsker paa, skænkede Miss Dashwoods et Blif, der snarere iyntes at iordre Beundring end at udtale Beundring, og gik derpaa, med en lykkelig Mine af Selvindbildning og affecteret Ligegyldighed.

Elinor skyndte sig at udrette sit Grinde og var næsten færdig dermed, da en anden Gentleman præsenterede sig ved hendes Side. Hun vendte sig om mod ham og fandt med Forundring, at det var hendes Broder.

Deres Kjærlighed og Glæde ved at see hinanden var netop tilstræffelig til at gjøre en god Figur i Mr. Gray's Boutif. John Dashwood var virkelig langt fra at være jorgmodig over Gjen synet af sine Søstre;

det tilfredsstillende disse; og hans Spørgemaal angaaende deres Moder vare sønlige og opmærksomme.

Elinor erfarede at han og Fanny havde været i Byen i to Dage.

„Jeg ønskede meget at besøge Eder igaar,” sagde han; „men det var umuligt, thi vi vare nødsagede til at tage Harry med til Exeter Børs for at see de vilde Dyr og vi opholdt os det Dørlige af Dagen hos Mrs. Ferrars. Harry var meget fornøiet derover. I Formiddags havde jeg ganske besluttet at besøge Eder, dersom jeg muligen havde en ledig halv Time; men man har altid saameget at gjøre, naar man kommer til Byen! Jeg er kommet her for at kjøbe Fanny et Signet. Men imorgen troer jeg nok, at jeg vil være istand til at aflægge en Bisit i Berkeley-Street og at blive introduceret hos Eders Veninde, Mrs. Jennings. Jeg kan tænke, at hun er en meget velhavende Dame; og ligeledes Middleton; I maa introducere mig hos dem. Som Mrs. Dashwoods Stedion skal jeg føle mig lykkelig ved at vise dem al Agtelse. Jeg har hørt, at de ere fortrinlige Naboer af Eder.”

„Virkelig fortrinlige! Deres Opmærksomhed for

vor Bequemmelighed, deres Venſkab i enhver Henſeende, er mere end hvad jeg kan udtale."

„Jeg er meget glad over at høre det; virkelig overordentlig glad. Men det bør være ſaaledes; de ere Folk med betydelig Formue, de ere i Familie med Eder, og enhver Høflighed og Forekommenhed, ſom kan tjene til at gjøre Eders Stilling behagelig, maa man forvente. Og ſaaledes lever J jo behageligt i Eders lille Bolig og mangler Intet. Edward har givet os en fortryllende Beretning om Etedet; det meeft Fuldkomne i ſit Slags, ſagde han det var, og de ſyntes Alle at være ſaa fornøiede dermed. Det var os en ſtor Tilfredsſtillelſe at høre."

Elinor ſelte ſig beſtjæmmet paa ſin Broders Begne; og hun var ikke bedrøvet over at blive ham Svaret ſkyldig, da Mrs. Jennings' Tjener kom for at ſige dem, at hun ventede dem udenfor.

Mr. Dashwood lediagede dem ned ad Trapperne, blev introduceret hos Mrs. Jennings gjennem hendes Kæledør, gjentog ſit Haab om at ſee dem næſte Dag, og bad derpaa Farvel.

Hans Viſit blev ſkyldigſt aflagt. Han kom med en Undſkyldning fra deres Svigerinde, fordi hun ikke kom med ham; „men hun var ſaa meget beſtjæftiget

hos sin Moder, at hun ikke havde Tid til at gaae andensteds." Mrs. Jennings forsikrede ham imidlertid om, at al Ceremoni var overflødig, thi de vare jo Alle Cousins eller noget lignende, og hun ventede derfor snart at see Mrs. John Dashwood tilligemed hendes Søstre. Hans Opførsel imod dem var fold, dog meget artig; mod Mrs. Jennings opmærksom og høflig; og da Oberst Brandon strax efter traadte ind, betragtede han ham med en Nysgjerrighed, der syntes at sige, at han ønskede at vide, om han var rig, for at være ligesaa høflig imod ham.

Efterat have været hos dem en halv Time, bad han Elinor om at ledsage ham til Conduit-Street, for at introducere ham hos Sir John og Lady Middleton. Veiret var mærkeligt smukt, og hun indvilgede. Saa snart de vare ude af Huset, begyndte hans Spørgsmaal.

"Hvem er Oberst Brandon? Er han en rig Mand?"

"Ja; han eier en meget stor Eiendom i Dorsetshire."

"Det glæder mig. Han synes at være en Gentleman, og jeg haaber at kunne gratulere dig til Udfigterne til et meget respectabelt Udfomne."

„Jeg, min Broder — hvad mener du?“

„Han holder af dig. Jeg betragtede ham nøie, og jeg er overbevist derom. Hvor stor er hans aarlige Indkomst?“

„Omtrent to Tusinde Pund.“

„To Tusinde Pund om Aaret!“ Og derpaa tilføjede han, idet han antog en ædelmodig, entusiastisk Mine:

„Elinor, jeg ønsker for din Skyld, at det var det Dobbelte.“

„Jeg kan forstaae det,“ svarede Elinor, „men jeg er vis paa, at Oberst Brandon ikke nærer det ringeste Ønske om at ægte mig.“

„Du tager feil, Elinor; du tager meget feil. Lidt Anstrængelse fra din Side vil sikkert dig ham. Maaskee er han ubestemt for Diebliffet; din lille Formue er maaskee i veien; alle hans Venner raader ham maaskee derimod. Men dog vil lidt af den Opmærksomhed og Deeltagelse, som Damer saa let kunne vise, fængsle ham. Og der er ingen Grund, hvortor du ikke skulde forsøge dig. Thi der er vel ingen Forbindelse fra din Side — fortsagt, du veed, at saadant noget kan her ikke komme i Betragtning, Hindringerne ere uoverstigelige — Du har for megen

Forstand til ikke at kunne indse det. Oberst Brandon er netop Manden; og det skal ikke mangle paa Høflighed fra min Side for at gøre ham tilfreds med dig og din Familie. Det er et Parti, som vil være til Alles Tilfredshed. I Korthed, det er en Ting," — her dæmpede han sin Stemme til en betydningløs Hvissen — „som for begge Parter vil være meget velkommen." Idet han fattede sig noget, tilføjede han: „Det vil sige, dine Venner ere alle ængstelige for at see dig vel forsynet, især Fanny, thi hun tager sig det nær til Hjerter. Det samme gjør hendes Moder, Mrs. Ferrars, en meget godmodig Kone; jeg er vis paa, at det vilde glæde hende; hun sagde det igaar."

Elinor værdigede ham ikke noget Svar.

„Det vilde være noget Mærkeligt," vedblev han, „noget Comisk, dersom Fanny fik en Broder og jeg en Søster gift paa samme Tid. Og det er ikke usandsynligt."

„Skal Mr. Edward Ferrars giftes?" sagde Elinor med Fatning.

„Det er endnu ikke afgjort, men det er i Gjæring. Han har en jortrinlig Moder. Mrs. Ferrars vil med den største Uegennyttighed tilstaae ham tusind

Pund om Aaret, dersom det bliver til noget med Partiet. Det er med den honorable Miss Morton, den afdøde Lord Mortons eneste Datter; hun har tredive Tusinde Pund — et meget ønskeligt Parti fra begge Sider, og jeg tvivler ikke om, at det bliver afgjort. Tusind Pund om Aaret er meget for en Moder at give bort, at miste for bestandig; men Mrs. Ferrars har et ædelt Hjerte. Jeg vil give dig et andet Exempel paa hendes Uegennyttighed: Igaar, da vi kom til Byen, stak hun Fanny tohundrede Pund i Banknoter i Haanden, da hun nok kunde vide, at vi paa denne Tid ikke havde fuldtop med Penge. Og hvor behageligt var det ikke, thi vi har mange Udgifter her."

Han standsede for at høre hendes Indrømmelse og Medlidenhed; hun tvang sig selv til at sige:

"Dine Udgifter saavel i Byen som paa Landet ere betydelige, men dine Indkomster ere ogsaa store."

"Ikke saa store, som mange Folk troe. Jeg har ikke til Hensigt at klage; alligevel, det er upaatvivlelig en behagelig Indkomst, og jeg haaber, at den vil blive bedre. Indløsningen af Norland Common, der nu er forhaanden, er en meget alvorlig Udgift. Og saa har jeg gjort et lidet Kjøb i dette Halvaar — East Kingham Farm. Du maa kunne erindre Ste-

det, hvor den gamle Gibson boede. Dette Stykke Vand var i enhver Henseende ønskelig for mig, da det ligger lige op til mine Torder, saa at jeg anjaae det for min Pligt at kjøbe det. Jeg funde ikke bære det paa min Samvittighed, at det var falden i Andres Hænder. En Mand maa betale for sine Bequemmeligheder: og det har kostet mig en god Deel Penge."

"Mere end du troer, at det egentlig er værd?"

"Hvorledes, det skulde jeg ikke troe. Jeg funde have solgt det Dagen efter for mere end Kjøbesummen; men med Hensyn til denne, da havde det nær knebet haardt: thi Coursen var saa lav, at dersom jeg ikke havde haft den nødvendige Sum, staaende hos min Bankier, da maatte jeg have solgt Papirerne med stort Tab."

Elinor maatte smile.

"Andre store og uundgaaelige Udgifter have vi ogsaa haft, efterat vi ere komne til Norland. Vor agtværdige Fader testamenterede, som du veed, de Stanbills Effecter, som vare paa Norland (og de vare meget værdifulde), til din Moder. Det er langt fra mig at ville bebreide ham derfor; han havde en ubestvivelig Ret til at bortgive sin egen Eiendom; men, paa Grund heraf, have vi været nødsagede til at kjøbe endeel Linned, Porcellain &c. for at supplere det

Manglende. Du kan let indsee, hvor langt fra at være rige vi maa være, efter saamange store Udgifter, og hvor velkommen Mrs. Ferrars Godhed er os."

„Visjelig," sagde Elinor, „og ved Hjælp af hendes Velgjørenhed haaber jeg, at du maa opleve den Tid, da du vil finde dig i bedre Omstændigheder."

„Et eller to Aar maa kunne udrette Meget," svarede han med Alvor, „men der er alligevel Meget at gjøre. Der er ikke lagt en Steen til Fannys Drivhuus, og der er kun lagt Planen til Blomsterhaven."

„Hvor skal Drivhuset staae?"

„Paa Høien bagved Huset. De gamle Balnøddeiræer ere alle blevne omhuggede, for at gjøre Plads for det. Det vil blive en meget smuk Bygning, som fra mange Steder i Parken vil tage sig meget godt ud, og Blomsterhaven vil begynde lige foran det og blive overordentlig smuk. Vi have omhugget alle de gamle Torne, som vorede over en lav Sko."

Elinor udtalte ikke sin Sorg og Bebreidelse, men var meget glad fordi Marianne ikke var tilstede og deelte hendes Fortrydelse.

Da han nu havde sagt tilstrækkeligt for at gjøre sin Fattigdom tydelig for hende, og for at undgaae at maatte kjøbe et Par Drenringe til hver af sine Søstre,

naar han atter kom i Gray's Boutique, begyndte han at blive gladere stemt, og han gratulerede Elinor, fordi hun havde en Veninde som Mrs. Jennings.

„Hun synes at være en prægtig Kone. Hendes Huus, hendes Levemaade, forudsætter en meget god Indkomst. Det er et Beskjendsskab, som ikke alene har været dig hidtil gavnlig, men som for Fremtiden vil være dig til endnu større Fordeel. Hendes Invitation for dig til at følge med hende til London er virkelig meget; og det tyder virkelig paa en stor Godhed for dig, at naar hun dør, da vil hun ikke forglemme dig. Hun maa have Betydeligt at testamentere!“

„Jeg troer, at hun ikke har Noget; thi hun eier kun sit Indbo, og det vil hendes Børn arve.“

„Men man kan ikke antage, at hun forbruger hele sin Indkomst. Gaa Mennesker med en Smule Stoltthed gjøre det; hvad hun saaledes sparer, vil hun jo kunne bortgive.“

„Men synes du ikke, at det er mere rimeligt, at hun giver sine Døttre det, end at hun giver det til os?“

„Hendes Døttre ere begge meget godt gifte; og derfor kan jeg ikke indsee Nødvendigheden af at hun skulde give dem mere. I mine Dine har hun deri-

mød, ved at skænke dig saamegen Opmærksomhed, givet dig en Slags Fordring paa hendes tilkommende Godgjørenhed, som en betænksom Pige ikke burde overse. Intet kan være mere venligt end hendes Opførsel mod dig; og hun kan neppe gjøre alt dette uden at tænke paa de Forventninger, hun opvækker hos dig."

"Men hun opvækker slet ingen. Din Ængstelse for vort Vel rører dig for vidt."

"Det er sandt," sagde han, idet han fattede sig, "Jolf formaae kun lidt, meget lidt. Men, min kjære Elinor, hvad er der iveien med Marianne? — Hun seer meget syg ud; hun har tabt sin Couleur og bliver meget mager. Er hun syg?"

"Hun er ikke rask; hun har i flere Uger haft en nervøs Sygdom."

"Det gjør mig ondt. I hendes Alder ødelægger den mindste Sygdom Skjønheden for bestandig! Hendes har været meget kort! Hun var en smuk Pige sidste September, saa smuk som Noget jeg har seet, og istand til at fængsle Mænd. Der var Noget i hendes Skjønhed, som de i Særdeleshed synes om. Jeg erindrer, at Fanny sagde, at hun vilde blive gift før du — skøndt hun har holdt meget af dig — men

det forekom hende jaaledes. Jeg tør nu vædde, at Marianne ikke saaer en Mand med mere end fem eller sex hundrede Pund om Aaret, og jeg skulde tage meget feil, om jeg ikke var overbevist om, at du vilde gjøre et bedre Parti. Dorsetshire! Jeg afsender meget lidt til Dorsetshire; men, min kjære Elinor, jeg skal føle mig meget glad ved at lære det at kjende; og jeg tør indestaae for, at Fannys og mit Besøg vil være et af de første, du vil faae."

Elinor forsøgte at overbevise ham om, at der ikke var nogen Sandsynlighed for, at Oberst Brandon havde til Hensigt at ægte hende; men det var en stor Forventning for ham til at han vilde opgive den, og han var besluttet paa at gjøre denne Gentlemans Bekjendtskab og at fremme denne Forening ved enhver Opmærksomhed. Han følte netop Anger nok, fordi han ei havde gjort Noget for sine Søstre, til at føle Ængstelse for, at Andre vilde gjøre Meget for dem, og et Ægteskabstilbud af Oberst Brandon eller et Legat af Mrs. Jennings var den letteste Bed for hans egen Efterladenhed.

De vare saa heldige at finde Lady Middleton hjemme, og Sir John kom hjem, førend deres Visit var tilende. Overflødighed af Høfligheder udgjordes

fra begge Sider. Sir John var villig til at holde af Enhver, og omendstjøndt Mr. Dashwood ikke havde meget Kjendskab til Heste, saa anjaae han ham dog inart for at være en meget godmodig Kammerat, medens Lady Middleton fandt ham fashionabel nok til at ansee hans Bekjendtskab for hende værdigt; Mr. Dashwood skiltes fra dem med megen Glæde.

„Jeg har en herlig Beretning at meddele Fanny,“ sagde han, da han gik tilbage med sin Søster. „Lady Middleton er virkelig en meget fin Dame; en Dame, som jeg veed, Fanny vil synes godt om. Og Mrs. Jennings er ogsaa en dannet Dame, men ikke saa fin som hendes Datter. Min Kone behøver ikke at have nogen Uengstelse for at aflægge hende et Besøg, som, for at tilstaae Sandheden, har været Tilfældet; thi vi vidste kun, at Mrs. Jennings var Enke efter en Mand, som i en simpel Haandtering havde faaet sin hele Formue; og Fanny og Mrs. Ferrars vare Begge forud overbeviste om, at hverken hun eller hendes Døttre vare Damer, som Fanny kunde gjøre Bekjendtskab med. Men nu kan jeg give hende en meget tilfredsstillende Beretning om Begge.“

Tolvte Capitel.

Mrs. John Dashwood havde saamegen Tillid til sin Mands Bedømmelse, at hun den næste Dag besøgte Mrs. Jennings og hendes Datter; og hendes Tillid blev belønnet ved at hun fandt den første, hos-hvem hendes Søstre nteop opholdt sig, paa ingen Maade sin Opmærksomhed uværdig; og hvad Lady Middleton angik, da var hun een af de meest fortryllende Damer i hele Verden.

Lady Middleton var ligeledes tilfreds med Mrs. Dashwood. Der var en Slags hjerteløs Selviskhed hos dem Begge, som gjensidig tiltrak hinanden; og de sympathiserede med hinanden i en snerpet Egenhed og i en almindelig Mangel paa Forstandighed.

De samme Egenskaber, som anbefalede Mrs John Dashwood til Lady Middleton, syntes ikke at tiltale Mrs. Jennings; thi denne forekom hende kun at være

en lille, skolt Dame, med en skolt Epierjel, som sad
sin Mands Esire uden Venlighed og uden at have
Noget at meddele dem; thi i det Qvarteer, som hun
opholdt sig i Berkeley Street, sad hun idetmindste
i 10 Minutter uden at tale.

Elinor ønskede meget at vide, omendstjøndt hun
ikke spurgte derom, om Edward var i Byen eller ei;
men Intet kunde bevæge Fanny til forsætlig at nævne
Edwards Navn for Elinor, førend hun kunde for-
tælle hende at hans Bryllup med Miss Morton var
bestemt, eller til hendes Mands Forventninger an-
gaaende Oberst Brandon vare godtgjorte; thi hun
troede endnu, at de vare forelskede i hinanden, at de
ikke formæget kunde blive adskilte i Ord og Gjerning
ved enhver Leilighed. Den Underretning, som hun
ikke vilde give, kom snart fra en anden Kant. Lucy
indsandt sig snart for at anholde om Elinors Med-
følelse, da hun ikke var istand til at see Edward,
ihvorvel denne var ankommen til Byen med Mr. og
Mrs. Dashwood. Han turde ikke komme til Bart-
lets Bygninger, af Frygt for at det skulde blive be-
kjendt, og omendstjøndt deres gjensidige Utaalmodig-
hed esterat see hinanden var usigelig — saa kunde
de for Diebliffet ifkun skrive.

Edward overbeviste dem imidlertid om, at han var i Pyen, ved fort derpaa at aflægge to Besøg i Berkeley Street; to Gange var hans Kort lagt paa deres Bord, da de vendte hjem fra deres Morgenbesøg. Elinor var glad, fordi han havde besøgt dem, og endnu mere glad, fordi hun havde undgaaet hans Gjenhyn.

Dashwoods vare saa overvættede fornøiede med Middletons, at omendstjøndt de ikke gjerne gav Noget til Andre, saa besluttede de dog at give en Diner, hvortil de fort Tid efterat deres Besjendistab var stiftet indbød dem i Harley Street, hvor de havde leiet et meget godt Huus for tre Maaneder. Miss Dashwoods og Mrs. Jennings blev ligelædes inviteret, og John Dashwood var fuld af Omjorg for at sikkre dem Oberst Brandon, som stedse var glad ved at være sammen med Miss Dashwoods, og som derfor modtog John Dashwoods store Tilmærksomhed med nogen Forundring, men med mere Fornøielse. Hertil var ogsaa Mrs. Ferrars indbudt, men Elinor kunde ikke saa at vide, om hendes Sønner vare inviterede. Imidlertid var Forventningen om at saa Mrs. Ferrars at see nok til at interessere Elinor for dette Selskab; thi nu kunde hun saa Edwards Moder

atjee uden den store Ængstelighed, som engang havde besjælet hende, naar hun tænkte paa en saadan Introduction; nu kunde hunjee hende med fuldkommen Ligegyldighed, medens Opfattelsen af hendes Character, Dnsset om at komme i Selskab med hende og Nysgjerrighed efter at see at vide, hvorledes hun var, besjælede Miss Dashwood mere end nogensinde før.

Den Interesse, hvormed hun saaledes imødesaae dette Selskab, blev fort derefter forhøiet, om hendes Glæde end ikke forhøiedes derved, da hun horte, at Miss Steeles ogsaa skulde deeltage deri.

Saameget havde de anbefalet sig til Lady Middleton, saameget havde de insinueret sig, at omendstjont Lucy neppe var elegant og hendes Søster ei engang gentil, saa bad Lady Middleton dem ligejaameget som Sir John om at forblive hos sig een eller to Uger i Conduit Street; og det var i Særdeleshed behageligt for Miss Steeles, at deres Visit tog sin Begyndelse saa Dage førend det omtalte Middagselskab.

At deres Infel for mange Aar siden havde opdraget Mrs. John Dashwoods Brøder, var ikke en Omstændighed, som kunde bidrage til at Fanny skænfede dem Opmærksomhed, eller bad dem til at spise ved hendes Bord; men som Lady Middletons Gæster

maatte de være velkomne; og Lucy, som længe havde ventet at blive bekendt med Familien, at faae et klarere Begreb om deres Character og sine egne Båndfeligheder, og at faae en Velighed, ved hvilken hun kunde stræbe at vinde dem, havde sjelden været lykkeligere i sit Liv end hun var, da hun modtog Mrs. Dashwoods Kort.

Paa Elinor gjorde det et ganske andet Indtryk. Hun indsaae strax, at Edward, som opholdt sig hos sin Moder, var inviteret af sin Søster til hendes Diner. Alt see ham den første Gang efter alt det, der var hændet, i Selskab med Lucy! — hun vidste neppe, hvorledes hun kunde bære det!

Disse Tanter vare maaffec ikke ganske grundede, og ingenlunde paa Sandhed! De fik imidlertid større Bægt, ikke ved Elinors Eitertanke, men ved Lucys gode Hensigt at meddele Elinor, at Edward ikke vilde komme om Torsdagen til Harley Street, og at hun derfor følte sig meget skuffet, og hun forhøiede Elinors Smerte ved at tilføie, at han var afholdt fra at komme paa Grund af hans store Tilboielighed for hende, som han ikke kunde skjule, naar de vare sammen.

Den betydningsfulde Torsdag kom, da disse to

unge Damer skulde introduceres hos denne frygtelige Svigermoder.

„Beflag mig, kjære Miss Dashwood!“ sagde Lucy, da de gik sammen op ad Trapperne; thi Middletons ankom kom efter Mrs. Jennings, saa at de Alle fulgte Tjeneren paa eensgang. „Der er ikke Nogen her, undtagen De, som kan søle for mig. Jeg maa tilstaae, at jeg neppe kan staae opreist. — Naadige Gud! — Om et Dieblis skal jeg see den Person, paa hvem hele min Lykke beroer — som skal være min Svigermoder!“

Elinor kunde have givet hende diebliskelig Trøst ved at fremstille for hende Muligheden af, at det var Miss Mortons Moder, som de gik imøde, istedetfor hendes Svigermoder; men istedetfor at gjøre dette, forsikrede hun med stor Oprigtighed, at hun beklagede hende, Noget, der forbausede Lucy, som, ihvorvel hun følte sig selv ubehagelig stemt, dog idetmindste havde haabet at være en Gjenstand for Elinors uundertryffelige Misundelse.

Mrs. Ferrars var en lille, smækker Dame, stiv, indtil Formalitet, i sin Figur, og alvorlig, indtil Tværbhed, i sit Udseende. Hendes Ansigtsharve var bleg, hendes Ansigt lille, uden Skønhed, og af Naturen

uden Udtryk; men en lykkelig Sammentræfning af Dien-
brynene havde reddet hende fra et intetsigende Udtryk,
ved at give det et stærkt Anstrøg af Stoltshed og Ond-
skab. Hun var ikke en Dame af mange Ord; thi
forstjelligt fra de fleste andre Meennesker reducerede hun
Antallet af sine Ord til Antallet af sine Ideer; og af
de faa Stavelser, som undslap hende, var ikke een
henvendt til Miss Dashwood, hvem hun betragtede
med den faste Beslutning at hade hende over al Maade.

Elinor kunde ikke jøle sig ulykkelig over denne
Behandling; nogle Maaneder tilbage vilde det have
saaret hende meget; men det stod ikke i Mrs. Ferrars'
Magt for Digbliffet at smerte hende dermed; og For-
stjelligheden i hendes Opførsel mod Miss Steeles, der
syntes at være anlagt paa at ydmyge Elinor endnu
mere, morede hende kun. Hun maatte smile over
Moders og Datters Opmærksomhed for den Person —
thi Lucy blev ijerdeleshed udmærket —, hvem de vilde
have tilintetgjort, dersom de havde fjendt hende saa
meget, som Elinor fjendte hende, medens hun selv,
som i Sammenligning ikke havde nogen Magt til at
saare dem, sad og blev forættelig foragtet. Men me-
dens Elinor smilede venligt, kunde hun ikke tænke paa
den lave Daarskab, fra hvilken deres Foragt udsprang,

eller bemærke den studerede Opmærksomhed, hvormed Miss Steeles smigrede dem, uden at foragte dem alle Fire.

Lucy var overvættets glad ved at blive saa ædelmodigt udmærket, og Miss Steele manglede kun at blive spøget med paa Grund af Doktor Davies, for at føle sig fuldkommen lykkelig.

Den omtalte Diner var storartet, Tjenerne vare talrige, og Alt tydede paa, at Mrs. John Dashwood ønskede at vise sig, og at hendes Mand var istand til at betale. Uagtet de Forbedringer og Udvidelser, som han havde gjort ved Norland, og uagtet dets Eier engang havde været i den Nødvendighed at maatte sælge med Tab af sine Jorder for to Tusinde Pund, saa tydede dog Intet paa den Armod, som han havde forsøgt at udlede deraf; ingen Fattigdom, undtagen paa Conversation, viste sig, men i dette Punkt var den betydelig. John Dashwood havde kun lidet at sige, og hans Kone endnu mindre. Men det var ikke nedværdigende for dem, thi det samme var Tilfældet med Størstedelen af de Besøgende, som næsten alle manglede de Egenskaber, der kunde gøre dem behagelige. De manglede Forstand — enten naturlig eller udviflet — Elegance, Livlighed og Talent.

Da Damerne traf sig tilbage til Selskabsværelset efter Middagsmaalidet, blev denne Fattigdom mere følelig, thi Herrerne havde underholdt Selskabet med en blandet Discours — en Blanding af Politik, irdløse Jorder og tænnede Heste — men nu var alt dette forbi, og der var kun een Gjenstand for Damerne at omtale indtil Kaffen blev bragt ind, og denne var at sammenligne Høiden mellem Harry Daishwood og Lady Middletons næstældste Søn William, som var i samme Alder.

Dersom begge Børnene havde været tilstede, da havde den hele Gjenstand været afgjort strax ved at maale dem; men da Harry kun var tilstede, saa gjorde man paa begge Sider Slutninger, og enhver havde Ret til at blive ved deres Meninger og gjentage dem saa ofte de behagede.

Partierne vare saaledes deelte.

De to Mødre, som hver for sig var overbevist om, at hendes Søn var den største, havde den Hoflighed at afgive en Mening, der gjensidig var til Begges Fordeel.

De to Bedstemødre, med ikke mindre Kjærlighed, men med mere Oprigtighed, vare Begge lige ivrige i at holde deres Datter søn for den Største.

Eucy, som var ligesaa ængstelig for at glæde det ene som det andet Parti, syntes at begge Drengene vare mærkelig store af deres Alder, og hun funde ikke troe, at der var den mindste Forskiel mellem dem; og Miss Steele, med endnu større Smiger, afgjorde det, saavidt det stod til hende, til Begges Fordeel.

Elinor, der engang havde lagt sin Mening til Williams Fordeel, ved hvilket hun fornærmede Mrs. Ferrars, og Fanny endnu mere, funde ikke indsee Nødvendigheden af at stadfæste det ved en ny Forsikring; og Marianne, da man adspurgte hende om hendes Mening, fornærmede dem Alle ved at forflare, at hun ingen Mening havde derom, da hun aldrig havde tænkt derover.

Førend Elinor tog bort fra Norland, havde hun malet et Par meget smukke Lysestjærme for hendes Svigerinde, som nu prydede hennes Selskabsværelse, og disse Skjærme, som faldt John Dashwood i Sinene, da han ledsagede de andre Gentlemen ind i Værelset, tog han og overraskte Oberst Brandon, for at denne skulde beundre dem.

„Disse ere malede af min ældste Søster,“ sagde han, „og De, som en Mand med Smag, vil finde dem tilfredsstillende. Jeg veed ikke, om De nogensinde

for har seet nogle af hendes Productioner, men hun er almindelig ansæet for at male godt."

Omendstjondt Obersten fraspagde sig al Fordring paa Kjenderlands, saa beundrede han dem dog med Barme, som han vilde have gjort ved Alt, hvad Mijs Dashwood havde malet; og da de andre Herrers Opmærksomhed paa denne Maade blev vaft, gik de fra Haand til Haand for at blive betragtede. Mrs. Ferrars, som ikke vidste, at de vare malede af Elinor, bad ijer om at maatte see dem; og efterat de havde erholdt Lady Middletons Roes, bleve de af Fanny overraakte til dennes Moder, idet hun gjorde hende opmærksom paa, at de vare malede af Mijs Dashwood.

"Hm," sagde Mrs. Ferrars, "meget smukke," og uden at see paa dem, raakte hun dem tilbage til hendes Fatter.

Maaskee tænkte Fanny et Dieblif, at hendes Moder havde været tilstræffelig uartig; thi hun rødmede let og jagde strax derpaa:

"De ere meget smukke, ikke sandt, Madame?" Men derpaa, da hun frygtede for at have været for høflig, for opmuntrende, tilføiede hun:

"Synes du ikke, at de ere malede omtrent i Mijs Mortons Stil? — Hun maler overordentlig

smukt! Hvor smukt var ikke hendes sidste Landskab malet!"

„Meget smukt! Men hun er udmærket i alle Ting.“

Marianne kunde ikke taale dette. Hun var allerede meget misfornøiet med Mrs. Ferrars; og en slig upassende Roes over en Anden paa Elinors Befordring, ihvorvel hun ikke vidste, hvad man meente dermed, tilskyndede hende til at sige med Barme:

„Dette er en meget besynderlig Beundring! — Hvad kommer Miss Morton os ved? — Hvem kender, eller hvem bryder sig om hende? — Det er Elinor, om hvem vi tænke og tale for Diebliffet.“

Og idet hun sagde dette, tog hun Skjærmene fra Fanny, for at rose dem, som de burde roses.

Mrs. Ferrars antog en vred Mine, og idet hun hævede sig mere stiv end ellers, svarede hun med Hefsigheid: „Miss Morton er Lord Mortons Datter.“

Fanny blev ogsaa meget vred, og hendes Mand frygtede, at hans Søster havde været for dristig. Elinor var meget mere jaaret over Mariannes Barme, end over det, der havde frembragt den; men Oberst Brandons Dine, som hvilede paa Marianne, vidnede om, at han kun jaac det Elfsværdige deri, det kjærlige

Hjerte, der ikke i ringeste Maade funde taale, at hendes Søster blev frænfet.

Mariannes Følelser standsede ikke her. Den folde Uforstømmethed, som Mrs. Ferrars lagde for Dagen i hele sin Opførsel mod Elinor, syntes for Marianne at opstille saadanne Vanskeligheder og Sorger for hendes Søster, at hun ikke funde tænke derpaa uden Gysen; og tilskyndet af en stærk og levende Kjærlighedsfølelse, satte hun sig efter et Dieblis ved Elinors Side, slyngede sin Arm om hendes Hals, og idet hun trykkede sin Kind op til Elinors, sagde hun i en dæmpet, men dog heftig Tone:

„Kjære, kjære Elinor, bryd dig ikke noget om dem. Lad dem ikke gjøre dig ulykkelig.“

Hun funde ikke sige mere; hun var ganske overvældet, og idet hun lod sit Hoved synke ned paa Elinors Skulder, brast hun i Græd. Enhvers Opmærksomhed var henvendt paa dem, og næsten Enhver deeltog i denne Scene. Oberst Brandon reiste sig og gik hen til dem, uden at vide hvad han gjorde. Mrs. Jennings gav hende sin Medlidenhed tilkjende ved et intelligent: „Stakkels Pige!“ og Sir John følte sig saameget jortørnet paa Ophavsmanden til denne nerveuse Sygdom, at han viedliffelig forlod sit

Sæde, før at sætte sig ved Siden af Lucy Steele, hvormed han med en hvissende Stemme fortalte den hele forargelige Historie.

I saa Minutter befandt Marianne sig dog iaa vel, at hun kunde gjøre en Ende paa den Uro, hun havde frembragt, ved at sætte sig imellem de Andre. Men hun beholdt dog hele Astenen Indtrykket af hvad der var hændet.

„Stakkels Marianne,” sagde hendes Broder til Oberst Brandon med dæmpet Stemme, saasnart han havde fikket sig hans Opmærksomhed, „hun besidder ikke iaa god Helbred som hendes Søster, hun er meget nerveus, hun har ikke Elinors Constitution, og man maa tilstaae, at der er Grund til at sørge for en ung Dame, der har været sjon, naar hun har tabt sin Ynde. De vil neppe troe det, men Marianne var for et Par Maaneder siden smuk, ligejaa smuk som Elinor. Nu seer De nok, at hun er jalmet.”

Trettende Capitel.

Elinors Nysgjerrighed efter at see Mrs Ferrars var tilfredsstillet. Hun havde opfattet hende saaledes, at ethvert Ønske om at stifte et nærmere Bekjendskab med denne Familie maatte bortfalde. Hun havde seet nok af hendes Stoltthed, hendes Lavhed og hendes Fordomme mod Elinor, til at hun ikke kunde indsee alle de Banskkeligheder, som vilde have stillet sig i veien for en Forening og udhalet hendes Bryllup med Edward, dersom denne ellers havde været fri; og hun havde seet nok, for at være taknemmelig for hendes egen Skyld, da en større Hindring afholdt hende fra at lide under dem, som Mrs. Ferrars opjandt, afholdt hende fra at være afhængig af hendes Griller eller fra at byde sig om hendes Mening. Og dersom hun idetmindste ikke glædede sig over, at Edward var iængslet af Lucy, saa var hun dog af den Mrs

ning, at dersom Lucy havde været mere elskværdig, da maatte hun have glædet sig.

Hun forundrede sig over, at Lucy funde være lykkelig over Mrs. Ferrars' Høflighed mod hende; at hendes Interesse og Forsængelighed funde forblinde hende saameget, at hun funde antage, at den Opmærksomhed, man skænkede hende alene fordi hun ei var Elinor, var en Compliment, eller at hun funde aflede en Opmuntring fra en Forekommenhed, der kun blev skænket hende, fordi hendes virkelige Stilling var ubekjendt. Men at det var saaledes, havde Lucy's Zine ei alene fortalt, men det blev Elinor endnu tydeligere den næste Morgen; thi ifølge Lucy's Onske havde Lady Middleton sat hende af i Berkeley Street for at træffe Elinor alene og for at fortælle hende, hvor lykkelig hun var.

Det var meget heldigt, thi da hun havde været her nogle Døgn, kom der Bud fra Mrs. Palmer, ifølge hvilket Mrs. Jennings forlod sit Hjem.

„Min kjære Veninde,“ udbød Lucy, saasnart de vare alene, „jeg er kommen for at sige Dem, hvor lykkelig jeg føler mig. Kunde Noget være mere smigrende end Mrs. Ferrars' Opførsel mod mig igaar? Saa

overordentlig venlig som hun var! — De veed, hvor= meget jeg frygtede for at see hende; men i det samme Dieblis, jeg blev introduceret, viste hun en saadan Venlighed mod mig, at jeg næsten maatte troe, at hun holdt af mig. Var det ikke saaledes? De saae det jo tydeligt; og var De ikke ganske forbauset over det?"

„Hun var virkelig meget høflig imod Dem."

„Høflig! — Saae De ikke andet end Høflighed? Jeg saae meget mere — en Venlighed, som ikke blev Andre tildeel end mig! — Ingen Stoltthed, intet Hov= mod, og Deres Søster var ligedan — Alt var Ven= lighed og Glæde!"

Elinor ønskede at tale om noget Andet, men Lucy tvang hende til at tilstaae, at hun havde Grund til sin Lykke, og Elinor var nødsaget til at vedblive:

„Upaatvivlelig, dersom de havde vidst noget om Deres Forlovelse," sagde hun; „Intet kunde være mere smigrende end deres Opførsel mod Dem; men da det ikke var Tilfældet . . ."

„Jeg tænkte nok, at De vilde sige det," svarede Lucy hastig; „men der er ikke nogen Årsag, hvorfor Mrs. Ferrars skulde synes som om hun holdt af mig, dersom hun ikke gjorde det — og at hun holder af mig, er Alt. De maa ikke bortdisputere mig min Til=

fredshed. Jeg er vis paa, at det Hele vil ende godt, og der vil ikke være nogen af de Bamseligheder, som jeg havde tænkt mig. Mrs. Ferrars er en herlig Dame, og det samme er Deres Søster. De ere begge fortrinlige Damer! — Jeg forundrer mig over, at De aldrig har sagt mig, hvor behagelig Mrs. Dashwood er."

Elinor havde Intet at svare dertil, og forsøgte heller ikke at give noget Svar.

"Er De syg, Miss Dashwood? De synes at see saa alvorlig ud, De taler ikke; jeg er vis paa, at De ikke er rask."

"Jeg har aldrig været mere rask."

"Jeg er af mit ganske Hjerte glad derfor, men De synes ikke at see saaledes ud. Jeg vilde sørge, hvis De virkelig er syg, De, som har været mig den største Trøst i Verden! — Himlen maa vide, hvad jeg skulde have gjort uden Deres Venstab!"

Elinor forsøgte at give et høfligt Svar, endstjøndt hun tvivlede om at kunne give det. Men det syntes at tilfredsstille Lucy, thi hun svarede:

"Jeg er virkelig fuldkommen overbevist om Deres Godhed for mig, og næstester Edwards Kjærlighed, er den den største Trøst, jeg har. Staffels Ed-

ward! Men nu er det meget godt — vi ville være i stand til at see hinanden, ja meget ofte, thi Lady Middleton's er saa fornøiet med Mrs. Dashwood, saa vi ville ofte komme i Harley Street, og Edward er den halve Tid hos sin Søster — Lady Middleton og Mrs. Ferrars ville nu gjøre Bisitter; og Mrs. Ferrars og Deres Svigerinde var mere end een Gang saa høflige at sige mig, at de altid vilde være glade ved at see mig. Det er saadanne fortryllende Damer! Jeg er vis paa, at dersom De nogensinde siger Deres Svigerinde, hvad jeg tænker om hende, da kan De ikke sige for meget."

Men Elinor gav hende intet Haab om, at hun vilde omtale det til hendes Svigerinde. Lucy vedblev:

„Jeg er vis paa, at jeg paa Diebliffet vilde have seet det, dersom Mrs. Ferrars ikke syntes om mig. Dersom hun for Exempel havde stænket mig en ydre Opmærksomhed, uden at sige et Ord, og siden efter slet ikke havde taget nogen Notice af mig, og heller ikke havde seet venligt til mig, — De forstaaer, hvad jeg mener — dersom jeg var bleven behandlet med Uvillie, da vilde jeg med Fortvivlelse have opgivet det Hele. Jeg kunde ikke have udholdt det, thi hvor hun hader, der hader hun med Heftighed."

Elinor formaaede ikke at svare paa denne Høflighedstriumph, da Døren blev aabnet og Tjeneren meldte Mrs. Ferrars og Edward, som strax derpaa traadte ind.

Det var et meget ubehageligt Dieblif, og Enhvers Ansigt tydede derpaa. De saae Alle forlegne ud, og Edward syntes at føle ligejaa megen Tilboielighed til at gaae ud igjen af Bærelset, som at træde længere ind. Netop dette Tilfælde, i dets uhyggeligste Form, som de Alle ibrigst havde søgt at undgaae, havde nu overrumplet dem — de vare ikke alene alle Tre sammen, men de vare sammen uden den Trost, at have en anden Person i Selskab. Damerne fattede sig først. Det laae ikke i Lucys Interessje at træde frem, thi hun maatte endnu lade Forlovelsen forblive hemmelig. Hun kunde derfor kun smile ømt, og efterat have givet en overfladist Hilsen, sagde hun intet mere.

Men Elinor havde Andet at gjøre; og hun var saa forsigtig for sin egen og for Edwards Skyld, at hun efter et Dieblifs Østertanke besluttede at byde ham velkommen med et Blif og paa en Maade, der næsten var fri og aaben; og en ny Kamp, et nyt Forsøg forhøiede denne Aabenhjertethed. Hun vilde ikke lade Lucys Nærværelse afholde hende fra at sige ham, at

Hun var lyffelig, og at det gjorde hende ondt, fordi hun havde været ude, da han havde besøgt dem i Berkeley Street. Hun frygtede ikke for at stjænte ham den Opmærksomhed, der tilkom ham som Ven og Slægtning, omendstjondt hun snart bemærkede, at Lucys Dine passede paa enhver af hendes Bevægelser.

Elinors Modtagelse gav Edward nogen Fatning og han følte Mod nok til at sætte sig ned; men hans Forvirring overgik alligevel Damernes, og det var naturligt, ihvorvel det er sjældent hos hans Kjon; thi hans Hjerte bejad ikke Lucys Egegyldighed, heller ikke var hans Bevidsthed saa fri som Elinors.

Lucy antog en betænksom og rolig Mine og syntes at have besluttet, ikke at bidrage til de Andres Behagelighed eller at sige et Ord; og næsten ethvert Ord, der blev sagt, kom fra Elinor, som var nødsaget til at være saa fri at fortælle noget om hendes Moders Helbred, deres Ankomst til London osv., som Edward burde have spurgte om.

Og hendes Bestræbelser bleve ikke herved; thi hun følte sig snart derpaa saa stærk, at hun besluttede sig til at forlade Bærelset, under det Foregivende, at hun vilde hente Marianne; og hun gjorde det virkelig og det paa den smukkeste Maade; thi hun dvælede flere

Minutter i Forstuen med den meest høimodige Styrke førend hun gif til sin Søster. Da dette var gjort, var det Tid for Edward til at føle sig mere rolig; thi Mariannes Glæde førte hende strax til Selskabsværelset. Hendes Glæde over at see ham var, ligesom enhver anden af hendes Følelser, stærk og frægtig udtalt. Hun rakte ham sin Haand og talte til ham med en Stemme, der udtrykte en Søsters Kjærlighed:

„Kjære Edward!“ udbød hun, „det er et lykkeligt Dieblif. Dette opveier Alt.“

Edward forsøgte at besvare hendes Venlighed som den fortjente; men i Nærværelsen af saadanne Vidner kunde han ikke sige det Halve af hvad han følte. De satte sig Alle ned, og i nogle Minutter vare de tause; imidlertid saae Marianne med den meest talende Omhed paa Elinor, medens hun dog sørgede over, at deres gjensidige Glæde blev fordunklet af Lucys ubehagelige Nærværelse. Edward var den Første, der talede, og det angik Mariannes forandrede Udseende og hans Frygt for, at hun ikke syntes om London.

„O, tænk ikke paa mig!“ svarede hun med Alvor og med Taarer, da hun talede. „Tænk ikke paa mit Helbred. Elinor er, som du seer, meget vel. Det maa være os Begge nok.“

Denne Bemærkning var ikke beregnet paa at glæde Edward eller Elinor, ikkeheller paa at blive Gjenstand for Lucys Belvillie; thi denne saae paa hende med et ikke meget venligt Udtryk.

„Holder du af London?“ sagde Edward, idet han søgte at bringe en ny Samtale igang.

„Slet ikke. Jeg ventede at saae megen Glæde her, men jeg fandt ingen. Synet af dig har været den eneste Glæde, jeg har havt her; og, Gud stee Lov! du er endnu den Samme.“

Hun gjorde en Pause. Ingen talte.

„Jeg troer, Elinor,“ vedblev hun, „at vi maa bede Edward om at ledsage os hjem til Barton. Om een eller to Uger ville vi rejse; og jeg haaber, at Edward ikke vil forjaae dette Hverv.“

Den stakkels Edward stammede Noget, men hvad det var, vidste Ingen, ei engang han selv. Men Marianne, som saae hans Bevægelse, og som meget let kunde aflede den fra den Marsag, hun selv fandt for godt, var fuldkommen tilfredsstillet og talte snart om andre Gjenstande.

„Du kan troe, Edward, vi havde en slem Dag i Harley Street igaar! Saa kjedelig, saa uforstammet

fjedelig! — Men jeg har Meget at sige dig om denne Gjenstand, som jeg ikke kan sig dig nu."

Og ved denne fortræffelige Forsigtighed undgik hun en Tilstaaelse om, at hun fandt deres gjensidige Slægtninger meget ubehagelige, og om at hun især var misfornøiet med hans Moder, indtil de vare ene.

„Men hvorfor var du der ikke, Edward? Hvorfor kom du ikke?"

„Jeg var inviteret paa et andet Sted."

„Inviteret! — Men hvad havde det at betyde, naar saadanne Venner vare samlede?"

„Maaskee antager De, Mijs Marianne," udbrød Lucy heftig, for at hegne sig paa hende, „at en ung Mand aldrig holder et Løfte, at han ikke har isinde at holde det, enten det er stort eller lille."

Elinor blev meget vred, men Marianne syntes ganske usoljom for denne Bemærkning, thi hun svarede roligt:

„Nei, det er ikke saaledes; thi, oprigtigt sagt, jeg troer, at det var Edwards Samvittighed, som holdt ham fra Harley Street. Jeg troer, at han har den delikateste Samvittighed — den meest omfindelige i at holde ethvert Løfte, hvor ubetydeligt det end maa være og hvor meget det end maa stride mod hans Interesse

og hans Fornøjelse. Han er saa bange for at forvolde Andre Sorg, for at skuffe Forventninger, og han er den, blandt alle dem, jeg fjender, der er mindst istand til at være selviss. Det er saaledes, som jeg siger, Edward. Hvorledes! Kan du ikke taale at blive rost! Da maa du ikke være en af mine Venner; thi de, som ville have min Kjærlighed og min Agtelse, maa bekvemme sig til at høre min Roes."

I dette Tilfælde syntes imidlertid hendes Roes ikke at tiltale de to Trediedele af de Tilstedeværende, og den var saa ubehagelig for Edward, at han strax derpaa reiste sig for at gaae.

„Du vil allerede gaae!“ jagde Marianne. „Kjære Edward, det gaaer ikke an.“

Hun tog ham lidt assides og tilhviskede ham sin Overbeviisning om, at Lucy snart vilde gaae. Men selv denne Opmuntring slog feil, thi han vilde gaae; og Lucy, som vilde have forblevet her, om end hans Visit havde varet to Timer, forlod dem fort derpaa.

„Hvorfor kommer hun her saa ofte?“ jagde Marianne, da hun havde forladt dem. „Kunde hun ikke mærke, at vi ønskede hun skulde gaae? Hvor piinligt for Edward!“

„Hvorfor det? Vi ere jo alle Tre hans Venner,

og Lucy har han kjendt i længere Tid end os. Det er naturligt, at han holder ligejaa meget af hende som af os."

Marianne saae længe paa Elinor og sagde: „Du veed, at denne Maade at tale paa kan jeg ikke udholde. Derjom du kun ønsker at saae dine Ord modsagte, da maa du vide, at jeg er den Sidste, som har ifinde at gjøre det. Jeg holder ikke af at blive narret med Forsikfringer, som slet ikke behøves."

Derpaa forlod hun Bærelset; Elinor funde ikke følge hende for at sige hende Mere; thi da hun var bundet ved sit Løfte om Hemmelighed til Elinor, var det hende umuligt at give en Forflaring, som funde overbevise Marianne; saa piinlig som dennes bestandige Bildfarelse maatte være hende, maatte hun dog holde, hvad hun havde lovet. Hun haabede, at Edward ikke osie vilde udsætte hende og sig selv for den Ubehagelighed, at høre Mariannes misforstaaede Barme, eller forarsage en Gjentagelse af den Pine, som var fremkommet ved denne Sammenkomst — og dette havde hun enhver Grund til at forvente.

Fjortende Capitel.

Saa Dage derefter bragte de offentlige Blade Verden den Efterretning, at Hans Velbaarenhed Thomas Palmers Kone var lykkelig nedfommet med en Søn og Arving, en meget interesjant og tilfredsstillende Efterretning, idetmindste for alle de Bekjendte, som vidste det iforveien.

Denne Begivenhed var meget betydningsfuld for Mrs. Jennings' Lykke, og frembragte en midlertidig Forandring i Anvendelsen af hendes Tid, ligesom af hendes unge Veninders; thi da Mrs. Jennings ønskede at være saameget som muligt hos Charlotte, saa gif hun hver Morgen, saasnart hun var paaflædt, til hende, og forblev der til silde om Aftenen; og Miss Dashwoods tilbragte paa Middletons Invitation den største Deel af Dagen i Conduit Street. Ifølge deres eget Ønske vilde de meget hellere have

forblevet hjemme i Mrs. Jennings' Huus, idetmindste om Formiddagen; men de kunde ikke modstaae Alles Onsker. Deres Tid blev altsaa tilbragt hos Lady Middleton og i Miss Steeles Selskab; disse satte imidlertid ligesaa lidt Pris paa hines Selskab som de søgte det.

Miss Dashwoods besad for megen Forstand til at Lady Middleton kunde ønske deres Selskab, og Miss Steeles betragtede dem med Jalousi, da de greb ind i deres Rettigheder og deelte det Venstak, som de ønskede at besidde udelukkende. Men omendstjondt Ingen kunde være mere høflig imod Miss Dashwoods end Lady Middleton, saa yndede hun dem i Birkeligheden slet ikke. Da de hverken smigrede hende eller hendes Born, kunde hun ikke ansee dem for godmodige; og fordi de holdt meget af at læse, anjaae hun dem for satiriske, uden at hun egentlig vidste hvad det var at være satirisk; men det have Intet at betyde. Det var en almindelig Dadel og let at udtale.

Deres Nærværelse generede baade Lady Middleton og Lucy. Den hæmmede den Enes Lediggang og den Andens Travlhed. Lady Middleton var skamfuld over at være ledig i deres Nærværelse, og den Swiger, som Lucy var stolt af

at tænke paa og yttre, befrygtede hun at udtale, for ikke at blive Gjenstand for deres Foragt. Miss Steele var mindst fortrydelig over deres Selsskab, og det laae i deres Magt at erholde hendes Vensskab. Thi dersom de kun vilde have givet hende en fuldstændig Beskrivelse over den hele Begivenhed mellem Marianne og Willoughby, da vilde hun have følt sig tilstræffelig belønnet for den Kaffelovnsplads, som hun maatte indrømme dem ved deres Ankomst efter Middagsmaaltidet. Men dette Onske blev ikke opfyldt; thi omendstjondt hun ofte for Elinor udtalte Medlidenhed for dennes Søster, og mere end eengang for Marianne talte om Cavalerers Ustadighed, saa frembragte dette dog ingen Virkning, undtagen et ligegyldigt Blik hos Elinor og Uvillie hos Marianne. Lidt Anstrængelse havde maaskee gjort dem til hendes Veninde. De vilde kun have leet over hende for Doktorens Skyld! Men de vare saalidt tilbøielige til at vinde hende for sig, og dersom Sir John uheldigvis ikke spiste hjemme, da maatte hun en heel Dag nøies med den Spot over denne Gjenstand, som hun selv behagede at fremføre.

Hele denne Jaloufi og Misfornøielse var saa fjern fra Mrs. Jennings' Bevidsthed, at hun anjaae

det for en Fornøielse for de unge Viger at see hinanden; hver Aften pleiede hun at gratulere dem, fordi de havde undgaaet en stupid gammel Kones Selskab. Hun ledsagede dem undertiden til Sir Johns eller til sit eget Huus; men hvor det end var, saa var hun stedse meget oprømt, fuld af Glæde og Livlighed; hun sagde, at Charlottes Velbefindende var en ligesrem Følge af hendes Omjorg, og hun var rede til at give en saa bestemt og nøiagtig Beskrivelse over Charlottes Tilstand, som kun Miss Steele havde Nysgjerrighed nok til at høre paa. Een Ting var der kun, som forstyrrede hendes Glæde, og over denne klagede hun daglig. Mr. Palmer nærede den almindelige, men ufaderlige Mening hos sit Køn, at alle Børn lignede hinanden; og omendskiøndt hun til forskjellige Tider kunde tydeligt see den meest slaaende Lighed mellem dette Barn og enhver af dets Slægtninge paa begge Sider, saa kunde hun dog ikke overbevise dets Fader derom; det var umuligt at overtale ham til at troe, at det ikke var ganske liigt ethvert andet Barn i samme Alder; hellerikke vilde han gaae ind paa den simple Forestilling om, at det var det smukkeste Barn i Verden.

Jeg kommer nu til at fortælle en Ulykke, der

paa denne Tid ramte Mrs. John Dashwood. Det hændte sig en Dag, da Mrs. Jennings og Miss Dashwood aflagde et Besøg i Harley Street, at en anden af hendes Veninder paa samme Tid besøgte hende, en Begivenhed, der tilsyneladende ikke kunde have nogen Skade for hende tilfølge. Men naar andre Folks Indbildningskraft leder dem til at danne falske Begreber om vor Fremgangsmaade, og til at dømme om den efter det ydre Skin, da maa vor Lykke tildeels være underkastet Skæbnens Lune. I dette Tilfælde tillod den sidst ankomne Dame sin Phantasi saameget at afvige fra Sandhed og Sandsynlighed, at hun, ved at høre Miss Dashwoods Navne, og at disse vare Mr. Dashwoods Søstre, strax gjorde den Slutning, at de boede i Harley Street; og denne Feiltagelse gjorde, at hun een eller to Dage derefter sendte Invitationskort til dem, som ogsaa til deres Broder og Svigerinde, da hun vilde have et musikalsk Selskab hos sig. Følgen heraf var, at Mrs. John Dashwood ei alene maatte indvilge i den store Ubegyelighed, at lade sin Kæreste hente Miss Dashwoods, men, hvad der forekom hende endnu værre, var, at hun blev nødsaget til at vise sig som om hun be-

handlede dem med Opmærksomhed; og hvem vidste, om de ikke ventede at tage ud med hende en anden Gang? Det laae rigtignok altid i hendes Magt at skuffe dem. Men det var ikke nok; thi naar Folk bestemme sig til en Fremgangsmaade, som de vide er urigtig, da føle de sig bestjæmmede, fordi de ventede noget Bedre af dem selv.

Marianne var nu lidt efter lidt kommen i Bane med at gaae ud hver Dag, saa at det nu var hende en ligegyldig Sag, enten hun gik ud eller ei; hun pyntede sig taus og mefaniſt til ethvert Aftenselskab, dog uden at vente den mindste Fornøielse, og undertiden uden at vide hvorhen hun skulde, førend i det sidste Dieblif.

Hvad hendes Ydre og hendes Paaflædning angik, da var hun bleven saa fuldkommen ligegyldig, at hun under hele sit Toilette ikke tænkte saameget derpaa som Miss Steele gjorde i de første fem Minutter, de vare tilfammen. Intet undgik hennes fine Opmærksomhed og almindelige Nysgjerrighed; hun saae Alt og spurgte om Alt; hun var aldrig glad, førend hun vidste Prisen paa hele Mariannes Klædning; hun vidste næsten bedre, hvormange Skjoler

Marianne bejød, end denne selv, og hun nærede det Haab, førend de skiltes ad, at udfinde, hvormeget hendes Vast kostede om Ugen, og hvormange Penge hun gav ud om Aaret. Ujorstkammetheden af denne Slags Underjøgelse sluttedes almindelig med en Compliment, der skulde gjælde for en Douceur, men som Marianne ansaae for den største Ujorstkammethed; thi cisterat hun havde spurgt om Prijsen paa hendes Kjole, underjagt hendes Skoes Farve, og hendes Maade, at sætte sit Haar paa, var Marianne vis paa, at hun blev opvartet med den Floffel, „at hun var overmaade smuk, og at hun turde sige, at Marianne vilde gjøre mange Erobringer.“

Med en saadan Opmuntring som denne sluttedes Underjøgelsen for denne Gang, og hendes Broders Kareth holdt for Døren; fem Minutter derefter steg man ind, men denne Punkslighed var hendes Svigerinde ikke velkommen, thi hun havde ledsaget dem i Selskabet, og haabede her, at de ikke saa snart vilde blive færdige, Noget, der hverken vilde være hende eller hendes Rudst ubehageligt.

Aftenens Begivenheder vare ikke meget betydningsfulde. Selskabet, ligesom andre musikalske Selskaber, bestod af en stor Deel Personer, som havde Smag

for Musik, og en langt større Deel, der aldeles manglede den; og Dilettanterne vare, som sædvanlig, i deres egne saavel som i deres nærmeste Benneres Tanke de første Dilettanter i Verden.

Da Elinor hverken var musikalisk eller lod som om hun var det, saa gjorde hun sig ingen Samvittighed i at vende sine Dine fra det store Fortepiano, naar det behagede hende, og, uden at sængsles af en Harpe eller Violoncel, at sætte sine Dine paa enhver anden Gjenstand i Bærelset. Med eet af disse omstreifende Blikke opdagede hun mellem en Flok unge Mænd netop den samme Mand, som havde holdt en Forelæsning om Tandstikkerjouterales hos Gray's. Hun bemærkede strax derpaa, at han saae paa hende og at han talte fortroligt med hendes Broder, og hun var netop isærd med at udgrunde hans Navn, da de Begge traadte hen til hende og Mr. Dashwood præsenterede ham for hende som Mr. Robert Ferrars.

Han tiltalte hende med let Heflighed og bøiede sit Hoved til et Bue, der forsikrede hende mere tydeligt end Ord om, at han var en Nar, som Lucy ogsaa havde beskrevet ham for hende. Det havde været lyffeligt for hende, dersom hendes Kjærlighed til Ed-

ward havde heroet mindre paa hans egne Fortrin end paa hans nærmeste Families! Thi da vilde hans Broders Bif have givet det sidste Slag til det, som hans Moders og Søsters Ondskab havde begyndt! Men medens hun forundrede sig over Forfjellen mellem disse to Brødre, fandt hun dog ikke, at den Enes Tomhed og Falskhed formindskede hendes Kjærlighed til den Andens Bessedenhed og Værd. Hvorfor de vare saa forskellige, forklarede Robert hende efter et Dvarteers Conversation; thi da han talte om sin Broder og beklagede den store Grad af Gaucheri, som han virkelig troede var Aarsagen til at han ikke kom i finere Cirkler, afledede han med Alabenhed og Udelmodighed dette mindre fra naturlig Begavelse end fra den Ulykke, at han havde faaet en privat Opdragelse, medens han selv, uden nogen særdeles eller materiel Overlegenhed af Naturen, men ene fra Fordelen af en offentlig Opdragelse, var saa godt skiftet til at komme i den fine Verden som nogen Mand.

„Paa min Væge,“ tilføiede han, „jeg troer ikke at det er andet; det siger jeg saa ofte til min Moder, naar hun sørger derover. „Kjære Madame“, siger jeg altid til hende, „De maa ikke sørge derover. Denne Feil lader sig ikke ændre, og den har været

Deres eget Bærf. Hvorfor vilde De, imod Deres egen Overbeviisning, lade Dem overtale af min Onkel, Sir Robert, til at sætte Edward i den meest critiske Tid af hans Liv under privat Veiledning? Dersom De kun havde sendt ham til Westminster, ligeisom mig, istedetfor til Mr. Pratt, da vilde alt dette have været undgaaet." Dette er den Maade, paa hvilken jeg betragter denne Sag, og min Moder er fuldkommen overbevist om sin Feil."

Elinor vilde ikke modsig hans Mening, thi hvormeget hun end satte Priis paa Fordelen af en offentlig Opdragelse, saa kunde hun ikke tænke paa Edwards Ophold hos Mr. Pratt med Tilfredsstillelse.

„De boer i Devonshire," var hans næste Bemærkning, „i en Cottage nærved Dawlish."

Elinor rettede ham med Henisyn til deres Opholdssteds Beliggenhed, og han forundrede sig over, at Noget kunde boe i Devonshire uden at boe i Nærheden af Dawlish. Han udtalte nu sin Roes over deres Bolig, fordi den var en Cottage.

„Hvad mig selv angaaer," sagde han, „da holder jeg overordentlig meget af en Cottage. Der er altid megen Bequemmelighed og Elegance ved dem. Og jeg maa tilstaae, at dersom jeg havde Penge, da vilde

jeg kjøbe mig et lille Stykke Land nærvæd London og bygge mig der en Cottage, til hvilken jeg til enhver Tid kunde kjøre, og der kunde jeg samle nogle Venner omkring mig og føle mig lykkelig. Jeg raader Enhver, som vil bygge, til at bygge en Cottage. Min Ven, Lord Courtland, kom til mig forleden Dag for at spørge mig tilraads, og han fremlagde for mig tre af Bonomis Grundtegninger. Jeg skulde sige ham, hvilken den bedste af dem syntes mig at være. „Min kjære Courtland,” sagde jeg, idet jeg kastede dem alle tre paa Jorden, „forkast dem alle tre, byg en Cottage.” Og jeg troer, at det vil blive Enden derpaa. Nogle Folk troe, at der ikke kan være nogen Beqvemmelighed eller Plads i en Cottage; men deri tage de fejl. Jeg var forrige Maaned hos min Ven Elliot nærvæd Dartford. Lady Elliot ønskede at give et Bal. „Men hvorledes kan det gaae an?” sagde hun; „min kjære Ferrars, sig mig dog, hvorledes jeg skal bære mig ad. Der er ikke et Værelse i vor Cottage, som kan rumme ti Par, og hvor skal man arrangere Aftensmaaltidet?” Jeg saae strax, at der ikke kunde være nogen Bansteligbed derved, og derfor svarede jeg hende: „Min kjære Lady Elliott, vær ikke bekymret. Spiiseværelset vil med Lethed rumme atten Par; i Selskabsværelset sætter man Spillebordene; Bibliotheket kan staae aabent for The og andre Forfriskninger, og ude i Salonen kan man anrette Aftensmaaltidet.” Lady Elliott blev glad over denne Idee. Vi maalte Spiiseværelset og fandt, at det netop kunde rumme atten Par, og det Hele blev strax arrangeret efter min Plan. Saaledes seer De jo, at naar Folk kun forstaae at indrette sig, da kan man have den samme

Bequemmelighed i en Cottage, som i den største Bolig."

Elinor stemmede overeens med ham i Alt, thi hun troede ikke, at han forjente en fornustig Gjen- drivelse.

Da John Dashwood ikke fandt mere Fornøielse i Musikken end hans ældste Søster, saa vare hans Tanter ligeledes henvendte paa andre Gjenstande; der faldt ham saaledes en Tanke ind, som han be- troede sin Kone, for at høre hendes Mening, da de vare komne hjem. Ved at tænke paa Mrs. Denisons Feiltagelse ved at ansee hans Søstre for deres Gje- ster, havde han faaet den Idee, at det var rigtigt virkelig at invitere dem, medens Mrs. Jennings var borte fra sit Huus. Udgifterne vilde ikke være noget og Uleiligheden endnu mindre; og det var i ethvert Tilfælde en Opmærksomhed, som hans fine Samvit- tighed sagde ham at være nødvendig for tilfulde at indløse det Løfte, han havde givet sin Fader. Fanny studiede over dette Forslag.

"Jeg kan ikke indsee, hvorledes vi kunne gøre det, uden at fornærme Lady Middleton, thi de komme jo der hver Dag; ellers vilde jeg have været meget glad ved at invitere dem. Du veed, at jeg altid er rede til at vise dem enhver Opmærksomhed, der staaer i min Magt, som jeg ogsaa har lagt for Dagen ved at tage dem med mig i Selskab. Men de ere Lady Middletons Besøgende. Hvorledes kan jeg invitere dem til at gaae fra hende?"

Mr. Dashwood funde med megen Nedslagenhed dog ikke indsee det Bægtige i denne Indvending. "De havde jo allerede tilbragt en Uge i Conduit-Street, og Lady Middleton funde ikke blive fornærmet over,

at de tilbragte en lignende Tid hos saa nære Slægtninger.

Fanny taug et Dieblif og sagde derpaa med fornyet Styrke:

„Min Kjære, jeg vilde hjertelig gjerne invitere dem, dersom det stod i min Magt. Men jeg har netop besluttet at invitere Miss Steeles til at tilbringe nogle Dage hos os. De ere meget dannede og godmodige Piger, og jeg troer, at denne Opmærksomhed er paa rette Sted, da deres Onkel har gjort saameget for Edward. Vi kunne jo invitere dine Søstre til næste Aar; men Miss Steeles komme maaskee ikke mere til Byen. Jeg er vis paa, at du vil holde af dem; du holder allerede meget af dem, og det samme gjør Moder, og de ere Harrys Indligner!“

Mrs. Dashwood var overbevist. Han indjaae Nødvendigheden af at invitere Miss Steeles strax, og hans Samvittighed var tilfredsstillet ved den Beslutning at invitere sine Søstre det næste Aar, medens han dog paa samme Tid havde et svagt Haab om, at det til den Tid vilde vilde være overflødig, da Elinor vilde komme til London som Oberst Brandons Kone, og Marianne som deres Gjest.

Fanny, der sølte sig glad ved at have undgaaet deres Modtagelse, og stolt af det Indfald, der havde udgjort det, skrev den næste Morgen til Lucy, for at invitere hende og hendes Søster til et Ophold i Harley Street i nogle Dage, saasnart Lady Middleton kunde afsee dem. Dette var tilstræffeligt til at gjøre Lucy aldeles og grundet lykkelig. Mrs. Dashwood syntes isandhed at fremme hendes Sag, at opretholde hendes Haab og udvide hendes Udsigter! En sliq Leilighed til at være sammen med Edward og hans Fami-

Ikke var over al Maade i hendes Interesse, og en sliq Invitation var den meest tilfredsstillende for hendes Følelser! Det var en Fordeel, som ikke kunde taenemmeligt nok blive anerkjendt, ei heller for tidligt bringes i Anvendelse; og deres Bist hos Lady Middleton, som ikke tidligere havde havt nogen bestemt Tid, blev nu anseet for at maatte endes om to Dage.

Da Indbydelsesfrivelsen blev viist Elinor, som skete ti Minutter efter dens Ankomst, maatte hun foreløbig indvilge i Lucys Forventninger; thi et saadant Tegn paa ualmindelig Godhed, efter et saa fort Beskjendtskab, syntes at tyde paa, at Fannys Venstab fremgik af noget andet end blot Ondskab mod Elinor, og denne maatte ansee Lucy istand til med Tiden at sætte alle sine Duffer i jennem. Hendes Smiger havde allerede andertrykt Lady Middletons Stolthed, og den havde banet sig Vej til Mrs. John Dashwoods indesluttede Hjerte; og disse Kjendsgjæringer gjorde større sandsynlige.

Mrs. Steeles flyttede hen i Harley Street, og Alt hvad Elinor hørte om deres Indflydelse hos hendes Svigerinde, bestyrkede hende i hendes Forventninger. Sir John, som mere end een gang om Dagen besøgte dem, kom hjem med saadanne Fortællinger om den Gunst, de stode i, at Enhver maatte blive overbevist. Mrs. Dashwood havde ikke i hele sit Liv været tilfreds med nogen Pige, som hun var med dem; og hun havde foræret enhver af dem en Naalebog, som var forarbejdet af en Emigrant; hun nævnede Lucy ved Døbenavnet, og hun troede ikke, at hun nogen sinde kunde skilles fra dem.

Ende paa anden Deel.

